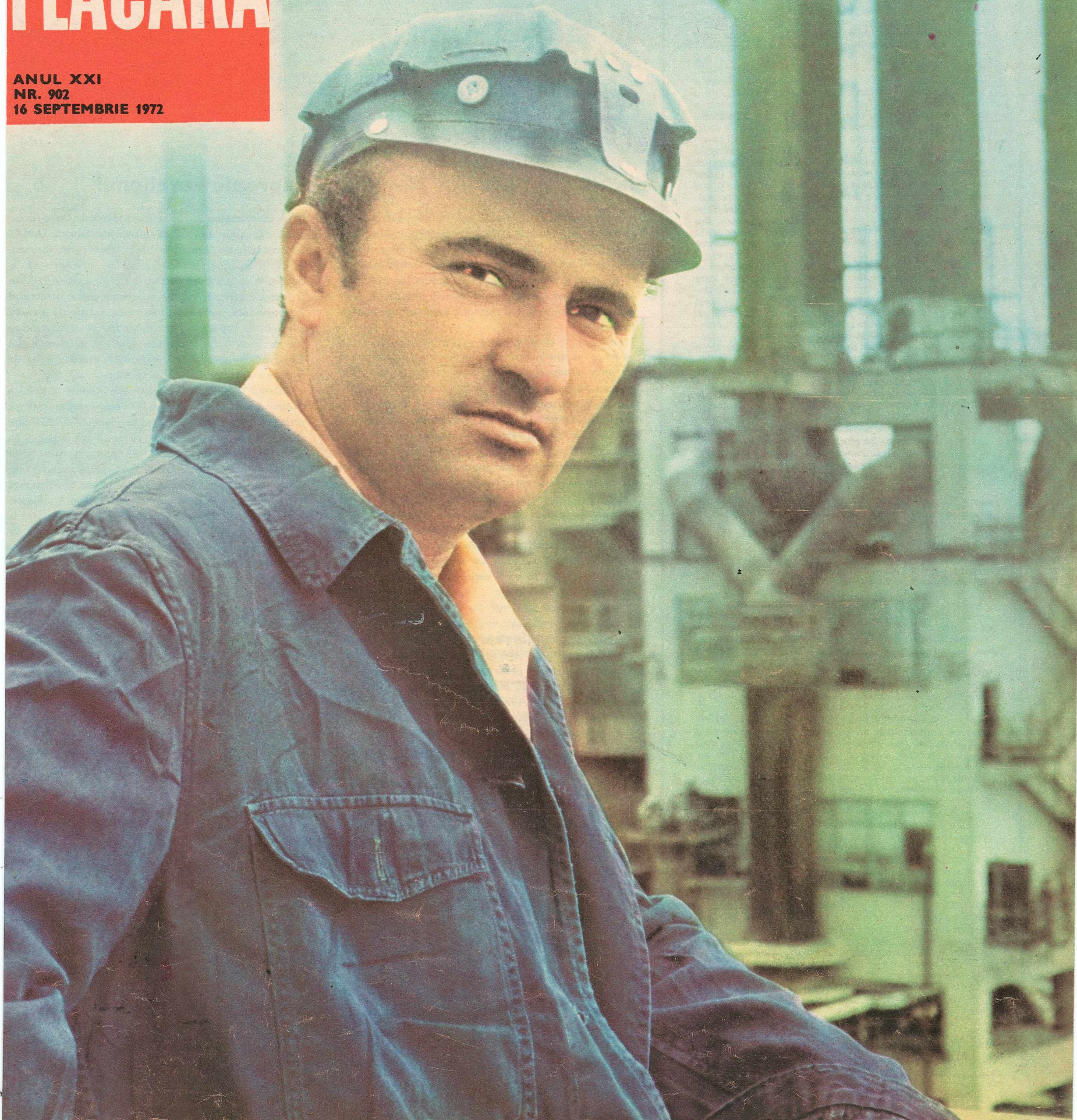

F

38
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 902
16 SEPTEMBRIE 1972

În șapte zile

Au trecut abia două luni de la Conferința Națională a partidului. Mișcarea națională care a luat naștere în preajma acestui eveniment pentru îndeplinirea înainte de termen, la un nivel calitativ superior și cu eficiență crescută, a planului cincinal s-a amplificat, a devenit mai puternică. În fiecare unitate economică întrecerea a capacității sau este în curs de a căpăta obiective cît se poate de concrete exprimate de acum în multe întreprinderi în produse concrete. Muncitori cu o bogată experiență în producție, ingineri, tehnicieni, economiști și-au unit eforturile pentru a găsi căile celei mai eficiente organizări a producției și a muncii, atît în industrie cît și în agricultură. S-a întărit caracterul de masă al mișcării inovatorilor și raționalizatorilor, se înmulțește numărul inițiativelor — aplicate de pe acum cu rezultate practice — pentru mai buna îndeplinire a sarcinilor, a angajamentelor luate. Toate acestea sînt fapte care exprimă hotărîrea fermă a clasei muncitoare, a țărănimii, a intelectualității, de a îndeplini întocmai prevederile Conferinței Naționale a partidului — mijlocul cel mai sigur de realizare a aspirațiilor de progres și bunăstare a întregului popor. Este tonic pentru fiecare om al muncii să constate că planul cincinal, atît în industrie cît și în agricultură, se îndeplinește cu succes, că există condiții reale ca pe baza eforturilor depuse de întregul popor pentru dezvoltarea bazei tehnico-industriale a societății noastre să obținem o mai bună punere în valoare a mijloacelor și fondurilor productive de care dispunem. De curînd, la Comitetul Central al partidului a avut loc o consfătuire de lucru. S-a analizat cu cea mai înaltă responsabilitate și exigență modul în care s-a trecut la îndeplinirea prevederilor Conferinței Naționale a partidului, relevîndu-se experiența pozitivă, criticîndu-se multe rămîineri în urmă și căutîndu-se soluții pentru înlăturarea greutăților care mai persistă încă. Cu privire la îndeplinirea angajamentelor luate, a sarcinilor actualului cincinal, s-a subliniat din nou necesitatea judecării lucide și exacte a ceea ce vrem să producem. Orice poate să însemne risipă, cheltuieli de forță materială și umană fără eficacitatea așteptată. Nu trebuie produs pentru a depozita materialele, pentru a consuma materialele și a raporta depășiri de plan, pentru a umfla în ultimă instanță artificial producția globală. Trebuie să producem numai ceea ce este necesar economiei naționale, ceea ce răspunde nevoilor interne și cerințelor pentru export. Iată de ce are o importanță deosebită realizarea indicației partidului nostru de a se întocmi liste exacte de produse care să răspundă acestor cerințe și a ne concentra eforturile tocmai spre realizarea lor. Respingînd orice sintem datorii să respingem și pe acel «oricum». Pentru că tot ceea ce producem trebuie să aibă un coeficient de calitate ridicat, înțelegînd prin aceasta inclusiv nivelul tehnic al produselor. Un rol însemnat îl vor avea în această privință comisiile muncitorești de calitate ce urmează a fi formate din ingineri, specialiști din cercetare, muncitori cu un înalt grad de calificare și o bogată experiență. Neîndoind că aceste colective muncitorești nu vor permite să plece din întreprinderi instalații sau produse care nu corespund cerințelor tehnice, care pot aduce pagube economiei noastre, ne pot compromite în străinătate. Calitatea fiecărui produs în parte este și trebuie să devină din ce în ce mai mult o problemă fundamentală de etică muncitorească, de ambiție și nobilă mîndrie a fiecărui colectiv. S-a reamintit de asemenea și cu acest prilej necesitatea de a depune în continuare eforturi în vederea creșterii eficienței întregii noastre activități economice, reducerii continue a cheltuielilor de producție. În cuvîntarea ținută cu acest prilej de secretarul general al partidului s-a pus un accent deosebit pe consultarea permanentă și directă a maselor, pe atragerea mai directă a oamenilor muncii la judecare, la elaborarea măsurilor, la soluționarea practică a problemelor. Nu rareori, și presa a adus în acest sens destule exemple, întîmîm oameni preocupați cu precădere de a avea acoperire, de a strînge hîrtii justificative și nu de a soluționa practic, concret, obligațiile pe care le au. «În munca noastră, de sus și pînă jos — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu — trebuie să intervină o schimbare radicală — mutînd centrul de greutate din birou, din activitatea cu hîrtiile, pe discutarea și soluționarea problemelor direct cu oamenii muncii în unitățile economico-sociale». Îmbunătățiri trebuie aduse și în ceea ce privește organizarea muncii (prea multe paralelisme, suprapunerii, care fac ca responsabilitatea să devină uneori practic aproape imposibil de determinat); trebuie mai atent studiată și generalizată experiența pozitivă; trebuie să asigurăm o mai bună folosire a cadrelor. Nu putem însă uita nici un moment că valoarea exactă a tuturor măsurilor și ideilor o dă realizarea lor în practică. Și aceasta este o chestiune care ne privește în cel mai înalt grad pe fiecare dintre noi. «Trebuie să pornim de la necesitatea — spunea secretarul general al partidului — de a introduce — de sus pînă jos — un spirit de înaltă exigență, de bună organizare în toate domeniile de activitate. Să facem ca lozincă «Mai iute, mai bine și mai eficient» să devină lozincă tuturor organizațiilor noastre de partid, a tuturor oamenilor muncii».

Petru ISPAS

Martî, 12 septembrie 1972

O LARGĂ MIȘCARE NAȚIONALĂ

«...Eroica noastră clasă muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, toți oamenii muncii sînt ferm hotărîți să îndeplinească cu cinste prevederile Conferinței Naționale, care corespund întru totul intereselor și aspirațiilor de progres și bunăstare ale întregului popor».

Din cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la Consfătuirea de lucru din 7—8 septembrie.

la uzina mecanică cîmpina se apropie revelionul

Componentă a Centralei industriale pentru utilaj petrolier din Ploiești, Uzina mecanică Cîmpina este unul dintre principalii producători de utilaj petrolier și piese de schimb cu o pondere considerabilă în asigurarea unei bune funcționări a industriei naționale a extracției de petrol, cît și pentru realizarea unui extrem de important punct al planurilor noastre de export.

Întreprinderea cîmpineană este astăzi binecunoscută pe piața mondială specifică unde se încrucișează oterte ale unor producători tradiționali ca S.U.A., de pildă, sau mai tineri, ca noi. În acest sens, problemele de calitate a produselor devin primordiale. Inginerul Fl. Dițulescu, directorul uzinei, ne spunea că apelurile făcute de tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la Consfătuirea de lucru de la C.C. al P.C.R. din 7 și 8 septembrie cu privire la sporirea exigenței pentru o calitate superioară a produselor destinate exportului vor primi un răspuns prompt și operativ din partea colectivului cîmpinean, amintind aceste cuvinte ale secretarului general al partidului: «Mașina noastră, tractorul nostru se întînesc în străinătate cu alte mașini, cu alte tractoare... Să nu punem mașina românească în situația de a-i fi rușine să stea lingă o mașină străină».

Bunul renume al uzinei din Cîmpina este temeinic fundamentat pe seriozitatea cu care-și onorează contractele, pe indicii calitativi ai produselor, pe eforturile neconținute de diversificare a producției în sensul acoperirii tuturor cererilor de noi produse. Este suficient să precizăm, bunăoară, că 30% din întreaga producție a anului 1972 reprezintă premiere, tipuri de piese noi, unicate sau de serie mică, executate în

baza contractelor cu beneficiari externi. De o excelentă reputație se bucură marca de fabrică U.M.C. pentru calitatea execuției unor piese combinate din metal și cauciuc, piese extrem de pretențioase în condițiile acțiunii distructive a țiteiului. Referindu-se la indicele calitativ ridicat al acestor piese, directorul întreprinderii ținea să-și exprime satisfacția pentru excelențele raporturi de colaborare pe care uzina le are cu Institutul de cercetări pielărie și cauciuc din București în direcția perfecționării metodologiei de fabricare a acestor produse specifice.

Bilanțul realizărilor colectivului Uzinei mecanice Cîmpina, antrenat în marea întrecere desfășurată pe plan național pentru scurtarea termenelor cincinalului, se înfățișează la ora actuală cu totul promițător. La capitolul producția globală, de pildă, a cărei cifră inițială de plan a fost sporită de repetate angajamente ale colectivului cu 19,5 milioane de lei, se înregistrează pe primele 8 luni ale anului o depășire de 4 milioane lei; la producția-marfă, o depășire de 9 milioane, la capitolul «productivitate», un spor de 704 lei pe salariat. Spectaculoase sînt și cifrele reflectînd activitatea de comerț exterior a uzinei. Sport cu circa 42% față de anul trecut, capitolul «produse pentru export» din bilanțul pe primele 6 luni ale anului înregistrează o depășire echivalentă cu 274 000 lei valută.

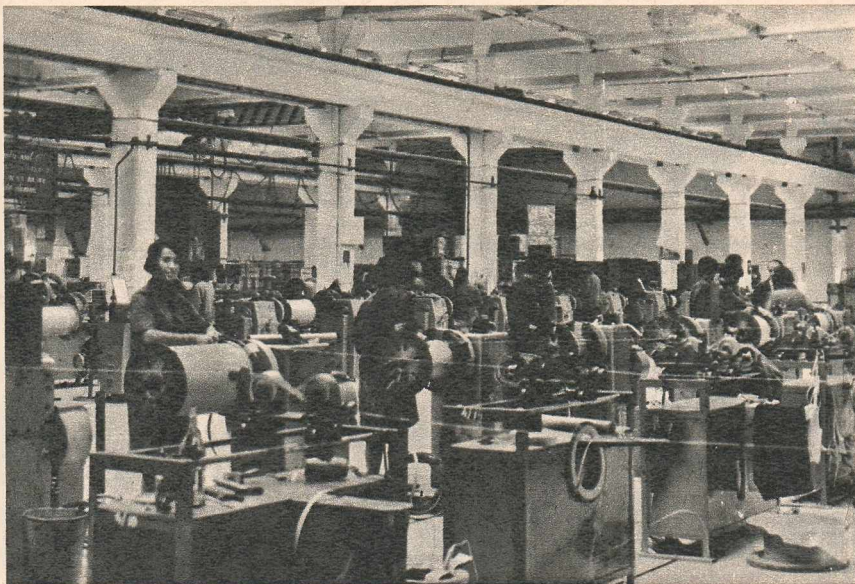
La întrebarea pe care am pus-o directorului uzinei, dacă toate aceste cifre îndrituiesc speranța îndeplinirii planului pe anul 1972 înainte de termen, domnia-sa ne-a încredințat că pe la începutul lunii decembrie colectivul cîmpinean va fi gata să serbeze revelionul.

E. DASCĂLU

noroc bun!

De la începutul anului
și pînă acum,
minerii
brigăzii
conduse de Ion Marcolea,
brigadă
care lucrează
în abatajele exploatarei
miniere
Horăști
din județul Gorj,
au scos
din adîncuri,
peste plan,
mai bine de 14 000 tone
de cărbune.
Continuînd
bătălia lor
cu timpul,
ei și-au propus
să înceapă
un nou abataj
cu o săptămînă
mai devreme
decît termenul prestabilit.
Cu alte cuvinte,
«norocul bun»
e cum și-l face omul.

un început promițător: transformatoare pentru 500 localități rurale

Fabrica de transformatoare mici de la Filiași a intrat în funcțiune la sfîrșitul lunii iunie a.c., cu 120 zile înainte de termen. În cifre, această avansare a construcției înseamnă o producție globală suplimentară în acest an de 20 milioane lei. În producție fizică, așa cum recomandă amplul program stabilit de Conferința Națională a partidului, înseamnă transformatoare de distribuție cu care se pot echipa posturile necesare electrificării a 500 localități rurale. Colectivul acestei tinere unități industriale s-a angajat ca în cinstea aniversării republicii să dea, peste angajamentele inițiale, 100 de transformatoare. De aici, de la Filiași, s-a și livrat stațiilor electrice de distribuție primul lot de șapte transformatoare de puteri cuprinse între 250 și 630 KVA. Altor 27 transformatoare mici li se fac probele de stand finale, urmînd ca în zilele următoare să părăsească porțile fabricii. Pînă la sfîrșitul anului vor fi realizate în total, la Filiași, peste 1 500 de transformatoare.

înainte de termen

În orașul Drobeta Turnu Severin, colectivul sectorului de navigații fluviale și-a îndeplinit încă din luna august sarcinile de plan pe primele nouă luni ale anului la trei indicatori de bază. Folosind mai judicios capacitatea navelor, mai rațional instalațiile mecanice din porturi, reducînd staționarea navelor aflate sub operațiuni de încărcare-descărcare, muncitorii portuari au realizat — pe lîngă îndeplinirea sarcinilor pe trei trimestre la trafic portuar, manipulări de mărfuri și volum de operații mecanice — principalele prevederi din angajamentele pe care și le-au luat pe întregul an. Totodată, din analiza rezultatelor obținute pînă acum reiese că există toate condițiile de a se realiza pînă la sfîrșitul trimestrului 87 de mii tone în plus la indicatorul privind traficul portuar, 134 de mii de tone în plus la manipulările de mărfuri, iar volumul de operații mecanice în porturi să fie depășit cu 112 mii tone.

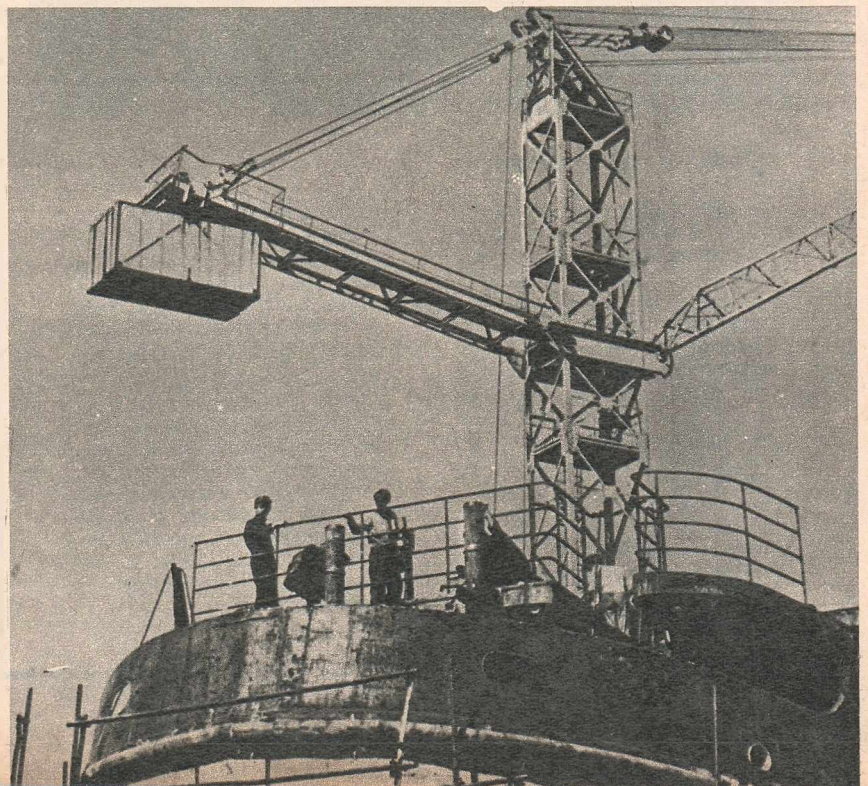
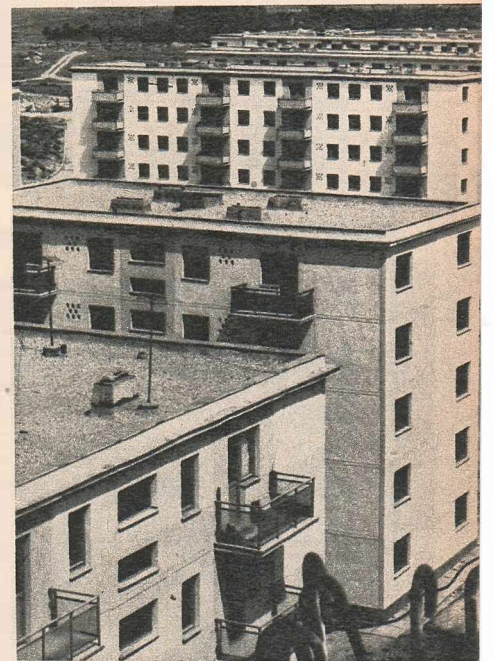
craiovița nouă — un «oraș în oraș»

Vechea Craiovița, suburbie a orașului Craiova, era un cartier de cocioabe, o mîna de case-bordeie.

Dar iată că, sub ochii noștri, Craiovița se transformă într-un adevărat oraș-satelit. Cincinalul 1971—1975 înseamnă pentru el o etapă de 10 000 de apartamente, urmînd ca în final să numere circa 25 000 de apartamente, adăpostind o populație de 80 000 de locuitori. Această cifră concurează cu numărul total al locuitorilor Craiovei din anul 1950.

Din cele 154 de hectare ale ansamblului, zona clădirilor de locuit va ocupa doar 91,1, restul fiind destinată zonelor verzi, lacurilor și ștrandurilor, edificiilor culturale și sportive.

De curînd, în cartierul Craiovița Nouă s-au predat beneficiarilor blocurile nr. 18 și 21, cu cîte 40 de apartamente fiecare, construite din fondurile de stat. Tot aici s-a terminat glisarea la primul bloc-turn, în curînd urmînd să se execute finisările de rigoare. De menționat că respectiva construcție — cu parter plus zece etaje și însumînd 44 de apartamente — a fost terminată într-un timp record: 12 zile.

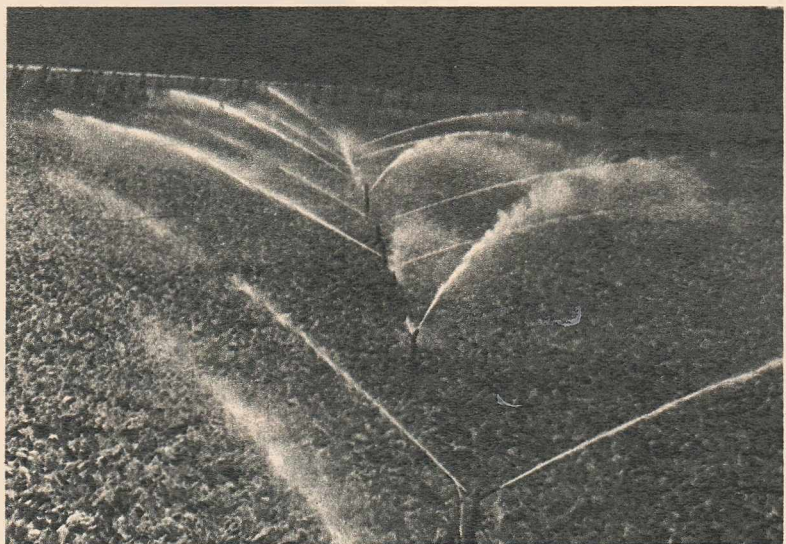
Începutul de an școlar în câteva cifre

În grădinițe, 590 000 copii; în clasa I, 301 000 elevi; în primul an de liceu, 91 000; în școlile profesionale, 236 000; ucenici la locul de muncă, 109 000. Raportul dintre numărul elevilor din liceele de specialitate și al celor din liceele de cultură generală: 1/1,5.

Noi unități de învățământ: peste 1 100 de grădinițe, 740 școli generale de 10 ani, 66 licee de specialitate.

Materiale didactice care costă peste 92 700 000 lei.

Ateliere-școală noi sau extinse; nomenclatoarele de meserii și specialități din învățământul profesional și tehnic, revizuite și îmbunătățite; programe de învățământ acordate cu ultimele pretenții ale dezvoltării științei și tehnicii, dar și ale pedagogiei.

ploi... din senin

În spiritul Directivelor Congresului al X-lea al P.C.R. și al documentelor Conferinței Naționale a P.C.R. din iulie 1972, la accelerarea procesului de dezvoltare intensivă a agriculturii o contribuție importantă o aduce realizarea unui amplu program de irigații. Suprafața irigată în cooperativele agricole din județul Dolj se va ridica la finele anului curent la nu mai puțin de 87 736 ha.

De menționat că suprafața cuprinsă în sistemul Calafat-Băilești este de 49 500 ha, iar cea cuprinsă în sistemul Sadova-Corabia din jud. Dolj se ridică la 55 000 ha, din care o mare parte

au și fost date în exploatare. De remarcat este și faptul că în anii următori se vor crea noi și importante sisteme de irigare ca cele de la Cetate, Galicea Mare, pe 46 000 ha; Segarcea, Măceșul de Jos, pe 36 000 ha, și Rojiște-Craiova, pe 36 000 ha. Acestor valoroase măsuri li se alătură inițiativele multor colective de muncă din cadrul I.A.S.-urilor și C.A.P.-urilor din jud. Dolj, de a crea o adevărată ploaie artificială cu ajutorul aspersoarelor montate pe suprafețe întinse de culturi. Ceea ce înseamnă importante sporuri de producție.

săptămîna în imagini

o relație perfectibilă

Interviu cu inginerul PETRE NECULA, directorul general al Combinatului de exploatare și industrializare a lemnului din Iași.

— Ce relații s-au stabilit între combinatul dv. — cu statut de centrală — și întreprinderile subordonate?

— Pentru relațiile dintre combinat și fabrica din Vaslui — să începem cu ea — trebuie recunoscut că nu totdeauna combinatul i-a dat sprijinul necesar și total. Și totuși a ajutat-o în multe privințe. Așa, de pildă, în această fabrică o problemă dificilă o constituie permanentizarea cadrelor. Repartizările sînt de cele mai multe ori forțate, inginerii tineri părăsind unitatea după satisfacerea celor doi ani de stagiu. De aceea, pentru a avea mai multă garanție în privința stabilității cadrelor, combinatul nostru a trimis la specializare tineri din partea locului. Și acum, să trecem la celelalte întreprinderi ale noastre. Problemele unității de industrializare a lemnului de la Ciurea, unitate care a rămas la nivelul unei secții, condusă de un contabil, și fără alte servicii în schemă, sînt rezolvate prin combinat. Iar unitatea de exploatare a lemnului din Iași este bine pusă la punct și nu ne creează griji. În general, intervenim ori de câte ori întreprinderile subordonate sînt depășite de dificultăți, fie tehnice, fie de orice alt fel.

— Ce alte griji «părintești» mai are combinatul-centrală?

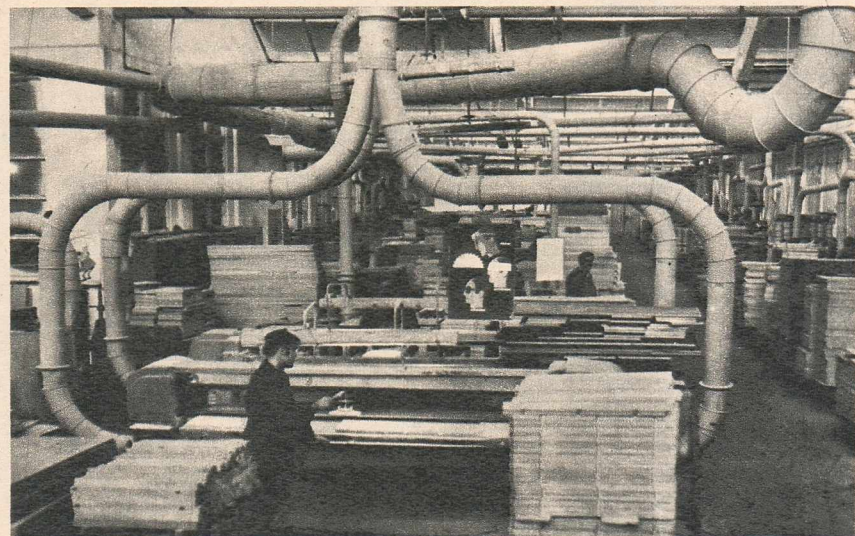
— Problema mecanizării și a sistemului

informațional. Socotesc că nu s-a realizat încă o mecanizare completă a prelucrării datelor, pentru a ne asigura posibilitatea unei informări mai operative. Dar e adevărat că avem în vedere obținerea unei colaborări fericite cu Centrul teritorial de calcul electronic din Iași. Nu uităm că secretarul general al partidului nostru ne-a atras atenția asupra importanței urgentării organizării sistemului informațional.

— Ce măsură credeți că ar îmbunătăți relațiile dintre combinat și celelalte întreprinderi ale centralei?

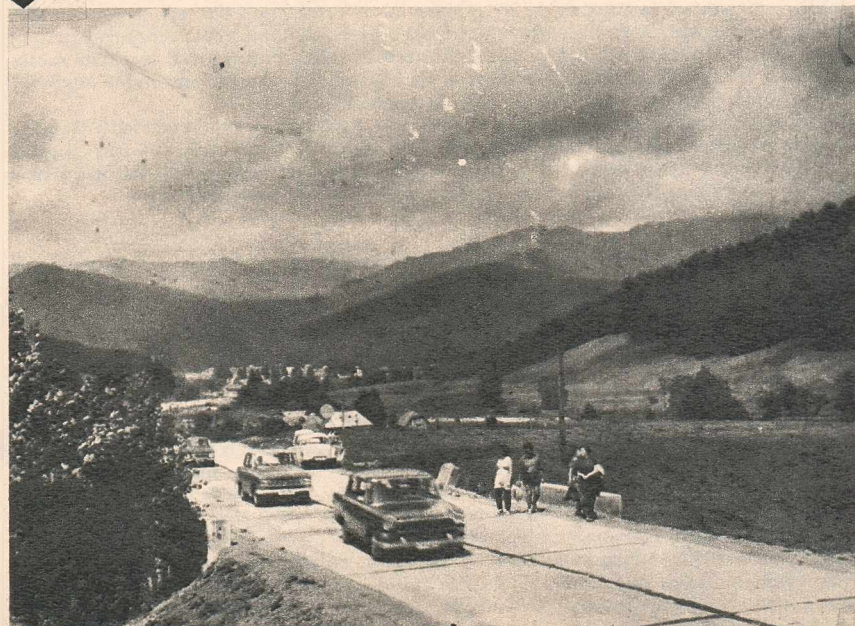
— Personal, aș opta pentru desființarea conducerii administrative și a serviciilor funcționale de la unitățile subordonate. Prin dispariția acestor verigi intermediare între întreprinderile subordonate și combinat s-ar ajunge la anularea sistemului de fărîmîtare a activității, s-ar obține o concentrare a fondurilor și, în general, o eficiență mai ridicată a producției. Adoptarea acestor transformări a fost deja obținută în combinatele de la Satu Mare, Constanța și Brașov. Este una dintre problemele de importanță majoră care au fost subliniate în cadrul Conferinței Naționale a P.C.R.

Areta ȘANDRU

și acum, la drum!

Drum bun, la propriu. A fost dată (în fine!) în circulație excelenta șosea betonată Vălenii de Munte-Cheia. Traseul turistic, extrem de solicitat în ultima vreme, de pe Valea Teleajenului pînă la poalele Tigăilor Ciucașului a fost astfel înzestrat cu o cale de comunicație corespunzătoare. Atunci cînd (cînd?) ea va fi prelungită pînă la Săcelea, — pe la Muntele Roșu — o nouă arteră de mare atracție pentru turiștii autoamobilisti va lega Capitala țării de Brașov și faimoasa sa zonă turistică.

COPERTA NOASTRĂ

«Cincinalul înainte de termen!» — lozincă unei entuziaste mișcări propuse națiunii de reprezentanții eroice noastre clase muncitoare.

Fotografie
de S. STEINER

Prezentarea artistică:
Dan
BÎRLĂDEANU

FLACĂRA. Redacția București.
Plaza Științei 1. Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33.
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Științei»

Sfârșit de august, început
de septembrie.

ROMÂNIA — GAZDĂ
ȘI INIȚIATOAREA A NU-
MEROASE DEZBA-
TERI ȘTIINȚIFICE ȘI
CULTURALE INTER-
NAȚIONALE

- Primul Congres al Asociației științifice internaționale «Ovidianum» — Constanța.
- Al VII-lea Congres internațional de estetică — București.
- A III-a Conferință mondială de cercetare a viitorului — București.
- Al VII-lea Congres internațional minier — București.
- Colocviul «Locul științelor sociale în pregătirea inginerilor și tehnicienilor» — București.
- Colocviul internațional «Calculul plastic al structurilor metalice și de beton armat» — Iași.
- Al IX-lea Congres internațional de studii asupra frontierelor romane — Mamaia.

Continuându-și marșul triumfal pe marile terenuri de tenis ale lumii, Ilie Năstase a obținut cea mai răsunătoare victorie din cariera sa, învingând pe jucătorul american Arthur Ashe în finalele de la Forest Hills în care au fost prezente toate marile glorii — amatoare dar și profesionale — ale tenisului mondial. Năstase al nostru este cel de-al doilea sportiv european care obține acest titlu într-o competiție grandioasă care se dispută de 92 de ani.

În săptămâna marilor finale olimpice, Ilie Năstase a făcut să se întrerupă multe emisiuni de radio și televiziune, pentru a face loc transmiterii copleșitoarei lui victorii.

Poate că sintem nedrepti, poate că vom fi dezapropați, dar nouă ni se pare că victoria lui Năstase, acum, în însuși timpul purtând pecetea exclusivă a celor cinci cercuri, capătă o semnificație deosebită. Olimpiade au mai fost, medalii am mai câștigat și vom mai câștiga, dar nemaipomenitele succese ale lui Năstase parcă obligă a fi situate pe primul plan.

Pentru Wimbledon, pentru Forest Hills și mai ales pentru marea confruntare de luna viitoare — finala «Cupei Davis» — noi cei de acasă, care de la mii de kilometri depărtare suferim și ne bucurăm alături de el, îl felicităm pe Ilie Năstase și dorim să știe că acasă are multe milioane de suporteri care îl iubesc și-s mândri că este român.

D. B.

Mari iubitori ai balonului rotund au fost — cei ce au preferat — duminica trecută — Stadionul Republicii, micului ecran. Dacă dragostea lor pentru fotbal ar fi fost cel puțin răsplătită de cele două formații ce au evoluat pe teren, ar mai fi fost ceva. Dar meciul dintre Sportul studentesc-Steagul Roșu a fost trist, neinteresant și plictisitor.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

praf de scărpinat

Un coleg din prima clasă gimnazială, corigent iremediabil la toate materiile, fiu de spițer, se îndeletnicea în orele noastre de clasă cu o farsă repetată consecvent: ne turna pe ceață praf de scărpinat, strecurat pe sub gulerul cămășii, incident soldat pentru victime cu un prurit zgomotos, dar pentru autorul acestei sublime inițiative cu o voluptate intelectuală irezistibilă.

Mi-am amintit de episod zilele trecute în împrejurări aparent fără nici o legătură cu praful de scărpinat și cu fostul meu coleg de gimnaziu.

Mă aflam în biroul unei autorități copleșite de răspunderi. Mă aduceau acolo dificultăți mărunte, neînvinse, care, prin repetiție și acumulare, se transformă în plictiseală și tortură. Mi-am început expunerea intimidat de însemnătatea momentului, și, pe măsură ce înaintam, eloquent, în demonstrație, mi-am dat seama că se petrece sub ochii mei un fenomen uluitor: pe nesimțite interlocutorul meu se preschimba în propria lui statuie, imobilă, de o solemnitate covârșitoare. Eu vorbeam, pleadam, expuneam, argumentam, combăteam, polemizam, apăram, exemplificam, și omul meu, de la birou, încremenit pentru eternitate, cu fața tumefiată ca sub presiunea unui calapod excesiv, se transforma în propriul lui monument de tuci.

Incitat, mi-am continuat pledoaria cu exemple edificatoare, dar omul oficial, de dinaintea mea, evolua persistent spre statura unei pietre funerare. Proptit cu mâinile pe sticla biroului și cu profilul îndreptat spre ferastră se desăvârșea în imobilitatea lui sacră, de fontă. Sînt sigur: dacă i-aș fi făcut atunci o analiză de sînge, i-aș fi descoperit în artere, în loc de globule roșii, rulmenți.

Și, în clipa aceea magnifică, privindu-i ceața minerală, mi-am adus aminte de colegul meu de gimnaziu și de miraculosul lui praf de scărpinat.

Aș fi dat un imperiu să-l am, ca să-l torn oficialității pe sub gulerul cămășii.

O statuie dănțuind prin birou, înnebunită de mîncărime, iată un spectacol pentru care merită să-ți dai viața.

DOAMNA LENE ȘI ALE DOMNIEI- SALE SLUGI

de V. SAVIN — Fotografiiile autorului

Urită e lenea, oriunde și la oricine. Dar parcă cea mai urită e la omul tânăr. Ideea de tinerețe se asociază în mintea oricui cu cea de sănătate fizică și morală, cu cea de putere de percepere și de muncă, cu cea de sete de cunoaștere și înalte elanuri... Așa și stau lucrurile în majoritatea cazurilor pe care le întâlnim în viață. Raportați la marea masă a celor ce înțeleg rostul major al vieții — tinerii ce nu vor să muncească reprezintă, desigur, o jalnică minoritate. Luată însă în sine, ea constituie totuși un detașament al lenei și al viciului, al parazitismului social care generează, inevitabil, infraționea cu toate urmările ei, cu grava periclitare socială inerentă.

LA UN SERVICIU AL FORȚEI DE MUNCĂ

Am vizitat, la întâmplare, unul din cele opt servicii ale forței de muncă din Capitală: cel din sectorul 7 și am solicitat cartotecile unor tineri care, prin refuzul repetat de a munci, constituie probleme pentru lucrătorii acestui serviciu.

Să răsfoim împreună câteva dintre aceste cartoteci. Iată-o pe cea a lui Radu-Domnel Tudor. Are acum 25 ani, — vârsta a multor împliniri — este absolvent de liceu și, pînă în prezent cel puțin, n-a făcut nimic în viață. Cu ce s-a ocupat pînă în 1971, cînd s-a prezentat pentru prima oară la serviciul forței de muncă? Din cartotecă nu rezultă nici un fel de ocupație. Dar rezultă altceva: adresa sa — Drumul Taberei 32; și venitul părinților — peste 2 000 lei lunar salar. Aceste date ne lămuresc faptul că Radu-Domnel a avut la dispoziție și locuință confortabilă, și

mijloace materiale de trai asigurate de părinți. Cînd, împins probabil de aceștia, s-a hotărît să muncească, — sau, mai bine-zis, să se prezinte la serviciul forței de muncă — Radu-Domnel a solicitat un loc mai «deosebit», la care îi dădea «dreptul», socotea el, diploma sa de absolvent de liceu. Într-un an și jumătate, de la 11 februarie 1971 pînă la 10 iulie 1972, i s-au dat nu mai puțin de 11 repartizări în asemenea posturi. Să enumerăm câteva din ele: funcționar (primitor-distribuitor) la Fabrica de nasturi (11 februarie 1971); funcționar tehnic la I.C.R.A.L. Giulești (22 februarie 1971); desenator tehnic în sectorul proiectării al Ministerului Sănătății (13 mai 1971) etc., etc.... Pe toate le-a refuzat, considerîndu-le «necorespunzătoare» pregătirii și «drepturilor» sale. Și tot așa, la fiecare câteva săptămîni cînd s-a prezentat pentru o nouă repartizare. După 9 refuzuri, în sfîrșit, la 29 mai 1972 a acceptat un serviciu: cel de calculator la Uzina de mașini electrice-București. S-a dus o săptămîină la lucru, după care a abandonat, revenind pentru o nouă repartizare. În sfîrșit, ultima. (Vedeți cită răbdare din partea celor chemați să facă această muncă!) Serviciul forței de muncă din sectorul 7 l-a trimis, la 10 iulie 1972, ca operator contabil la țilala municipiului București a C.E.C.-ului. Oare se va prezenta din nou, pentru o nouă repartizare — a 12-a? Vom mai vedea...

Iată și o fată în situație asemănătoare: Maria Țigănușu din str. Strămoșilor nr. 7. Are 20 de ani, s-a prezentat prima oară să solicite un loc de muncă la 5 februarie 1971. Neavînd mai mult de 7 clase elementare, i s-au propus diferite locuri în întreprinderi pentru calificare, pe care le-a refuzat sistematic, dorind o «muncă ușoară». Dar și

Marian I., 14 ani. «Spărgător».
— Ce spărgeai?
— Magazine din cartierul Colentina, de unde furam bani.
— Singur?
— La început cu încă un băiat mai mare, unu' Viorel, care acum e în bușcărie. Pe urmă, de unul singur.
— Și cite spargerai ai făcut?
— Cu Viorel, vreo 10...
— Dar în total?... Vreo 40-50?..
— Oh, nu, că nu ieșeam în fiecare seară... Numai cînd aveam nevoie de bani... Singur am făcut vreo 15.
Deci, un mic calcul: $15 + 10 = 25$ spargerai.
Pentru vârsta de 14 ani pare-se că e un bilanț cam prea bogat!

Lică M., 13 ani. De la 10 ani e hoț de buzunare; «specialitatea»: poșetele femeilor neatente. Sumele furate în total se ridică la nivelul zecilor de mii de lei în decurs de 3 ani!

cele din această categorie — cum ar fi cea de încasatoare la o parcare auto și altele asemănătoare — au fost «tratate cu refuz». Într-un an și jumătate a colecționat și ea pe cartotecă 10 asemenea repartizări. La 20 de ani Maria Țigănușu preferă să trăiască din venitul părinților ei, venit de circa 2 000 lei lunar, sau din expediente.

Se mai pot cita multe cazuri asemănătoare. George-Alexandru Dumitriade din str. Niculaie Șerban nr. 9, care n-a vrut să depășească — în ce privește studiile — clasa a VI-a elementară, s-a prezentat pentru prima dată să solicite un loc de muncă, la vârsta de 20 de ani, în luna februarie 1972. În mai puțin de 6 luni a refuzat 5 repartizări la locuri de muncă la care putea să-și însușească o calificare, acceptînd, în sfîrșit, în luna august, o a șasea repartizare. În ce funcție, credeți? În cea de vânzător de loz în plic! Un om tînar, în etate de 20 de ani, făcînd o treabă care prin natura ei ar trebui să fie rezervată în exclusivitate bătrînilor și invalizilor! Ce jalnic tablou!...

Valeria Ulescu, în etate de 19 ani, este fiică de țărani. Pentru a locui în București și a-și «face un viitor», ea a fost adoptată de bunici, care locuiesc în str. Bozilor nr. 1. A trăit o vreme din pensia modestă a acestora, pînă cînd, în cele din urmă, la vârsta de 18 ani, în iunie 1971, a solicitat un loc de muncă. Dat fiind că nu avea mai mult de 8 clase elementare și nici un fel de cunoștințe profesionale, plus faptul că și ea cerea «muncă ușoară», vara trecută a fost repartizată ca sezonieră la un ștrand. După trecerea verii și deci a sezonului ștrandurilor a fost — cu repetiție — repartizată la diferite întreprinderi industriale pentru calificare. Fabrica de ciorapi-București, Întreprinderea «Nufărul», Întreprinderea de reparații auto nr. 17, Chimica «Victoria», «Electromagnetica» etc. — iată numai câteva dintre locurile de muncă ce i s-au oferit (plus o serie în comerț), în total 8 repartizări, pe care le-a refuzat cu repetiție, preferînd să atenteze mai departe la pensia modestă a bunicii...

Ne oprim aici cu exemplele de acest fel.

TRAGICELE URMĂRI ALE TRÎNDĂVIEI

Am mers pe urmele consecințelor la care duce trîndăvia, mai ales atunci cînd ea este generată sau asociată de — și cu — lipsa educației adecvate și a supravegherii în familie.

La Circumscripția 8 miliție din București am aflat o bandă de tineri infractori recent arestați, după o îndelungată muncă de depistare dusă de organele de urmărire, de lucrătorii acestei circumscripții.

Iată-l pe Marian D., din str. Nic. Cănea nr. 62 C, sect. 2. Nu a împlinit nici 16 ani. Tatăl, reparator de sifoane, și-a părăsit familia. Mama, salariată la un centru de umplut sifoane din Șoseaua Pantelimon, nu putea sau nu se pricepea să-și supravegheze cum trebuie copilul. Ca o minge de ping-pong, acesta din urmă era cînd la mama sa, cînd la tatăl său, cînd la bunici. «Cînd mă bătea mama, mă duceam la tata; cînd mă bătea tata, fugeam la bunici; cînd și buni-

La colț de stradă, fără nici o treabă...

Tulcenilor nu le-a scăpat din vedere că și turismul poate fi o industrie care raportează serios.

ne asteaptă TULCEA...

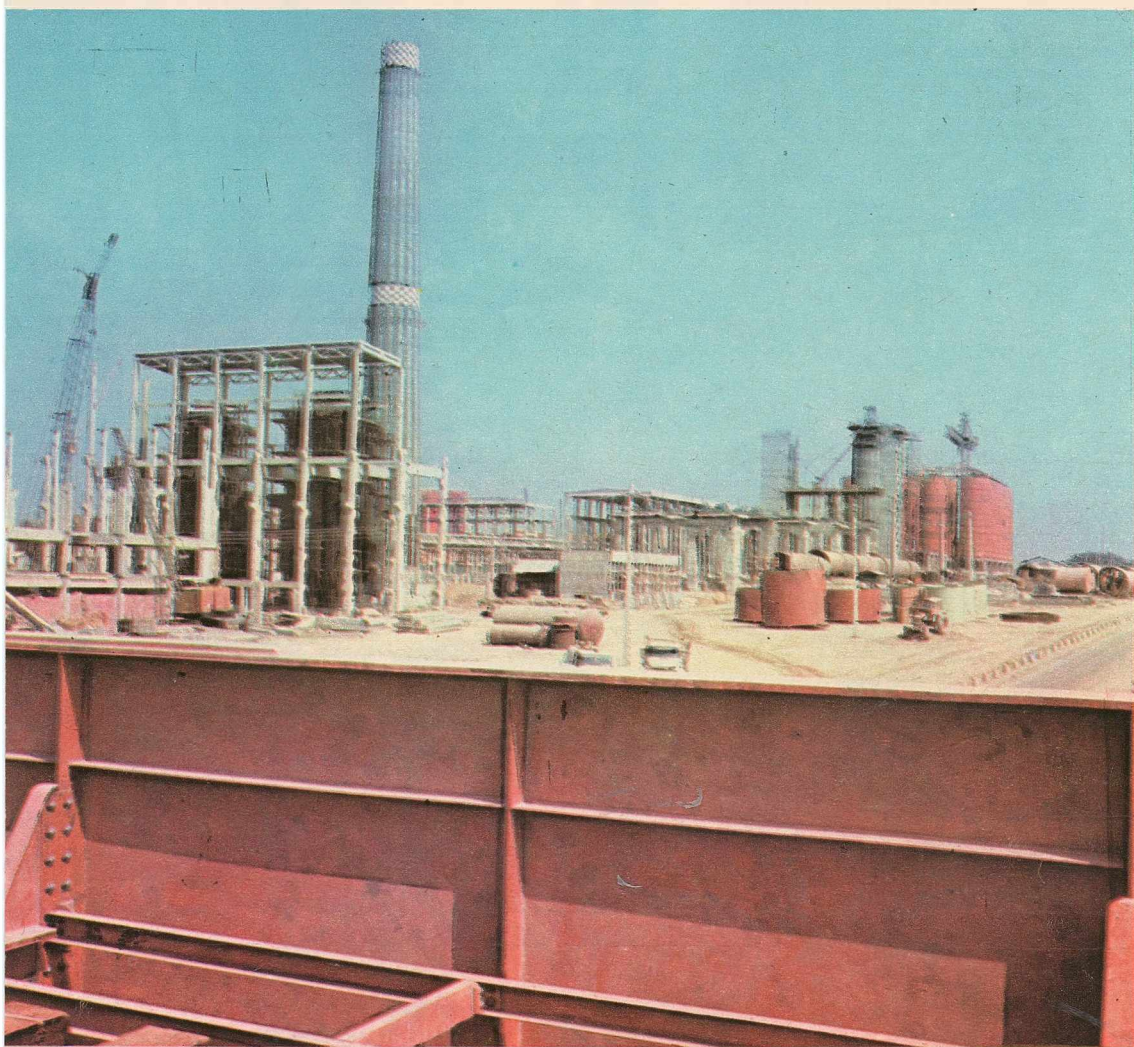

de I. NICOLAE

«Problema repartizării cadrelor, după părerea mea, înseamnă a realiza — pe baza forțelor de care dispunem la un moment dat — încadrarea corespunzătoare a sectoarelor de muncă, începînd cu unitățile de producție, cu cadre muncitorești, tehnice, politice și de specialitate».

NICOLAE CEAUȘESCU

(Din cuvîntarea la Consfătuirea de lucru din 7-8 septembrie.)

Uzina de alumina, unul din cei doi giganți industriali care se nasc sub ochii noștri pe pămîntul avid de innoire al Tulcei.

Marmură și flori, asfalt și blocuri în loc de străzi de lut și case din chirpici.

Uite așa devin modern-frumoase țărmurile bătrînilui fluviu.

Firește, aș fi putut să încep cu noul centru administrativ al orașului. Dar am preferat să trec prin curtea bisericii Sf. Gheorghe, — cea făcută de o sumă de donatori cu dare de mîna și cu numele trecute pe un pomelnic precis determinat și, făcută, fără nici un ajutor din partea plugarilor și a enoriașilor de rînd — să urc treptele unei scări din piatră și, prin străzile Dorului și Sălciilor, să ajung și să încep să hoinăresc printre vechile case ale Tulcei.

Printre casele din chirpici acoperite cu olane, printre casele cu grădini și neapărat cu tuneluri din viță-de-vie agățată pe un soi de araci pășitori, tuneluri ce te conduc de la poarta curții pînă la ușa casei.

Am hoinărit pe străzile acelea cam fără canalizare; pe străzile acelea pe care am întîlnit un bătrîn — cumva ca și mine, hoinar din pricina meseriei — strigînd «Tocilaru! Tocilaru!»; pe străzile acelea pe care am întîlnit o față brunetă, cu ochi albaștri, pietroasă ca toate tulcențele, și, credeți-mă, nu mi-a fost deloc ușor nici să-mi păstrez bruma de cumînțenie adunată cu sîrg în vreo cîțiva ani de căsătorie, nici să-mi păstrez capul limpede pentru rostul pentru care m-a trimis redacția acolo.

Am hoinărit privind în stînga și în dreapta și în murmurînd nume desprinse din marmură: Somova, Mahmudia, Beștepe, Isaccea, Cerna, Baschioi, Parcheș.

Am hoinărit privind la oameni și murmurînd nume desprinse din fluviu: Maliuc, Sarinasuf, Obretin, Perișor, Jurilovca, Sulina.

Firește, aș fi putut să încep cu noul centru administrativ al orașului, dar am preferat să hoinăresc pe ulițe de lut, îmbătîndu-mă cu nostalgia anacronică a vechilor țiguri care dispar făcînd loc orașelor moderne; și am hoinărit murmurînd cuvinte desprinse din boabe de strugure: Sarica-Niculitel-Bădila, Casimcea, Ostrov, Jijila, Dorobanțu, Luncavița, Babadag.

Vreau să spun că, la Tulcea, mai întii am preferat să mă despart de trecut, trăgînd, eu și spiritul meu, un chef sentimental de despărțire.

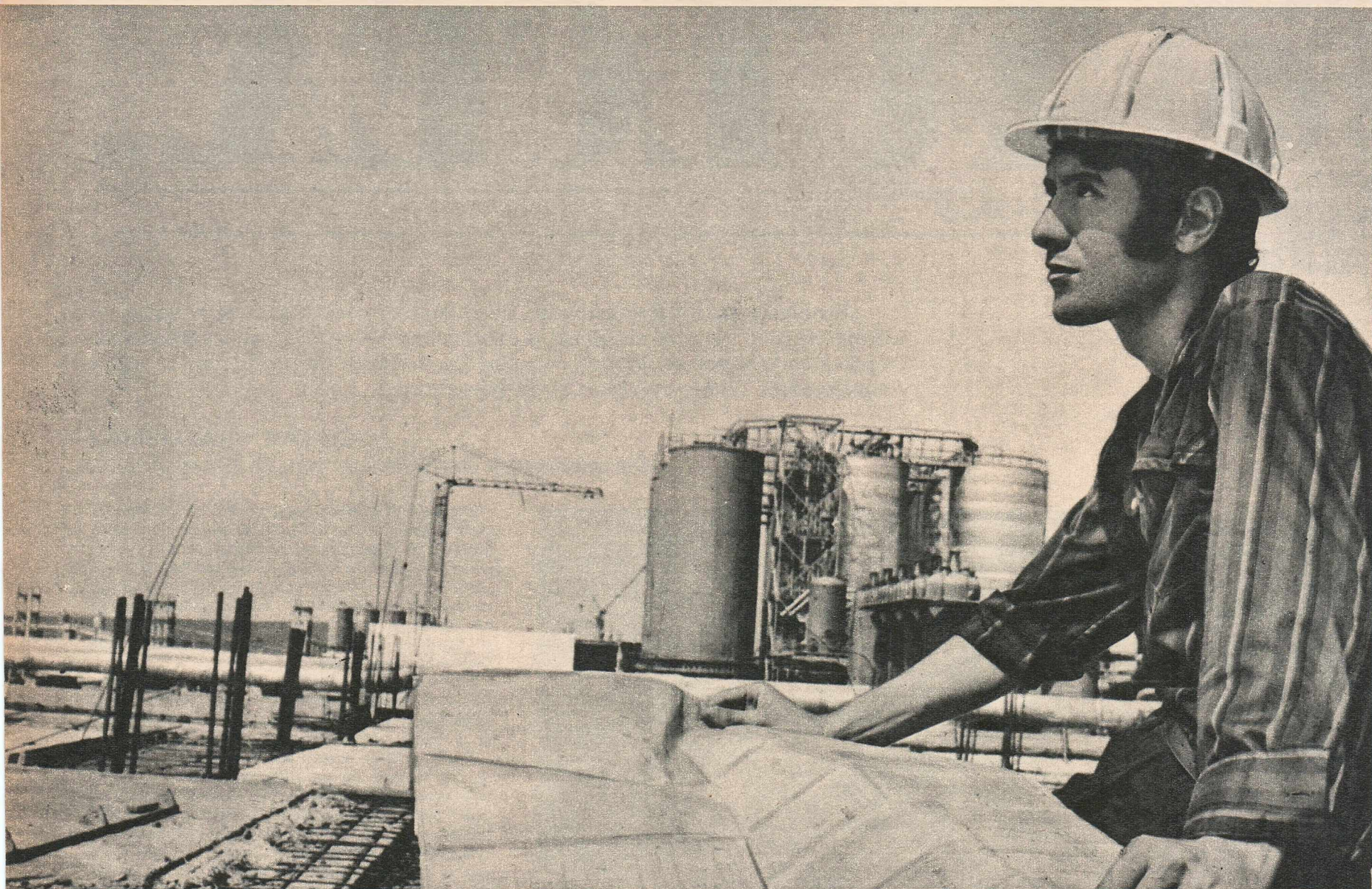
*

Ajuns pe aceleași meleaguri, Dumitru Nicula — sub-inginer constructor stagiar, absolvent de anul acesta — a procedat cu totul altfel decît mine. La repartizare s-a bătut «să fie dat» la Constanța, oraș mare. Și a fost dat. Numai că Trustul de construcții industriale constănțean are șantier și la Tulcea. Și așa, — via Constanța — Dumitru Nicula, ca și alți colegi de-ai săi, s-a trezit repartizat în fapt la Tulcea. Sceptic, și-a lăsat bagajul la gară și, înainte de orice, a pornit să vadă cum stau lucrurile cu posibilitățile de viață modernă în orașul ăsta de la capătul țării. Și Dumitru Nicula s-a dus direct în noul centru administrativ.

A văzut acolo modernul palat administrativ; a văzut o piață civică intimă, cu havuzuri placate cu marmură, cu mari vase din mozaicuri colorate încărcate cu flori și cu desigururi geometrice de brăduți decorativi; a văzut clădirea, într-adevăr frumoasă, a supermagazinului, căruia eu i-aș spune «Diana cu bumbi argintii»; a văzut noul palat al telefoanelor; a văzut hotelul numit — se putea altfel? — «Delta» și celelalte construcții de pe faleză; a văzut colina încărcată cu blocurile cartierului «23 August», cartier în trepte care, privit de pe Dunăre,

TULCEA...

Dumitru Nicula, de la 1 august 1972 subinginer stagiar pe șantierul Uzinei de alumină, față în față cu proiectul primei lucrări de care-i responsabil: postul trafo de la secția filtrarea albă. Cred că subscrieți la urările noastre de succes în meserie și în viață adresate dumnealui.

Tarcea Petrică a venit de la Casimcea; Toma Marin, de la Parcheș; Gheorghe Dobrișean, de la Minerii; Gheorghe Nicolai, de la Cataloi; Dumitru Banțoi, de la Niculițel; toți au în jur de vîrsta majoratului și — pe șantierul Uzinei de alumină unde, elevi de școală profesională fiind, sînt în practică — toți beneficiază de îndrumările unui meșter cu m mare: șeful de echipă Costache Grosu.

te trimite cu gîndul la orașele de pe țărmurile grecești; a văzut cu ochii săi dimensiunile șantierului Uzinei de alumină unde avea să-și înceapă prima sa lucrare de profesionist; a mai văzut stadionul de 10 000 de locuri și lacul Ciuperca, împreună cu dotările sale cultural-sportive și bahic-distractive, și omul nu numai că s-a liniștit, dar chiar a trecut în extrema cealaltă: socotește că pentru el și colegii săi Tulcea este o șansă.

O șansă privind buna organizare a vieții sale particulare, domestice, pentru că imediat i-a fost repartizată, ca și colegilor săi, o garsonieră; dar mai ales o mare șansă de afirmare profesională, pentru că la Tulcea are loc o explozie a construcțiilor, a dezvoltării moderne în general.

Vorbele mele nu-s goale. O dovedesc imaginile fotografice ale colegului meu și o mai dovedesc cifrele și coeficienții pe care o să-i găsiți răspîndiți tot prin aceste pagini.

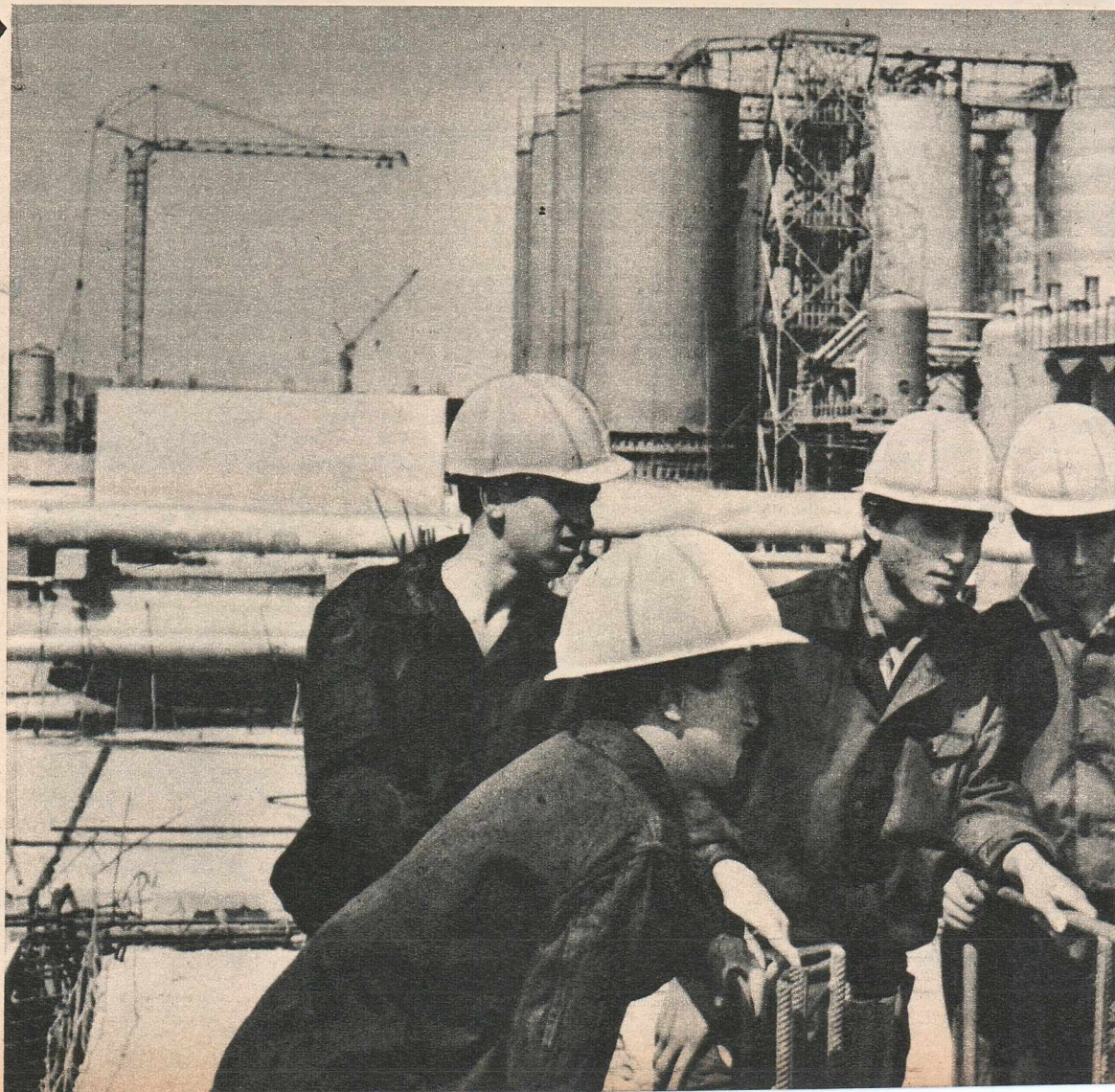
Dar pentru a se construi ce s-a construit și mai ales pentru a se continua construcția și exploatarea viitoare a noilor edificii, mai ales a celor industriale, a fost și este nevoie de oameni calificați, de specialiști.

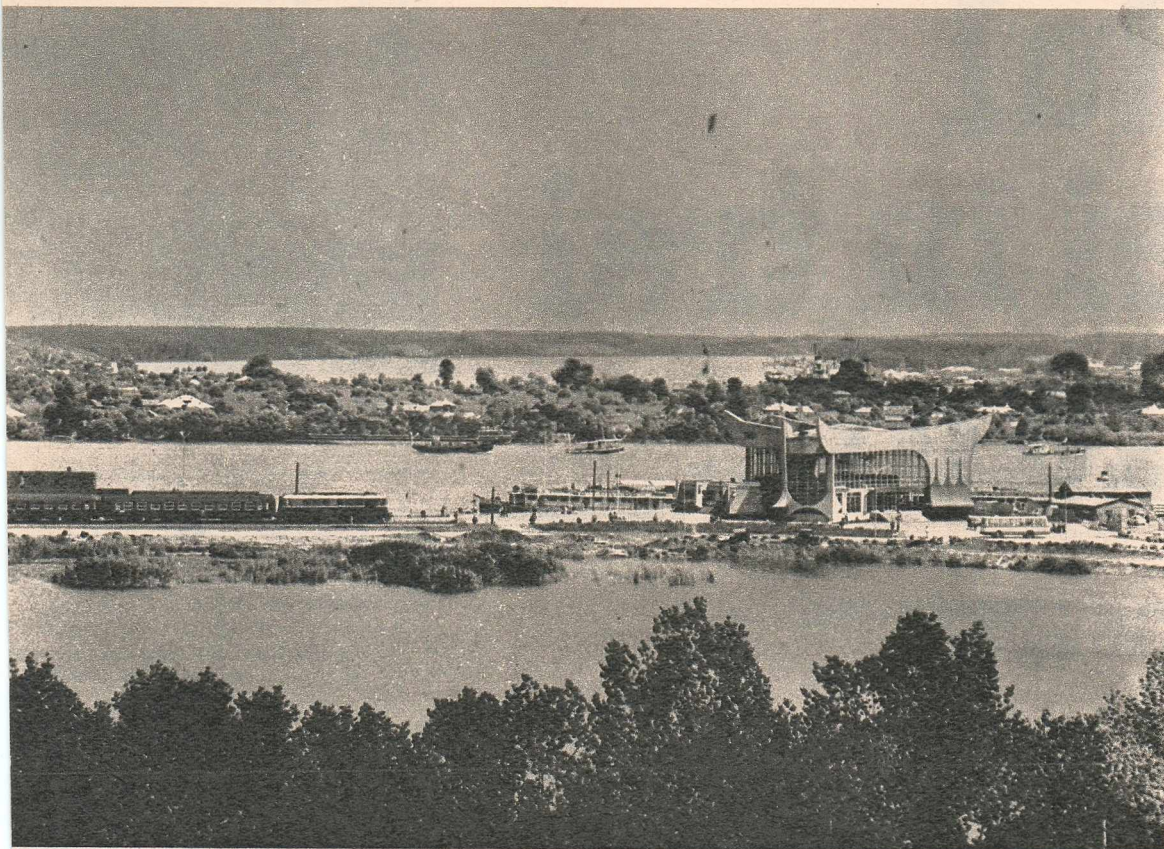
Am pus acum degetul pe o rană. Pe rana tuturor orașelor, județelor, cărora le-a venit rîndul la o dezvoltare de mare amploare ceva mai tîrziu.

Și pe această temă, iată ce discuție am avut cu un om bine informat — tovarășul Vasile Stoian, secretar al Comitetului municipal de partid.

— Cam cît de mare e foamea de cadre calificate a Tulcei, ca municipiu?

— Construcțiile au nevoie de șase ingineri și zece tehnicieni; medicina, de șaptesprezece medici și treizeci și cinci de cadre medii. Cu învățămîntul problema

Se pare că totul merge bine în Tulcea, cu excepția autobuzelor pentru transportul în comun.

e rezolvată: ne-au fost repartizați în acest an treizeci și cinci de profesori.

— Ce profesii, ce meserii au căutare azi în Tulcea?

— Dacă ar veni la noi, ar fi bine primiți economiștii, fierarii betoniști, mozaicarii, instalatorii, parchetarii și mai ales chimiștii.

— Deci, cîmp de afirmare profesională există.

— Din plin, doar omul să vrea.

— Lipsa de cadre a constituit o problemă și pînă acum, ba chiar mai acută. Și totuși orașul a progresat. Aș vrea să știu numele unor oameni care «au tras» de la început, cînd într-adevăr a fost greu.

— Sînt mulți. Iancu Cojocaru, directorul Întreprinderii industriale a peștelui; Andrei Minea, directorul Întreprinderii de construcții-reparații nave și utilaje; Ion

Hurduza, șef de echipă instalații la Întreprinderea județeană de construcții-montaj; Andrei Buragheevici, maestru la I.J.C.M.; Dumitru Blajă, șef de echipă tot la I.J.C.M.; Gheorghe Rușa, medic la Spitalul nr. 1; Omer Negiatin, vicepreședinte al cooperativei «Unirea»; Gheorghe Tobiltoc, șef al Autobazei 3; Constantin Drăghiceanu, director al Unității de transporturi stuficole; Virginia Dima, directoarea Liceului «Spiru Haret». V-am spus, sînt mulți. Cu mult mai mulți. Tulcea are fii buni.

Păstrînd tema, continui discuția cu un alt om, tot bine informat — tovarășul Vasile Șerban, secretar al Comitetului municipal de partid

— În înțelegerea nevoii noastre de specialiști trebuie pornit de la ceea ce se face aici: de la cei doi giganți — Uzina de alumina și Uzina de fero-aliaje; de la cele 1 000 de apartamente care se construiesc în acest an, față de cele 100 ale anului 1967; de la flota de pescuit oceanic, pentru care portul Tulcea înseamnă «acasă», flotă compusă azi din 20 de traulere și 3 transbordoare, dar care în 1975 va însuma 34 de traulere. E nevoie deci, limitîndu-ne doar la vase, de comandanți, de mecanici, de electricieni, de frigotehniști.

— Și, ca să spun așa, pe plan local, cum preîntîmpinați cerința crescîndă de cadre calificate?

— Facem școli. În 1968 aveam două licee și două școli profesionale, una de mecanică agricolă și una de chimie. Azi, în 1972, avem două licee de cultură generală, patru licee de specialitate (pedagogic, agricol, industrial și de construcție) și încă o școală profesională alături de cele două din 1968.

— Perspective?

— Un liceu de muzică în '73 și, probabil, lucrul încă e în discuție, un liceu de energetică și un altul de piscicultură.

— Și totuși Tulcea e dispusă la un «import» masiv de specialiști din țară.

— Amploarea și diversitatea fronturilor noastre de lucru, mă refer la cele din municipiu dar și la cele din județ, ne-o impun.

*

Pentru încheiere e nevoie și de o morală a fabulei. Cînd plecam spre Tulcea am avut șansa unui tovarăș de călătorie al naibii de sociabil. Un tulcean — de data asta în accepțiunea județeană a cuvîntului — care, după cite am înțeles, lucrează la stația hidrologică de la Sulina.

Ștefan Balic, acesta-i numele dumisale, mi-a vorbit despre deltă, despre Dunăre și mare, despre răsărituri de soare ca-n basme, despre cum se schimbă oamenii deltei din pricina turiștilor — emancipîndu-se într-un fel dar pierzîndu-și totodată din generozitate; apoi mi-a explicat de ce oamenii de la munte sînt contemplativi iar cei de la mare meditativi; iar la urmă m-a atacat frontal:

— Lămuriți-mă, cum puteți locui în București?

Chiar, cum reușim să trăim în București? Și de ce? Doar Tulcea, Vasluiul și toate colturile țării ne așteaptă.

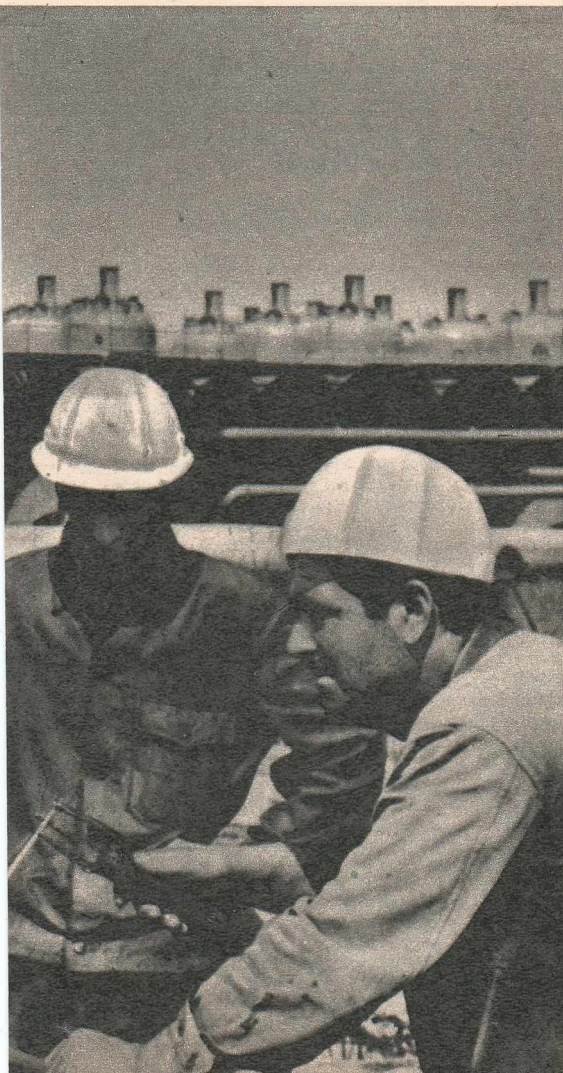
literare

de Traian STOICA

GELLU NAUM:

tatăl meu obosit

Ne-am învățat de mult să-l așteptăm pe Gellu Naum pentru el însuși. Poetul, în afara de însăși surpriza existenței sale lirice, nu a fost tentat să ne mai ofere și altele. Gellu Naum nu e poetul mutațiilor stilistice și de atitudine. De la începuturile sale scriitoricești (petrecute acum aproape patru decenii) și pînă în ceasul de față, Gellu Naum a rămas consecvent cu sine însuși. (Observăm că vocabula însuși-însăși se agață ca scaiul de penița noastră: inevitabilă, în cazul acesta, ea indică o necesară identificare și denumește un dat organic.) Cantonat în suprarealism, autorul *Copacului-animat* nicicînd n-a schițat gestul eretic al unei devieri de la o formulă ce i s-a dovedit atât de structurală. Nu numai perseverența, dar și dezinvoltura mișcării în cadrul acesteia ne pun în fața unui caz de excepție, cînd întrepătrunderea dintre formulă și creație se confundă într-un proces de perfectă osmoză. De aceea, Gellu Naum nu ne apare în postură forțată a unui obstinat și întîrziat practicant al unui curent de avangardă intrat în istorie. Impresia e alta, și anume aceea că *pohemele* sale, departe de orice anacronism, reconstituie personalitatea unui poet deosebit de viu și contemporan. Vivacitatea creației sale e, fără îndoială, întreținută de ingeniozitatea exercițiului, dar în același timp o resimțim ca atare și datorită forței prin care se manifestă un mod propriu de percepere și exprimare. Cu ocazia unei sumare recenzări, tot în coloanele acestei reviste, a penultimului său volum, *Copacul-animat*, asemuind fluentă neîntreruptă a poeziei sale cu neconținută curgere heraclitiană a unei ape, relevam dinamica ei fără pauze. E ceea ce aflăm și în recenta sa carte, subintitulată *pohem*, *Tatăl meu obosit*. (Cartea poartă, de astă dată, ca *moto* chiar cîteva cuvinte ale filozofului din Efes; structura heraclitiană a *pohemului* e demonstrată de Laurențiu Ulici într-o cronică literară comprehensivă apărută într-un număr din *Contemporanul*.) Inutil a mai spune că *Tatăl meu obosit* nu aduce modificări de evoluție. Surprizele se găsesc tot în interiorul cadrului știut. Prospețimea poeziei e susținută de asociația insolită, de mișcarea neîntreruptă a fluxului poetic, de *contiguitatea* contrastelor, revelatoare de sensuri multiple. Cartea se cere citită, cum ar spune Matei Călinescu, în «literalitatea» ei, dar și prin «ambiguitatea» conținută. Pentru că spațiul nu ne-o permite, ne vom opri doar la un singur sens relevant chiar din titlu. Într-o declarată «criză paternă», poetul, cu acea ironie caracteristică, oscilînd între bonomie și sarcasm, exclamă: *Mă săturasem de atîta tată*. De tatăl care și el era «obosit» de atîta viață automatizată de conformisme și comodități ale gîndirii. (*Organizau într-un mod elocvent ceea ce toți știau foarte bine.*) Nucleul poemului e astfel polemic. Platitudinea, viața stătută, mic-burgheză, inerția sînt tot atîtea ținte spre care se îndreaptă verva irezistibilă a poetului. (*Ceilași apelu la reconfortantul sentiment de încredere oferit de sentinele și își supralicitau perspectivele hrînindu-se convenabil.*) Dorința poetului, mărturisită într-un context ingenios, e de a «reda fiecăruia asimetria inițială», adică de a-l face pe individ să abandoneze comoda matcă a seriei comune, nediferențiate, despre care ni se spune: *Avantajul formei lor pierdute consta în faptul că nu mai trebuia să le netezești înădîturile*. *Tatăl meu obosit* e poate cel mai epic poem al lui Gellu Naum. Un epic care, se înțelege, urmează salturile «capricioase» ale unei fantezii inepuizabile. Poemul are o multitudine de personaje și episoade. Totul prezentat cu o precizie demnă de cea mai pură narațiune. Nu se neglijează uneori de a se fixa ora, ziua, luna. Dar paradoxul se realizează. Poezia, cu toate măsurile luate de a fi contrazisă, își pune pe întreaga lucrare indelebila ei pecete. Poezia se infiltrează în textul *pohemului* asemenea fantastului personaj, Catherine Mahoney, despre care poetul spune: *Toate înclinațiile profunde și mai ales predilecția ei pentru tăcere scoteau la iveală în mod straniu ușurința cu care ființa aceasta firavă și grațioasă putea pătrunde în orice cuvînt și se putea transforma în acel cuvînt*.

Miracolul fantomei în trei dimensiuni...

INVENTATORUL VIITORULUI

**O TEHNICĂ REVOLUȚIONARĂ
— RECOMPENSATĂ PRINTR-UN RECENT PREMIU NOBEL —
DESCHIDE FOTOGRAFIEI PORȚILE RELIEFULUI
ȘI-ȘI GĂSEȘTE CELE MAI VARIATE
ȘI SURPRINZĂTOARE APLICAȚII**

de conf.dr.ing. C. BODIN

Odată cu inventarea în 1839 de către L. Daguerre a fotografiei prin contrast, omul a găsit un mijloc practic de a înregistra pe cale chimică 2/3 din informația conținută în lumina reflectată de obiect. A trebuit să treacă însă peste o sută de ani pentru ca să se găsească un mijloc de a înregistra și restul de o treime din informație, și acest lucru a devenit posibil datorită inventării de către Dennis Gabor, în 1948, a holografiei.

Deși a trecut puțină vreme de la nașterea acestei tehnici, prin posibilitățile pe care le oferă ea continuă să rămână alături de laser vedeta numărul unu a științei contemporane.

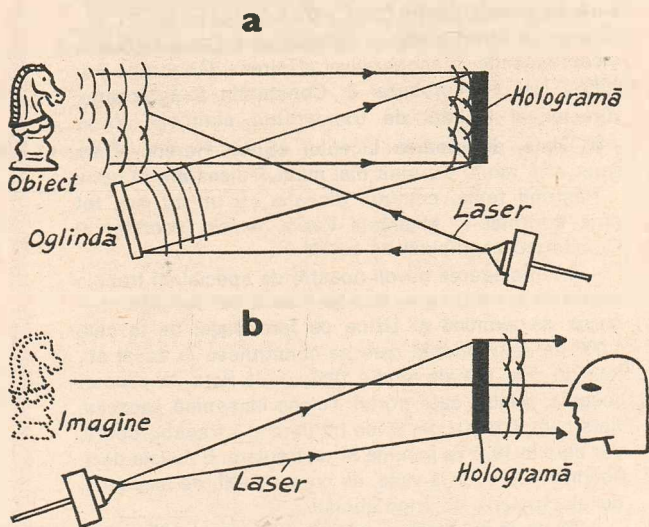
Într-adevăr, apare cu totul extraordinar faptul că prin simpla deplasare a capului să poți descoperi pe o placă fotografică plană detaliile mascate de obiectele opace aflate în primul plan al fotografiei. Așadar, o imagine bidimensională poate face să apară relieful, toate caracteristicile realității în trei dimensiuni, și chiar în întreaga gamă de culori!

INVINGÎND CEA DE-A TREIA DIMENSIUNE

Pentru a înțelege mai bine esența acestei descoperiri recurgem la o experiență. Să presupunem un număr mare de aparate de fotografiat dispuse în semicerc în jurul unei ferestre. Evident, prin această fereastră, atunci când privim afară cu ochiul liber, se văd obiecte în planuri diferite. De exemplu, mai întâi arbori, apoi o casă, apoi alți arbori și o colină în depărtare. Aparatele fotografice sînt astfel reglate încît să încadreze cu precizie pervazul ferestrei. Apoi, le declanșăm pe toate în același moment, realizînd deci din unghiuri diferite fotografii simultane. Dacă examinăm clișeele obținute vom constata că în realitate ele nu reprezintă aceeași imagine. Pe unul dintre ele, același arbore apare la mijlocul ferestrei, în timp ce pe altul se profilează la extremitatea ei. Aceeași colină care lipsește cu totul pe un clișeu, fiind mascată de casă, se distinge, dimpotrivă, pe altul. Or, toate aceste imagini au fost luate pornind de la lumina care în același moment traversa și «umplea» fereastra și care a fost reflectată de obiectele fotografiate.

Imaginandu-ne că dispunem în experiența noastră de o *infinitate* de aparate de fotografiat, vom obține o *infinitate* de asemenea imagini. Totul s-ar petrece ca și cum un miliard de ochi repartizați în jurul ferestrei ar vedea în permanentă un miliard de imagini provenind de la aceleași fronturi ale undei!

Marele neajuns al receptoarelor optice obișnuite constă în faptul că ele «sărăcesc» imaginea pe care o redau. La figurat vorbind, li se transmite o carte din care rețin numai o pagină; de aceea cînd te deplasezi în fața unei fotografii vezi întotdeauna aceeași

O «LANTERNĂ MAGICĂ» PENTRU CARE S-A ACORDAT PREMIUL NOBEL

Desenul a reprezintă înregistrarea unei holograme («fotografierea»); desenul b ne arată cum trebuie privită o hologramă. Nu putem contempla o hologramă ca pe o fotografie obișnuită, adică la lumina naturală. Pentru a o privi «cu folos» trebuie să așezăm un proiector laser în spatele ei, care să-și îndrepte razele spre noi, prin hologramă. Forțînd puțin comparația, am putea asemui aparatul laser cu o lanternă magică, holograma — cu un diapozitiv, iar ochiul nostru — cu ecranul pe care este proiectat diapozitivul.

Una dintre deosebirile esențiale rămîne însă aceea că diapozitivul obișnuit îl putem observa și cu ochiul liber, nu numai prin epidiascop, în timp ce pentru o hologramă avem neapărat nevoie de... lanternă magică a laserului.

imagine, ca și cînd ai reciti mereu aceeași pagină. Dimpotrivă, atunci cînd te miști în fața unui obiect real, obții mereu informații diferite, ca și cînd ai întoarce diferitele file ale unei cărți. Or, holografia realizează tocmai miracolul de a transpune pe placă fotografică toată «cartea». Odată înregistrată, o vom putea răsfoi pe îndelete, conținînd același obiect din unghiuri diferite.

În mod practic, această revoluție în modul de înregistrare a informațiilor a devenit posibilă prin «recuperarea» fazei undei luminoase difuzate de către obiect. (Noțiunea de «fază» este explicată în nota alăturată. «Ce ne povestește o rază de lumină», deci nu mai insistăm aci.)

Ochiul sau aparatul fotografic este sen-

sibil la intensitatea, adică la amplitudinea, și — eventual — la frecvența razei luminoase, dar nu și la faza ei. Iată deci că în lipsa unui înregistrator sensibil și la faza undei, nu putem înregistra toate informațiile purtate de ea, ci numai o parte din acestea. Iată cauza pentru care din întreaga «carte» a informațiilor despre un obiect se reține numai o singură pagină. Acest mare neajuns este înlăturat prin utilizarea holografiei, definită deci ca un procedeu prin care se înregistrează nu numai amplitudinea — și eventual frecvența — ci și faza undei.

Deși principiul holografiei a fost expus în 1948, realizarea hologramelor a devenit o posibilitate practică numai după anul 1961, odată cu inventarea laserului cu gaz. Aceasta deoarece obiectul pe care vrem

Profesorul Dennis Gabor, inventatorul holografiei, a primit Premiul Nobel în 1971 pentru remarcabila sa realizare, care își găsește tot mai multe și mai surprinzătoare aplicații. În afara scrierilor sale științifice, el este autorul cărții de mare succes «Să inventăm viitorul», în care el explorează însăși natura actului de invenție și implicațiile sociale ale acestuia.

să-l «fotografiem» prin noul procedeu trebuie luminat nu cu lumină obișnuită, ci cu raze laser, care urmează un drum destul de complicat pînă la placa fotografică. În final, obținem o hologramă asemănătoare intrucitva cu negativul unei fotografii obișnuite. Această primă fază este procesul de înregistrare.

Examinată cu ochiul liber sau cu ajutorul unui instrument optic iluminat cu lumină naturală, holograma apare ca o suprafață moarăată care nu prezintă proprietăți deosebite. Ea conține de fapt o informație cifrată și completă asupra tuturor punctelor obiectului, constituind în același timp un mod perfect de cifrare. Dar la ochiul liber placa holografică are înșelătorul aspect al unui negativ prea puțin expus, pe care fotografatul a considerat că nici nu merită să-l copieze... Dar dacă însă din spatele «negativului» proiectăm prin el, adică prin hologramă, un fascicul laser, atunci, minunel în fața ne apare imaginea în relief a obiectului «fotografiat» inițial. Am efectuat astfel așa-numitul proces de restituție. Cea de-a treia dimensiune a fost învinsă!

O altă remarcabilă performanță a noii tehnici este realizarea de holograme în culori. Aceasta este posibilă suprapunînd pe o placă fotografică trei înregistrări ale aceluiași obiect iluminat simultan cu fascicule laser de culoare roșie, albastră și verde. Reconstituirea culorilor din imaginea reală se poate realiza și prin iluminarea hologramei cu lumină albă, ceea ce reprezintă evident un mare avantaj.

Iată deci cum datorită holografiei este posibil să se obțină imaginea unui obiect nu numai în relief, dar și în întreaga gamă de culori, prin simpla iluminare a «clișeului» cu lumină albă.

«ZIMBIȚI, VĂ ROG!» — ÎN LUMEA ATOMILOR

Să nu uităm că descoperirea holografiei s-a născut din cercetările lui Gabor, care urmărea să îmbunătățească performanțele microscopiei. De aceea este firească întrebarea dacă se pot mări imaginile obținute prin metode holografice. Răspunsul este afirmativ. Aceasta presupune însă că dacă în procesul de realizare a hologramei s-a utilizat o radiație de o anumită lungime de undă, în procesul de restituție să fie folosită o radiație de lungime de undă mai mare. Se va obține în felul acesta o mărire egală cu raportul celor două lungimi de undă, fără a face apel la vreun instrument optic! În felul acesta s-au realizat prin holografie și imagini cu ajutorul microscopului cu raze X — ceea ce a constituit punctul de plecare a cercetărilor lui Gabor. Mai precis, în procesul de înregistrare a imaginii s-au utilizat radiațiile X, iar în cel de restituție, radiațiile din domeniul vizibil al spectrului optic.

Prin metoda holografică se poate atinge o mărire de ordinul a 1 000 000! Aceasta înseamnă că dacă am realiza o hologramă cu radiații X cu lungimea de undă de cîțiva angstromi și dacă presupunem că emulsia utilizată ar avea finețea suficientă, am putea înregistra imaginea moleculelor sau a atomilor individuali! Și aceasta în trei dimensiuni și fără a face apel la microscopul electronic.

Imaginea unui obiect pe o hologramă poate servi ca punct de referință pentru a putea observa eventualele schimbări petrecute în starea obiectului. Se vor putea studia astfel tensiunile și eventualele defecte cu o precizie și o ușurință necunoscute pînă în prezent.

CE NE POVEȘTEȘTE O RAZĂ DE LUMINĂ

O undă luminoasă este caracterizată în principal de trei mărimi: frecvență, amplitudine și fază. Pentru a lămuri caracteristicile acestor mărimi și totodată interdependența dintre ele să recurgem la o analogie, de altfel clasică, pe care o împrumutăm dintr-un articol al prof. dr. docent G. Brătescu, apărut în revista «Știință și tehnică».

Frontul nostru de unde luminoase se aseamănă cu undele provocate de aruncarea unei pietre la suprafața unei ape perfect liniștite. Vom observa că undulațiile de la suprafața apei se succed în mod regulat, la intervale egale, sub forma unor creste și adincituri. Distanța dintre o creastă și alta reprezintă lungimea de undă, iar înălțimea crestei, măsurată de la baza ei, este ceea ce se cheamă amplitudinea unei respective. Este firesc ca amplitudinea să fie proporțională cu intensitatea undei, adică o piatră mai mare provoacă un val mai înalt decât una mai mică.

Să ne închipuim în continuare că ne găsim într-un punct oarecare pe apă și prin dreptul nostru se succed cu o anumită viteză aceste încrețituri ale apei. Dacă măsurăm cu un cronometru numărul de valuri care trec prin dreptul nostru, să zicem într-o secundă, atunci obținem o altă caracteristică, și anume frecvența. Fără îndoială că în cazul undelor de apă prin dreptul punctului în care ne-am situat vor trece extrem de puține valuri; aceasta datorită, în primul rând, vitezei mici cu care ele se deplasează și totodată și distanței mari dintre ele. În schimb, atunci când este vorba de o undă luminoasă, care, după cum știm, se deplasează cu viteza de 300 000 km/s, frecvența este enormă și fiecarei frecvențe îi corespunde o anumită culoare.

Așadar, am definit ceea ce se cheamă ampli-

tudinea și frecvența unei unde luminoase. Rămîne să vedem ce este faza. Simplu, să ne închipuim că la o distanță oarecare de prima piatră aruncăm o a doua, de aceeași mărime, care va provoca și ea unde pe suprafața lacului, cu exact aceeași lungime de undă ca și prima. Dacă aceste unde, care parcurg drumuri diferite, luate în comparație cu un punct mai apropiat de prima sursă, se întîlnesc în acest din urmă punct și sînt în coincidență, adică maximele ajung acolo în același timp, atunci spunem că cele două unde sînt «în fază»; în acel loc ele se suprapun și rezultă o altă undă cu o amplitudine mai mare. Dacă ele sînt însă decalate cu o anumită distanță în așa fel ca în acel loc maximul unei unde să coincidă cu minimul celeilalte, atunci ele sînt în opoziție de fază și se obține un minim.

Fiecărei culori — cum am spus — îi corespunde o frecvență a unei luminoase bine stabilită. Dar, mai mult, ochiul înregistrează și variațiile de intensitate luminoasă din fiecare punct al obiectului. Deci cu informații furnizate de cele două caracteristici ale undei, frecvență și amplitudine (intensitatea este proporțională cu pătratul amplitudinii), noi putem să reconstituim un obiect, să-l fotografăm. Dar după cîte observăm, aici nu am amintit deloc de fază și toate informațiile pe care ni le-ar fi putut oferi aceasta s-au pierdut. Iar consecința acestui neajuns este imposibilitatea restabilirii nemijlocite a unui obiect tridimensional!

Tehnica holografică permite înregistrarea nu numai a intensității și frecvenței undei, ci și a fazei sale. De fapt, însăși denumirea de hologramă provine de la grecescul holos, adică întreg, deci înregistrarea totală a obiectului.

Într-adevăr, să presupunem că dorim să studiem comportarea unui pod la sarcinile care apar în timpul traversării lui. Pentru aceasta vom construi mai întîi o machetă foarte exactă. Vom executa apoi o hologramă a machetei avînd grijă să așezăm placa fotografică obținută pe un suport rigid. Privind prin hologramă, nu vom mai ști dacă vedem imaginea sau obiectul, ambele fiind perfect suprapuse.

Dacă vom plasa pe pod niște greutateți, el se va deforma puțin. Din această cauză imaginea și obiectul nu vor mai coincide cu exactitate. Aceste decalaje se vor traduce, în măsura în care obiectul este iluminat cu un laser, prin apariția unor «franje» care materializează deformările. Fotografînd în tot timpul experimentărilor această imagine dublă, vom dispune astfel de un model dinamic și în trei dimensiuni al procesului studiat.

FILMUL ÎN RELIEF, TV ÎN RELIEF

Din moment ce putem realiza holograme

și ale obiectelor în mișcare se naște întrebarea dacă nu se poate «turna» și un film holografic, în relief. Răspunsul este afirmativ. Vor exista însă dificultăți la proiectie, pentru că în mod sigur nu se va putea proiecta o hologramă pe un ecran. Imaginea trebuie privită de spectator prin peliculă, deci ea va fi exact de dimensiunile filmului și nu mărită, așa cum ne-ar apărea pe un ecran cinematografic.

Astfel, filmul holografic rămîne deocamdată un «film individual», nedestinat vizionării colective. Dar chiar cu aceste servituți el poate aduce mari servicii observării științifice.

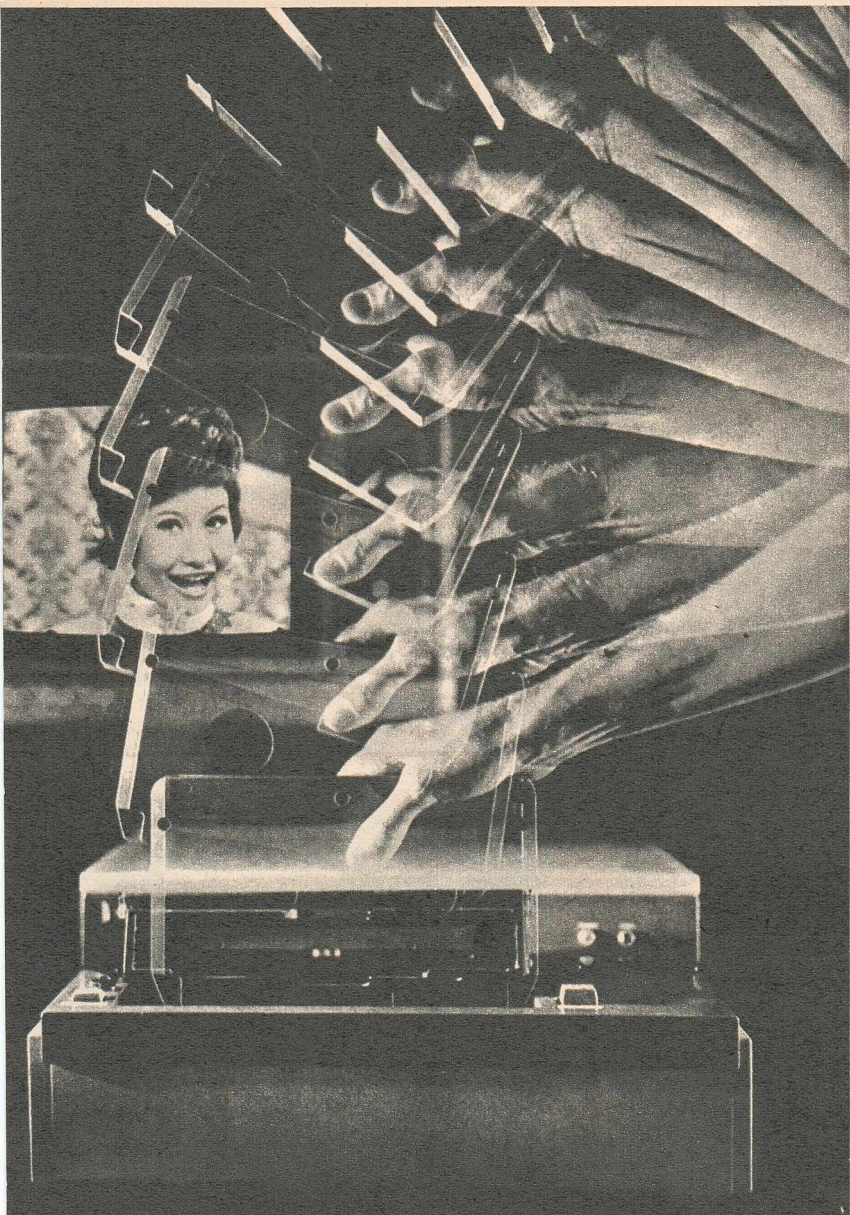
Marele vis al cercetătorilor rămîne televiziunea holografică și în culori. Deși astăzi specialiștii nu ezită să vorbească despre aceasta, mai sînt încă multe de făcut. Totuși, nu există dificultăți teoretice deosebite, cu condiția ca tehnica baleiajului electronic să atingă o finețe mai mare ca în prezent.

Cu toate că este de presupus că asemenea dificultăți vor fi în curînd învinse, nu trebuie uitat că luarea de vederi ea însăși impune anumite limite: «reflectoarele» cu care iluminăm scenele «holografiate» nu pot fi decît lasere. Așadar, nu sînt posibile filmări în lumea naturală, nu se pot lua vederi în exterior...

În ceea ce privește televiziunea tridimensională, cu toate că este în principiu posibilă, se pare că mai este nevoie de un timp pînă ce vor fi create premisele tehnice și tehnologice pentru ca ea să devină tot atît de obișnuită ca cea bidimensională de astăzi. Dar acesta nu este un motiv de pesimism, căci istoria științei oferă numeroase exemple de rezolvări spectaculoase tocmai atunci cînd acestea erau așteptate cel mai puțin...

Și în afară de aceasta, o mare armată de cercetători stă aplecată neobosit asupra problemelor ridicate de tehnica holografică. (Numai în S.U.A. peste o sută de laboratoare!) Și în țara noastră se desfășoară cercetări susținute în acest domeniu. Să amintim astfel de Laboratorul de lasere atomice și holografie din Institutul de fizică atomică din București. Acest laborator își îndreaptă atenția spre acele aspecte ale holografiei care își găsesc utilizările cele mai promițătoare în tehnologia industrială: măsurători de distanță cu extremă precizie (cu ajutorul tehnicii holografice se pot efectua măsurători de piese pînă la toleranțe optice de o zecime de micron!), sisteme de stocare și prelucrare a datelor etc.

Dealtfel această tendință de a lega cît mai strîns holografia de cerințele imediate și de perspectivă ale industriei, care caracterizează orientarea fizicienilor români, este resimțită pe plan mondial. Căci dacă gazetarii cu imaginație au dat holografiei — și nu fără îndreptățire — denumirea «Miracolul fantomei în trei dimensiuni», nu e mai puțin adevărat că ea este o fantomă... foarte reală și foarte pămînteană, menită — pe măsură ce aplicațiile noii tehnici își vor găsi o răspîndire tot mai largă — să ne facă viața mai plăcută și mai ușoară.

HOLOGRAFIA... ÎN CĂMIN

Recent, metoda holografică a fost pusă de compania Radio Corporation of America (R.C.A.) la baza soluției tehnice adoptate pentru realizarea videocasetelor, dispozitive care oferă posesorilor lor posibilitatea de a-și proiecta pe ecranul televizorului programul audiovizual dorit. Sistemul R.C.A. denumit «Selectavision» cuprinde o hologramă susceptibilă de a fi produsă în serie, cu un preț redus, prin procedee mecanice de copiere, un laser pentru citirea benzii holografice și un traductor al imaginilor optice în semnale electrice.

Deși holografia nu ne oferă (încă!) o televiziune tridimensională, ci tot una bidimensională, dar, grație noii tehnici, una mult îmbunătățită. Și aceasta nu e puțin lucru...

PROGRESUL PROMISIUNI ALE HOLOGRAFIEI

De la detectarea microtumozilor la cercetarea fundului oceanelor

O hologramă reprezintă mai mult decît cea mai reușită fotografie. Ea conține toate informațiile optice ale obiectului, inclusiv unele detalii care sînt prea fine pentru a putea fi distinse de ochiul omului. De aceea nu este deloc surprinzător faptul că cercetătorii și inginerii prevăd numeroase aplicații practice ale holografiei. Iată cîteva dintre aceste aplicații, schițate de unul dintre cei mai cunoscuți specialiști americani în materie, George A.W. Boehm, și expusă în el într-o publicație I.B.M. avînd sugestivă numire «Think» (Gîndește-te!).

INTR-O «CARTE POSTALĂ» — CITEVA CĂRȚILE DE TELEFON ÎN STATELE UNITE

Hologramele ar putea revoluționa prelucrarea informațiilor. O singură hologramă de dimensiunea unei cărți postale ar putea cuprinde întregul conținut al tuturor listelor de abonați telefonici în Statele Unite!

Cercetătorii specializați în calculatoare electronice sînt preocupați de posibilitatea utilizării holografiei într-un fel cu totul nou. Ei nu sînt teresați de aspectul fotografic al holografiei, ci de imensa capacitate de a înmagazina informații. Există și alte metode de a înregistra informații pe pelicule fotografice, dar acestea pot provoca erori. Cîteva particule de praf cîzute pe suprafața peliculei pot oblitera multe informații vitale. Datorită proprietăților lor excepționale, hologramele nu produc astfel de erori. În funcție de grosimea emulsiei de pe o placă holografică se poate înregistra un număr enorm

de informații. Chiar cea mai subțire emulsie are o adîncime considerabilă în comparație cu dimensiunea particulelor de argint, și fiecare particulă reprezintă un element de informații! Într-o emulsie mai groasă se pot folosi planuri diferite prin dirijarea fasciculului înregistrator de lumină din unghiuri diferite sau folosind fascicule de culori diferite. Aceste imagini suprapuse pot fi reconstruite separat cu ajutorul unor fascicule laser de anumite lungimi de undă, care ating holograma într-un unghi perfect determinat. Teoretic, acest procedeu poate mări de aproximativ 1 000 de ori capacitatea de înregistrare a unei emulsii suficient de groase.

RECUNOAȘTEȚI FOTOGRAFIILE?

Înregistrările holografice sînt în perspectivă de a deveni nespuse de valoroase pentru calculatoarele «paralele», care vor constitui, probabil, aparate curente în viitorul apropiat. În prezent, calculatoarele sînt în majoritate secvențiale, adică realizează o porțiune a sarcinii și trec apoi la porțiunea următoare. Unul dintre calculatoarele cele mai remarcabile, creierul omenesc, pare să prelucereze mai multe porțiuni ale unei sarcini în același timp, unii cercetători fiind de părere că acest sistem de funcționare va fi cel mai eficient pentru calculatoarele viitorului, care vor fi mult mai mari și mai complexe decît cele de azi. În mod teoretic, aceste calculatoare ar putea fi cit se poate de utile pentru a compara scrisul manual și alte înregistrări complexe, care sînt greu de descris cu ajutorul calculatoarelor obișnuite. Dealtfel, hologramele au fost folosite într-un

mod rudimentar în acest scop. În cadrul unei anumite experiențe, memoria calculatorului a fost «alimentată» cu portrete a opt monarhi britanici. Furnizindu-i-se apoi un teanc de fotografii, calculatorul le-a selecționat și le-a comparat holografic cu cele înregistrate în memorie. Procedee asemănătoare pot fi folosite pentru compararea unor amprente digitale, pentru identificarea unor anumite puncte de reper în fotografiile luate din aer etc.

Pînă în prezent, cele mai multe holograme au fost realizate cu fascicule de lumină vizibilă, dar cercetări intense sînt în curs de realizare a unor holograme înregistrate cu ajutorul undelor ultrasonice și reconstruite lor ca imagini vizibile. Hologramele ultrasonice vor putea înregistra obiecte de dimensiunea unei fracțiuni dintr-un milimetru, producînd o imagine tridimensională clară. Aceste holograme vor fi utilizate, probabil, atît pentru detectarea defecțiunilor în metale, cît și în medicină, pentru depistarea unor tumori de dimensiuni mici. Avantajul utilizării lor în medicină constă în faptul că, contrar razelor Roentgen, ultrasunetele nu deteriorează țesuturile vii.

De asemenea, holografia ultrasonică are perspectiva de a deveni utilă în oceanografie, datorită faptului că apa este mult mai transparentă la sunet decît la lumină.

Iată dar cum scurta noastră incursiune în domeniul aplicațiilor holografiei ne-a condus din taințele corpului omenesc în adîncul de nepătruns (încă!) al oceanelor...

Pinocchio

**basmul care captivează
cei mai mulți
spectatori TV**

*Corespondență specială
de la Giuliano ORLANDO*

Povestea unei marionete, a unei marionete de lemn, a constituit un «boom» al TV italiene. Regizorul Luigi Comencini, personalitate care cunoaște bine gustul publicului (are pe umeri mulți ani de cinema), a învățat și arta succesului, solicitând anumite coarde sentimentale. A inventat un «Pinocchio» polemic, citeodată chiar rău, întotdeauna profan și totuși atât de pur, încât mereu toate vinovățiile sale cad în spatele preceptorilor săi, binecunoscuți din aventurile acestui personaj creat de fantezia lui Collodi, pseudonimul unui scriitor-ziarist florentin care a scris această carte în 1880, în exclusivitate pentru copii.

Timpul însă a dovedit că astăzi Pinocchio este o carte pentru cei mari, pentru că aceștia au datoria să stea cu copiii pentru a-i înțelege. Cititorii români își amintesc, desigur, istoria lui Pinocchio. Un bătrîn timpular construiește o marionetă de lemn, cu gândul de a-i fi un ajutor în câștigarea existenței, întrucât intenționa să o arate copiilor într-un teatru din țarg. Dar marioneta, care vorbește și merge, este mai degrabă un strengar care fuge de acasă și străbate traiectoria copilăriei sale prin mii de aventuri. Trece prin multe experiențe, dar de fiecare dată când greșește este constrins să plătească. Într-o noapte se întoarce

acasă înghețat și-și vîră picioarele în sobă. Adoarme și... picioarele îi ard. Însoțește un prieten în «Țara jucăriilor» unde nimeni nu studiază, și devine astfel un măgar adevărat.

Între timp își caută fără încetare tatăl, bătrînul Geppetto. Tocmai în momentul cînd era mai disperat, fără nici o speranță, ajunge în voluminosul stomac al unei balene unde îl întâlnește, în sfîrșit, pe Geppetto. Sfîrșitul este de prevăzut: zîna Turchina, încarnarea bunelor maniere și a disciplinei inflexibile, după atîtea «răz bunări», îl transformă într-un băiețel în carne și oase.

Aceasta-i povestirea. Regizorul Comencini a mînuit-o într-un nou chip, făcînd-o actuală fără să-i schimbe cu nimic conținutul. Încă de la început l-a transformat pe Pinocchio în băiat normal, înzestrat cu toate darurile copiilor (nevinovăție, logică și... minciuni). Pe micul ecran povestirea se desfășoară atingînd accente remarcabile, reliefind drama unui băiat-marionetă care încearcă cu disperare să fie cuminte dar i se pare foarte greu să renunțe la tentația libertății, la ideea de a dispune de el însuși, după cum se întîmplă și cu cei mari.

Cum se explică că acest serial a plăcut atât de mult publicului, cucerind în jur de 20 milioane de telespectatori? Motivele sînt multiple. Dintre ele subliniem în mod special curajul de a înfrunta o poveste considerată în exclusivitate pentru copii dintr-un unghi de vedere diferit, al adulților. Nu în folosul lor, ci pentru a le oferi o lecție de pedagogie. În fapt, Comencini a arătat vina personajelor și dreptatea micii marionete. Ei bine, spectatorii, dovedind o maturitate demnă de remarcat, au acceptat lecția nepierzînd nici o secvnță.

Pe plan tehnic, povestirea a ales drumul trucajului

pe fundaluri verzi, o inovație care a dat rezultate. În acest sens, personalul specializat a făcut adevărate minuni.

Pentru a înțelege popularitatea acestei povestiri, este de ajuns să se ia în considerație cifra de participare la concurs a copiilor care au trimis un desen inspirat din cartea lui Collodi: aproape un milion de copii au trimis asemenea desene, ceea ce demonstrează ce valoare a avut pentru ei redescoperirea lui Pinocchio.

Alături de copii s-au aliniat în primul rînd părinții. Un fapt memorabil care nu poate fi trecut sub tăcere chiar dacă procesul s-a desfășurat pe micul ecran și judecătorul era o marionetă născută din fantezia unui ziarist în 1880.

Pinocchio interpretat de elevul Andrea Balestri.

Zina Turchina — Gina Lollobrigida.

PE ECRAN: UN FILM DE JOSEPH LOSEY —

„mesagerul”

Frumusețea încremenită a unui aisberg, frumusețea uscată a unui insectar în care au fost prinși mari fluturi colorați însoțește acest film de la un capăt la altul, interzicându-ne tresărirea, uimirea, emoția. Oricât ar părea de ciudat, în obscur-romanticul roman al lui L.P. Hartley, prestigiosul cineast englez Joseph Losey s-a căutat cu îndărătnicie pe sine însuși, a urmărit cu înfrigurare motivele sale fundamentale, obsesiile sale și bănuiesc că doar o voință atroce se poate încumeta să găsească într-o carte oarecare simburile din care a țîșnit cândva «Servitorul» (văzut la noi pe micul ecran). Forind din greu împreună cu credinciosul său colaborator, scenaristul Harold Pinter, Losey a ajuns la tema sa preferată — ființa inocentă, victimă a unor relații sociale viciate, transformarea candorii din platoșă în ghiulea de gît. Dar povestea micului mesager Leo dobîndește anevoie forța plănuită de cineast, rădăcinile sale ancestrale încearcă mereu să o reazeze într-un loc ferit de atingerea ideilor. Seducția exercitată asupra cineastului a fost însă atât de puternică încît, la capătul unui proces de șlefuire de o înfinită migală, micul story, devenit transparent asemenea unei bobite de sticlă, a fost așezat în rînd cu pietrele prețioase. Magia vizuală operează însă din plin, căci din orice unghi, sub orice lumină am privi, produsul ieșit din mîinile lui Losey aruncă raze. Atîta perfecțiune a formei, atîta răsfaț al ochilor te așteaptă la tot pasul, încît îți trebuie un efort să te sustragi lor, să mergi pe urmele perfului proces de transformare a existenței dintr-un miracol într-o corvoadă. Pentru adolescentul Leo, de condiție modestă, invitat din mărinimie nobiliară să-și petreacă o vacanță la castelul unui coleg, în Norfolk, toate descoperirile, tot ce-i cade sub priviri descind din lumea minunilor: scările grele, de lemn lustruit (acele scări care, după ce ai văzut două filme de Losey, știi că nu vestesc nimic bun), interioarele somptuoase,

peretii căptușiți cu fotografii ale strămoșilor, sufrage-riile în care lumea se așază la masă cu aerul cu care se intră de obicei într-o catedrală, tînăra fată, toată numai voaluri, întinsă lenș în hamac, plantele incredibile de grase din grădină, jocurile de crichet. Acestei frumuseți ademenitoare trebuie să-i răspundă cu devotament; și oaspetele care abia a deschis ochii asupra lumii acceptă plin de grație să facă un nevinovat serviciu superbeii castelane și iubitelui ei, fermierul din vecinătate — să le mijlocească mesajele dragostei lor tănuite. În momentul cînd va lua cunoștință de misiunea sa, din revoltă și «gelozie» adolescentină, mesagerul va da înapoi, iar continuarea îndeletnicirii sale se va desfășura sub amenințări și umilințe; directe — din partea fetei, insinuante — din partea vigurosului fermier. Împărăția fermecată începe să capete culori întunecate, armonia conveniențelor se destramă, copilul se află față în față cu minciuna iar traumele căpătate vor dăinui toată viața (în cele câteva secvențe — laimotiv ale vizitatorului misterios, Leo ajuns la maturitate, plouă urficios, simbolic, tot timpul). Acesta este terenul pe care a vrut de fapt să ne aducă Losey, dar încercarea sa de a extinde sensurile povestirii, de a include în ea o condiție umană este mult prea hazardată. Cineastului i s-a părut o clipă că poate vedea marea într-o piscină azurie cu valori artificiale. Dacă nu vom căuta această mare, — închipuită, dealtfel, și de numeroși și sinceri admiratori din rîndurile criticii internaționale — filmul lui Losey ne va lăsa amintirea unei caligrafii impecabile puse în slujba unei suite de tablouri «belle époque anglaise» căreia nici cel mai înveninat dușman nu are ce să-i reproșeze, a unui stil ajuns să se hrănească din propria sa desăvîrșire. Mi-e teamă că de acum încolo să nu înceapă autodevorarea nemiloasă.

Magda MIHĂILESCU

de la A la Z

de Constantin POPESCU

HALL John

Actor american de film și TV, de origine elvețiană, născut Charles Hans Locher, la San Francisco, la 26 februarie 1913. Își petrece copilăria în Tahiti (țara de origine a mamei sale) și își face studiile universitare în Elveția, la Geneva, și apoi în Anglia, la Badingham College. Debutează ca actor de teatru și de film în 1935; în 1937 e ales (ca temeinic cunosător al mărilor sudului) de John Ford ca protagonist al superproducției *Uraganul*, inspirat dintr-un roman al scriitorului James Norman Hall, vărul său. De fapt, motivul principal pentru care fusese ales era fizicul său statuar și suplețea lui de autentic tahitian. Cuplul său cu Dorothy Lamour era deosebit de armonios și a fost reunit în *Aloma* (1941), de astă dată în culori. După alte câteva filme oarecum similare: *La sud de Pago-Pago* (1940) și *Tuttles of Tahiti* (1942), epuizînd resursele genului: trece la western: *Kit Carson* (1940), la filme polițiste: *Invisible Agent* (1942), *Michigan* (1947), și își găsește un domeniu destul de fecund pentru încă mulți ani: filmul cu structură de basm oriental (în care străluciseră cîndva un Valentino sau Ramon Novarro). Alături de o parteneră fascinantă, regretata Maria Montez, și de micul indian Sabu, devine protagonistul unor filme ca: *Arabian Knights* (1942), *White Savage* (1943), *Ali-Baba and the 40 Thieves* (id.), *Cobra-Woman* (1944), *Gypsy Wildcat* (id.), *Sudan* (1945) etc. Continuîndu-și incursiunile în unicul sector accesibil, filmul de aventuri, J.H. va mai figura ca protagonist în *Michigan Kid* (1947), *Last of the Redmen* (id.), *Prince of Thieves* (1948), *Hurricane Island* (1951), *Last Train from Bombay* (1952), *Phantom of the Jungle* (1955), *Hell Ship Mutiny* (1957) etc. Trece între timp la TV, unde cunoaște un nou succes cu serialul *Ramar of the Jungle* (1954), și devine el însuși producător.

HALLER Ernest

Operator american, născut la Los Angeles (California) la 31 mai 1906; mort în noiembrie 1970. Devine cunoscut încă din anii filmului mut, dar se afirmă de-abia odată cu apariția vorbitorului ca unul dintre cei mai sensibili operatori din Hollywood. Semnează imaginea (exemplară) a unei lungi serii de filme notorii, ca: *Fiul zeilor*, *Împăratul Jones*, *Casa amintirilor*, *Agentul britanic*, *Vin ploie!*; a filmelor Bettei Davis: *Patima*, *O anumită femeie*, *Jezebel* (Femeia diabolică), *Nu vreau să mor*, *Iubirea lor*, *Viața ei*, *Mrs. Skeffington*, *Decepție*. Arta lui sobră și intensă, bazată mai ales pe jocul de contraste, se evidențiază mai ales în filmele alb-negru. Dă totuși un strălucit examen în fotografia în culori cu imaginea filmului *Pe aripile vîntului*, pentru care obține Premiul Oscar. Arta sa va fi pusă apoi în slujba unor filme de înaltă ținută artistică, de genuri diverse ca: *Rapsodia albastră*, *Mildred Pierce*, *Saratoga Trunk*, *Humoresque*, *The Verdict*, *On Moonlight Bay*, *The Carnival Story*, *Men in War*, *The Man of the West*, *Magic Fire*, *Ce s-a întimplat cu Baby Jane?*

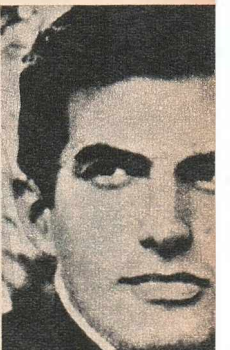
HAMER Robert

Regizor britanic de film, născut la Kidderminster la 31 martie 1911. Studiază la Cambridge, apoi, consacîndu-se cinematografului, devine montor, colaborînd la filme importante (*Hanul Jamaica*, *Colana a 5-a*), după aceea producător (*San Demetrio-London*) și, din 1945, regizor, debutînd cu un scheci din *Dead of Night*, operă capitală a genului fantastic. Pare a se îndrepta către drama realistă, de atmosferă, cu *Pink String and Sealing Wax* (1946) și *It Always Rains on Sunday* (1948), dar se lasă atras și de poveștile polițiste, ca: *Spider and the Fly* (1950) și *The Long Memory* (1953), care revelau veleități de introspecție psihologică și înalte ambiții regizorale. Adevărata lui vocație rămîne însă comedia satirică, în care dă probe strălucite cu: *His Excellency* (1952), *To Paris with Love* (1954), *Father Brown* (id.), ecranizare după Chesterton, dar mai ales cu *Kind Hearts and Coronets* (*Un blazon solicitat* — 1949), pe un scenariu propriu, film caustic, plin de vervă și cinism, exemplu ideal al aceluia faimos «umor negru» atît de gustat în lumea anglo-saxonă. Pe aceeași linie (și cu același interpret scripitor, Alec Guinness) va mai realiza *The Scapegoat* (1959), în care Bette Davis face o uluitoare compoziție, *School for Scoundrels* (1960) și *A Jolly Bad Fellows* (1963), numai scenariul.

HAMILTON George

Actor american de film născut la Memphis (Tennessee) la 12 august 1940. Unul dintre cei mai populari actori ai tînerei generații, G.H. își creează cu resurse artistice destul de modeste, cu un fizic categoric la antipodul tipului de june-prim clasic, dar cu o suplețe înnăscută și o dezinvoltură ce poate uneori ține locul unui autentic temperament dramatic, o bună reputație, cucerind mai ales admiratori în rîndul tineretului de pretutindeni cu unele filme ca: *Home from the Hill* (1960), *Angel Baby* (1961), *Where the Boys Are* (id.), *A Thunder of Drums* (id.), *Light in the Piazza* (1962), *Two Weeks in Another Town* (id.), *Act One* (1963). În filmul *The Victors* (id.) deține un prim rol cu o apreciazăbilă încărcătură umană, dar este eclipsat de o cohortă de staruri care-și dispută aprig primatul artistic. Capătă o oarecare notorietate și în Europa cu filme ca: *Looking for Love* (1964), *Your Cheatin Heart*, dar mai ales cu filmul francez *Viva Maria*, unde Louis Malle îl alege ca partener al celor doi «monștri sacri» ai Parisului, Brigitte Bardot și Jeanne Moreau. Joacă în orice gen de film; de acțiune: *The Poppy is Also a Flower* (1966), comedie: *Doctor, You've Got to Be Kidding* (1967), polițist: *Jack of Diamonds* (id.), științifico-fantastic: *The Power* (1968), social: *A Time for Killing* (1969) etc....

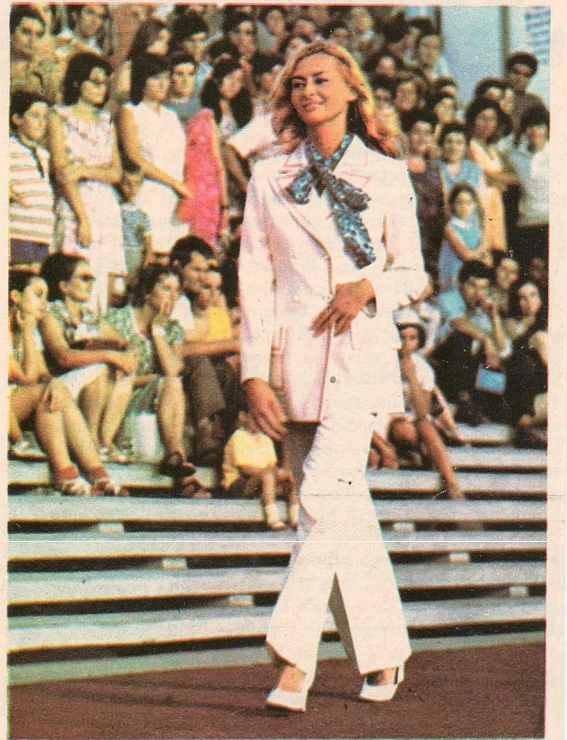

Voalurile diafane, fustele ample, minicile bogate, pălăriile romantice: șlagăre ale modei actuale.

CRONICA MODEI

drumul de la „se poate” la „se face”

de Sanda FAUR — Fotografii de Traian PROSAN

Blezele vesel colorate, — albe, galbene, albastre — purtate cu pantaloni, fuste sau peste rochii în carouri, promit să devină piesa cel mai frecvent prezentă în garderoba noastră de toamnă.

Trebuie să recunoșc că toamna aceasta moda noastră și-a scos mai curajos capul în lume. Lucrând de obicei într-un misterios și greu de înțeles anonim, elaborând colecții de reală valoare, — prezentate însă rar și cu zgîrcenie în ochii muritorilor de rînd (ele fiind oferite doar unor contractări mai acătării) — creatorii noștri de modă au rămas niște mari nevăzuți, necunoscuți, judecați cu asprime doar după ce ajunge să se vadă prin magazine. Adică după confecții adesea cenușii, banale, serbede, binișor întîrziate față de linia modei. Dar toamna aceasta, Tîrgul de mostre a răscolit se pare niște ambiții, a scuturat niște inerti, a stîrnit niște rivalități binefăcătoare, dar mai ales a obligat la gesturi cinste și angajante: asta putem face, asta prezentăm, asta veți avea în magazine. Poate că din pricina acestei loialități standurile de modă ale industriei ușoare au arătat mai puțin strălucitoare ca în anii trecuți — cînd se expuneau multe unicate, piese de virtuozitate irepetabilă și deci oarecum demagogice; dar tot ce s-a prezentat de astă dată a avut o anumită acuratețe și distincție, o promptă punere în pagina modei internaționale, o rigoare care trebuie neapărat recunoscută și apreciată. Aproape zilnic, Tîrgul de mostre a găzduit cîte o paradă a modei prin care creatorii de la Centrala «București» reveneau la bunul lor obicei, pierdut o vreme pe drum, de a-și prezenta cu regularitate punctul de vedere asupra modei. Treabă excelentă, cu un evident folos instructiv, asaltată de fiecare dată de vizitatorii tîrgului. Și tot în incinta pavilionului, Institutul de creație industrială și estetică a producției — nu demult înființat — s-a aflat la

prima și substanțială sa manifestare publică, o colecție de modele create exclusiv din produsele Centralei industriei mătăsii, făcîndu-ne să sperăm că apariția unui nou nucleu de creatori în arena modei românești va avea un efect înviorător asupra confecției de serie, cea mai în suferință la ora actuală. Dealtfel, fiecare dintre colecțiile prezentate și-a conturat o personalitate distinctă, purtînd fiecare amprenta modelierilor care le-au elaborat; stadiu înaintat, orice s-ar spune, într-o zonă de creație în care încadrarea în fluxul modei internaționale însemna adesea o supunere prea docilă și o «inspirație» excesiv de substanțială din revistele lumii. Creatorii noștri se exprimă acum mult mai direct pe ei înșiși și, firește, și interesele întreprinderilor pe care le reprezintă, adaptîndu-se la materialele pe care le au la dispoziție, la necesitățile unei producții industriale în care seria mare să nu fie uniformizată pînă la ofilirea inspirației și pînă la stingerea varietății. Cred că trăsăturile principale ale colecției Centralei «București» sînt rigoarea și eleganța discretă, care dacă ar reuși să fie imprimate tuturor produselor acestui colos industrial am putea, în sfîrșit, spune, cu mîna pe inimă, că s-a produs marea schimbare la față a confecției noastre. Stilul creatorului Constantin Dima este de o mare puritate și distincție, cu o vizibilă înclinație spre linia simplă și detaliile sportive, foarte binevenite într-o confecție adresată femeilor tinere, active. Blezerele lui lungi, cambrate, cu reverele și cantururile ușor rotunjite, blezerele acelea vesele, — galbene, roșii, albastru deschis, albe — purtate cu pantaloni, fuste ori chiar rochii în carouri din culori contrastante, și

bordisite cu un paspoal din nuanța asortată, au fost neîndoiește vedeta colecției de toamnă. Dealtfel, jocul combinațiilor dintre carouri și uniuri, dintre dungi și uniuri, a fost mult folosit mai ales la compleurile rochii cu pardesie-vestă (fără mîneci deci), la rochiile cu pardesie cu mîneci scurte, la blezerele cu pantaloni sau fuste. Magda Cherculescu are o altă notă distinctivă, ea imprimă zonei în care se afirmă — cea a rochiilor — o tentă grațios feminină, dar nu lipsită de o anume austeritate, fără a apela deci la excesul detaliilor romantice, la povara volănașelor și a floricelelor, recomandînd cu măsură pliseurile, cloșurile, bluzeurile, revenind mereu la stilul chemisier. Foarte reușită colecția de modele bărbătești, în care creatorul Desideriu Schwartz fantazează mereu, combinînd carourile și dungile cu uniuri, împropiind cu curaj coloritul și detaliile vestimentației masculine, alăturînd neașteptate nuanțe de cămăși cu cele ale cravateilor late, dar mai ales croind sacourile și pardesiele cu o impecabilă rigoare. Întreaga colecție pe care am văzut-o la pavilion are — ni s-a spus — toate șansele de a fi multiplicată în serie, de a apărea deci, anul viitor, în magazine (și nu cu țîrîta, ci în cantități îndestulătoare!), iar de aici, în garderoba noastră, vis pe care îl sperăm depășind fazele utopiei și devenind, în sfîrșit, o realitate practică.

Institutul de creație industrială și estetică a producției a reușit să-și angajeze cîteva creatori de primă mînă — Dora Cojocaru, Magda Tuțiuianu, Ruth Prato, Dana Șufană — și să creeze, sub conducerea inginerii Cristina Popescu, un colectiv care are ambiția să elaboreze studii de concepție și

linie în modă. Adică mai mult decît o sumă de modele. Adică mai mult decît o interpretare pasivă a modei internaționale. Deocamdată, colecția pe care ne-a prezentat-o a ținut să demonstreze mai ales virtuțile mătăsurilor noastre, modernitatea imprimeurilor și a coloritului, și treaba aceasta a reușit-o, orice s-ar spune, mult mai bine decît o face de obicei magazinul de specialitate «Gioconda». Cu cîteva momente de nehotărîre, cu unele modele de un gust discutabil, mai ales în domeniul vestimentației de interior, cu altele inspirate prea masiv din moda acestei veri (și urmînd a fi lansate abia vara viitoare), colecția văzută la pavilion a avut o ținută aleasă, distinsă, mai apropiată de ceea ce se numește «Haute-couture» decît de confecția de serie. Momentul cel mai înalt al paradei l-a constituit prezentarea celor cinci modele de rochii de seară inspirate — cu multă discreție și cu un ferm punct de vedere modern — fie din folclor (modelele Săceleana, Marama, Ruxandra), fie din vechea vestimentație de curte (Valahia, Moldova). Sigur că aceste creații rămîn niște unicate, niște exerciții de măiestrie, dar ele demonstrează o idee prețioasă, și o prezintă fără ostentație, fără brutalități didactice, neconvingătoare.

Ne aflăm, după cîte se vede, într-un stadiu în care moda noastră are toate posibilitățile de a se afirma, în care e în măsură de a-și impune un mod propriu de gîndire creatoare, în care ne poate oferi, nouă, cumpărătorilor, cei care ținim într-una după frumoasele sale colecții-prototip, satisfacții multiple în serie. Totul e să se treacă de la «se poate» la «se face». Oare e atît de lung drumul dintre aceste două verbe, atît de uzuale în limba și în viața cea de toate zilele?

O noutate: pardesiul uni, fără mîneci, — asemeni unei veste lungi — purtat peste rochii în dungi sau carouri.

Și o altă recomandare de ultimă oră: pardesiul cu mîneci scurte, ce completează o rochie din același material.

O rochie tinerească amuzantă, al cărei efect provine din combinarea a două țesături dungate.

CRAIUL MUNȚILOR

de V. NETEA

ANUL DE FOC 1848, Iancu la 1848, urmat de miile de moți care, ca și la 1784 în Horea, au găsit în înărul erou pe conducătorul hotărât să lupte pentru drepturile poporului. Pentru vitejia și curajul său Iancu a fost supranumit «Craiu munților». Cu acest nume a intrat în istorie.

S-a împlinit la 10 septembrie un secol de când «Gazeta Transilvaniei» de la Brașov — și odată cu ea toate celelalte periodice transilvane — apărea în chenar negru pentru a anunța că s-a stins «marele Iancu».

Necrologul menționat, și odată cu acesta numeroase altele, releva și sublinia în mod concludent personalitatea și rolul istoric al lui Avram Iancu, ale cărui idei și acțiuni, întruchipând cele mai nobile tradiții istorice românești, au conferit revoluției de la 1848 din Transilvania un caracter dinamic, profund patriotic și democratic.

Încă de la primele constatări ale tineretului din Târgu Mureș din primăvara anului 1848 și apoi la marile adunări de

la Blaj, el a cerut în mod peremptoriu desființarea fără despăgubire a iobăgiei, drepturi politice egale pentru toate naționalitățile, dreptul Transilvaniei de a se organiza, pe baza unei noi constituții, ca țară independentă, românească, și a respins în mod categoric unirea cu Ungaria, preconizată de elementele aristocrației maghiare.

Soluția indicată de Iancu pentru înfăptuirea acestora a fost ridicarea maselor, înarmarea poporului.

Și Iancu, sperînd și în ocrotirea și sprijinul împăratului, le-a apărut într-adevăr din toate puterile.

El s-a arătat totodată sensibil la propunerile de împăcare cu revoluționarii maghiari făcute de N. Bălcescu, care urmărea, pe baza respectării drepturilor reciproce, o sinceră înțelegere între maghiari și români. Din nefericire, inițiativa lui Bălcescu a fost înțeleasă prea târziu de către Kossuth, conducătorul revoluției maghiare, așa încît revoluția de care se legaseră atîtea speranțe a fost înăbușită.

Învingătorul din Munții Apuseni — ca și întreg poporul român — a fost înșelat de către împărat, care a socotit că vitejia lui Iancu ar putea să fie răsplătită doar prin acordarea unei decorații sau onoruri de circumstanță.

Respingînd distincția oferită și cerînd ca mai înții să fie decorată națiunea română, prin acordarea drepturilor pentru care a luptat, Iancu a rupt orice legătură cu perfida Curte habsburgică.

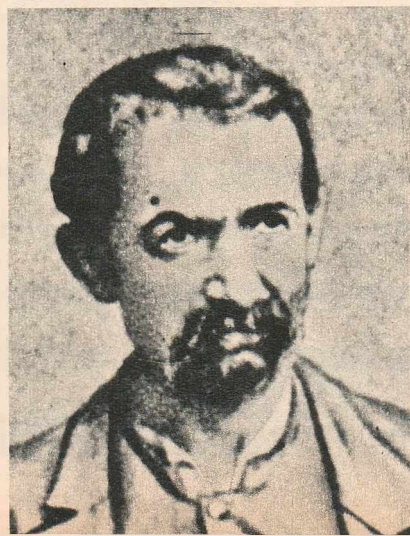
Consecințele acestei atitudini au fost arestarea sa, punerea în cătușe, întemnițarea și maltratarea și, în cele din urmă — ca un efect al acestora — prăbușirea în noaptea nălucirilor.

La 10 septembrie 1872 Iancu și-a dat ultima suflare pe prisma casei unui brutar de la Baia de Criș, sub strașina căreia își petrecuse noaptea din urmă.

La 8 septembrie 1966, în fața mormîntului său a poposit și tovarășul Nicolae Ceaușescu. «Avram Iancu — a subliniat cu această ocazie tovarășul Nicolae Ceaușescu — a fost un inflăcărat luptător pentru drepturile sociale și naționale ale poporului nostru. Născut în aceeași vatră a suferinței ca și Horea, a cărui pildă revoluționară l-a îmbărbătat în acțiunile sale, Avram Iancu s-a impus în ochii contemporanilor săi, ca și ai posterității, ca o figură luminoasă, expresie a luptelor hotărâte și a setei de dreptate și independență națională a poporului român».

ULTIMII ANI. Ingratitudinea împăratului față de poporul român l-a aruncat pe Iancu în furtuna disperării.

Iată-l în ultimii ani ai vieții, copleșit de durere.

tv

de C.N. CONSTANTINIU

viața...
asa cum este

În afară de unele reproșuri adresate celor rămași în urmă cu muncile agricole, «Viața satului» (emisiune matinală și duminicală) pare recopiata, săptămîină de săptămîină, cu același indigo și cu aceeași ortografie, un perfect șablon rural, în care doar personajele se schimbă, schema și ideile rămînînd mereu aceleași. Un soi de «menu» stas și cu desert muzical. Nu am făcut un sondaj ca să aflu în ce măsură țărani sînt interesați să urmărească emisiunea anume adresată lor, dar bănuiesc (înscriindu-mă într-o psihologie adecvată) că preferă multe altele. Este drept că uneori facem cunoștință cu personaje interesante (președinți de cooperative agricole, ingineri agronomi, femei destoinice, fie în ipostazele menționate, fie în altele — primari de pildă), dar în rest aflăm că există și meșteri populari, — artiști autentici, — că țărani au «cultul frumosului», că își fac case noi, că știu să cînte «din bătrîni», ba se pricep și la lucrul pămîntului, și tot așa descoperim secrete de mult știute, ne înduioșăm de viața frumoasă de la țară, de «istețimea» onora și «dirzenia» altora, totul împreună alcătuiind un tablou molcom și linear ca și cum nicăieri nu s-ar întîmpla nimic deosebit, iar satul ar fi o unitate geografică închisă în sine, imuabilă, desprinsă de complexitatea problemelor sociale, de transformări evidente din jur.

Printr-o ciudată optică, numeroase fapte care se petrec în mediul sătesc sînt comentate în alte emisiuni și nu în «Viața satului». Un exemplu îl constituie subiectul «Reflectorului» de acum cîteva săptămîni, unde era vorba de furtul a cîtorva tone de cereale. O anchetă revelatoare și instructivă, mai ales pentru cei din mediul unde avuseseră loc faptele incriminate.

«Vieții satului» i s-a rezervat o fizionomie idilică și sărbătorească, o permanentă sezătoare, în care domnesc toate virtuțile pămîntului. Viața, fie ea a satului, nu poate fi împărțită în frumoasă și urîță, căci viața însăși e contradictorie și complexă, și de la reportaj la nuvelă și roman, de la anchetă socială la operă dramatică nu putem impresiona și convinge decît atunci cînd înfățișăm realitatea în evidențele ei.

Există la sate primari ideali, dar există și primari care-și înțeleg în mod abuziv funcția și autoritatea. Există și sate foarte civilizate, dar și altele în care lipsa spiritului gospodăresc și nepăsarea și-au marcat din plin prezența. Există conflicte între oameni, între oameni și autoritățile locale, există nedreptăți, după cum există și un înalt spirit colectiv, exemple de înaltă conștiință socialistă. Toate acestea nu pot fi desprinse unele de altele, e ca și cum am amputa un organism viu, întrerupîndu-i existența.

Ce-ar fi să se realizeze o emisiune autentică și pasionantă, în care adevărata viață a satului românesc de astăzi să fie înfățișată într-o paletă variată și convingătoare și nu ca într-un pastel de Alecsandri, pentru că cei cărora le este destinată «Viața satului» știu mult mai bine decît reporterii cu aparate de filmat adevărul chip al realității. Și chipul acesta nu poate fi împărțit, micșorat, diluat, fără riscul de a se transforma într-o incertă imagine estompată.

De ce nu este văzut satul prin problematica lui ardentă, prin noile raporturi sociale create, prin procesul de dispariție a unor obiceiuri și mentalități vechi, prin apariția unor noi structuri, determinate de caracterul revoluționar al schimbărilor de ordin economic și social?

cînd spui «la revedere»...

Corespondență specială de la München

de Victor BĂNCIULESCU

Stadionul olimpic din München e dominat nu numai de silueta zveltă a turnului de televiziune, suveica infinită pe care se torc veștile spre lume, nu numai de uriașele purtătoare de reflectoare care iluminează cartierul Oberwiesenfeld pînă noaptea tîrziu, și nici doar de aripile ca de liliac ale acoperișului translucid pe care detractorii Jocurilor Olimpice l-au asemuit cu foaia de cort a circurilor ambulante, pentru a sugera o similitudine cu spectacolele din arenele cu talaș. Stadionul olimpic e vegheat din apropiere și de o colină artificială, creată din molozul strîns în oraș din ruinele lăsate de război și care operează în imaginația localnicilor ca un permanent memento. Stînd în fotoliile confortabile, din material plastic galben, ale stadionului, cu telefon și minitelevizor în față, cu 79 999 de companioni alături și extraordinarele strădanii ale atleților în vizor, trebuie să mărturisim totuși că spectacolul cel mai fascinant, reluat zi cu zi, ca într-o stagiune, l-a constituit masa imensă a münchenezilor cocoțați pe colina vecină, de unde — compensînd original lipsa de bilete — urmăreau întrecerile de pe stadion. Acoperită de oameni, de nu se mai vedea pic de iarbă, — întocmai ca pe măgurile din Țara Oașului la marile manifestări folclorice — căpățina de lut, beton, cărămidă și piatră înverzită de grădinari, devenea o nouă tribună a sacrificiului sublim pentru sport, cel care nu costa nimic, dar dădea totul, cel care oferea lungii așteptări doar siluetele de păpuși miniaturale ale atleților în goana după gloria olimpică.

De acolo, dinspre acea colină udată de la poale de un lac tot artificial, a pornit trîmba învăpăiată a celor cinci șerpi plutitori prin văzduh, purtînd culorile curcubeului. Era luni și nu duminică precum se prevăzuse, din pricina cunoscutelor evenimente tragice. Era în amurg tîrziu de toamnă, și cum se întîmplă de obicei pe întuneric, simbolurile capătă valențe exagerate. Tulumbele policrome ale artistului plastic Otto Piene ar putea figura în orice muzeu de artă modernă, dar ele și-ar pierde acolo din semnificație. Cine se gîndește într-o galerie la tradiționalele culori olimpice? Cine — după încheierea jocurilor — mai dă vreo importanță simbolurilor? Poate prea puțini dintre noi, dar în seara aceea mai tristă decît și-ar fi putut cineva închipui — pentru că umbra tragediei recente plutea încă peste tribune — am fost obligați de fastul momentului și de gîndurile noastre intime să credem în mesajul artistului care și-a creat curcubeul ca un semn al păcii și al înțelegerii între popoare. Torțele care au luminat ultimul drum al sportivilor din peste 100 de țări pînă în Satul olimpic spuneau același lucru.

Pe uriașele table electronice de pe stadion, care au înregistrat timp de 17 zile recordurile mondiale și olimpice ale lui Nikolai Avilov sau Rodney Milburn, ale Renatei Stecher sau Argentinei Menis, a apărut în ultimele momente ale jocurilor cuvîntul Montreal. Și dintr-o dată, cu toate fermele legături ce ne țineau prioniți de amintirea imediată a jocurilor de la Oberschleissheim, Feldmoching, Boxhalle, Hochbruck sau Bayernhalle, iată-ne cufundați în viitor. Tineretul lumii e invitat să celebreze cea de-a 21-a ediție a Jocurilor Olimpice, peste patru ani, în Canada unui prim-ministru foarte sportiv și a primarului din Montreal care poartă un nume parcă predestinat (Jean Drapeau) pentru stindardul olimpic pe care-l apără de doi ani de cînd a obținut onoarea de a găzdui jocurile.

Cînd spui «la revedere», ești mai tentat să te gîndești la viitorul rendez-vous decît la cel trecut.

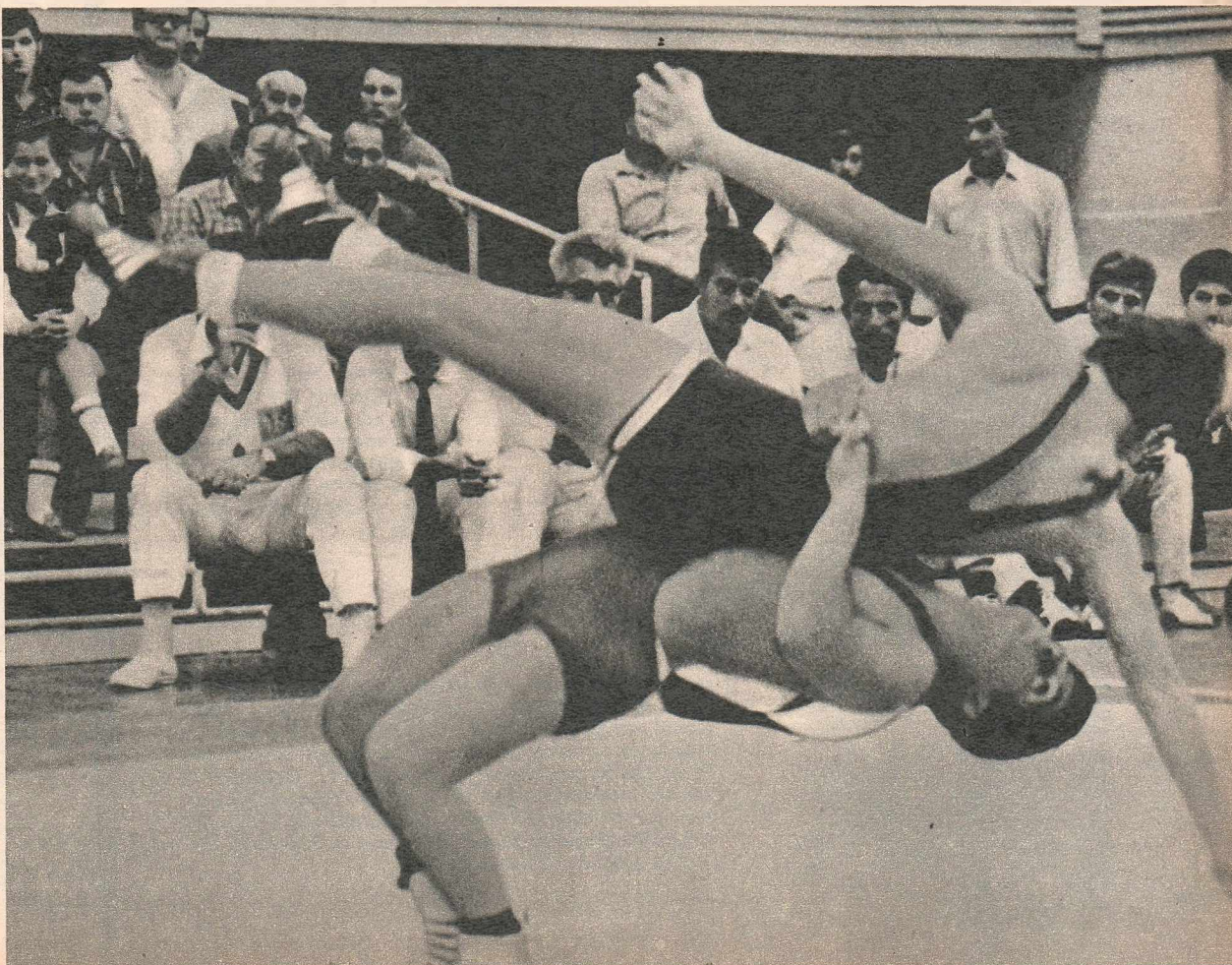
Jocurile Olimpice de la München s-au încheiat, cu toată tensiunea duelurilor sportive și a celor extrasportive. Este absolut sigur că în acest context sportivii lumii și noi înșine am luat noi lecții în ucenicia reală a vieții, cum spunea cineva.

München, 11 septembrie

Pentru delegația noastră la Olimpiadă, medaliile de aur au venit în cea de-a doua săptămîină. Primul a fost Ivan Patzaichin, canoistul cu plămîni de oțel și mîini de aur. Ghinionist în serii (datărită unui stupid accident), campionul nostru s-a revanșat în finala probei de canoe 1, terminînd cursa cu peste trei secunde avans față de cel de-al doilea clasat.

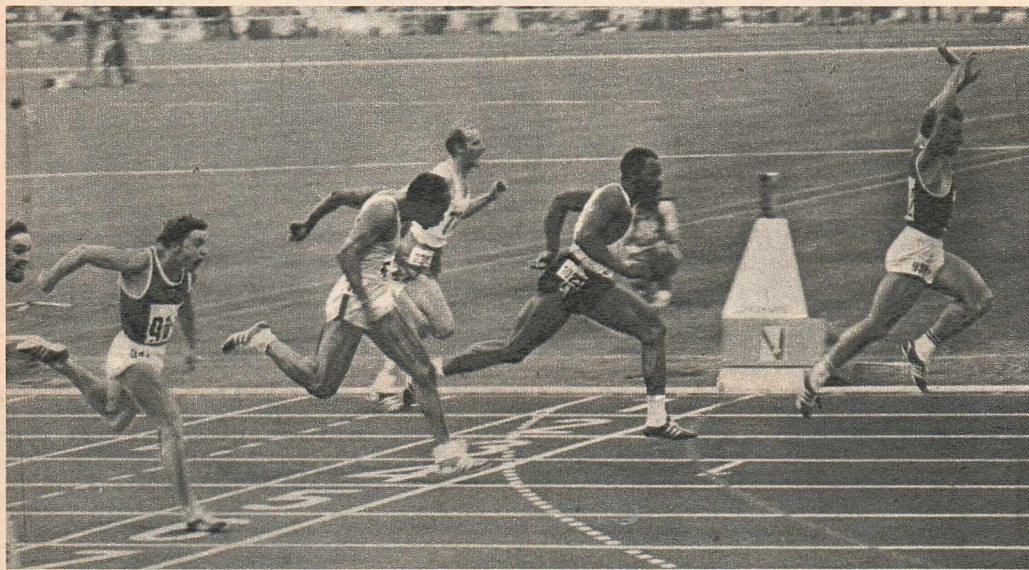
Porniți favoriți de-acasă, luptătorii de la greco-romane ne-au adus bucuria a două medalii de aur prin Gheorghe Berceanu (în fotografie), la categoria semi-muscă, și Nicolae Martinescu, la categoria semigrea.

Continuăm — și în această săptămîină — publicarea unor fotografii de la cel mai mare eveniment sportiv al anului: Olimpiada de la München.

Din echipa de gimnastică feminină a Uniunii Sovietice s-a detașat tinăra dar talentată gimnastă Olga Korbut, câștigătoare a 3 medalii de aur. Numeroșii spectatori de la Sporthalle au fost cuceriți de frumusețea și perfecțiunea exercițiilor abordate cu curaj și măiestrie de micuța gimnastă care cântărește numai 38 de kg!

Proba de foc a alergărilor pe pistă o constituie desigur cursele de 100 și 200 m plat. Ele au fost câștigate la această Olimpiadă de sovieticul Valeri Borzov, care s-a arătat încă din calificări un mare favorit. Prin victoriile sale, Borzov întrerupe șirul victoriilor atletilor americani, care dețineau supremația pe distanțe scurte. El practică atletismul de circa 10 ani, consacrandu-se încă de la începutul carierei sportive probelor rapide.

Sportul cel mai avantajat la această Olimpiadă, — din punct de vedere propagandistic — halterele: întrecerea acelor oameni care cu fiecare an ce trece ne demonstrează că pentru forța lor nu există deocamdată graniță. Datorită transmisiilor TV am fost prezenți alături de ei pe podium în momentele de supremă încordare dar mai ales în sala de încălzire, în culise, acolo unde de fapt nu pătrunde ochiul spectatorului. Fotografiile noastre demonstrează cu multă elocvență ce fantastică încordare de voință cere acest sport.

balena

Acest Moby Dick de mucava lasă în urma lui pe asfaltul Stockholmului o diră de manifeste pe care este scris invariabil: «Nu mă mai ucideți! Salvați-mă! Oameni buni, într-o zi veți avea nevoie de mine!» Balena are sub pînțele roțile unei remorci cu platformă, de sub botul ei privește un șofer suedez strivit de imensitatea machetei puse să reprezinte țipătul Oceanului Antarctic, iar oamenii intră tăcuți în marșul atât de asemănător cu o procesiune funerară...

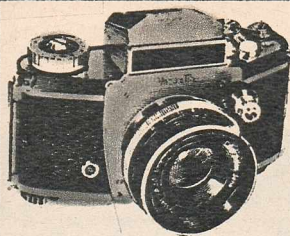
Iar eu retrăiesc basmele românilor în care Făt-Frumos, întâlnind în drumul lui de încleștări cu răul forțele oarbe ale naturii, cruță vietățile folositoare ce îi vin întotdeauna în sprijin în momentele decisive. Aș vrea să am calul lui înaripat cu care să mîn toate balenele lumii, ațtea cîte au mai rămas, spre un ocean al liniștei și al speranței... Dar nu am decît o bicicletă pitică, albă, împrumutată de la serviciul de transporturi al Conferinței Națiunilor Unite, iar balena de mucava plînge cu lacrimi de hîrtie în timp ce în trupurile semenelor ei hărțuite printre ghețari se înfig harpoanele trase de tunurile de pe navele de vînătoare ale oamenilor. Iar aici alți oameni strigă, clamează, blestemă, avertizează, și copiii orașului se țin ca după urs într-o zburdălnicie de joacă nesperată, în care li s-au prins deopotrivă bunicii. Nimic nu mi s-a părut mai patetic în acest marș pentru salvarea celui mai mare mamifer al pămîntului, supus unei necruțătoare exterminări, decît imaginea unui pui de om înălțînd din căruciorul împins de mama lui o mică pancartă cu desenul stîngaci al unei balene sub care scria: «Salvați-mă!» Nu știam cine trebuia salvat mai întîi, puiul de om care respira la înălțimea țevilor de eșapament ale mașinilor din cortegiul funerar sau balena condamnată din îndepărtatele ape ale oceanelor reci? Și pedalam încet, gîndindu-mă că așa vom îngropa într-o zi ultimul urs polar, pe blindul și inteligentul Fram pe care nu îl vom mai privi decît împăiat în vitrina unui muzeu de istorie «naturală»; că așa vom duce la groapă ultimul leopard și ultimul tigr, cea din urmă girafă și cea din urmă cămilă, că așa vom îngropa singurul elefant ce ne-a mai rămas dintr-o înjumătățită arcă a desperecheaților, și că nu vom mai rămîne decît cu găinile puse să ricie cîrîtor maldărele de gunoaie...

Dar s-a dus vremea cînd despre dispariția cutărei sau cutărei specii animale aflam abia atunci cînd nu mai era nimic de făcut și ridicam din umeri spunînd cu resemnare: «S-a dus? Nu-i nimic, abia va fi mai mult loc pentru oameni!» Iar gloanțele ciuruiau trupurile patrupedelor, prăbușeau din slăvi păsărețul cerului, zăpezile imaculate ale nordului erau stropite cu singele puilor de focă jupuși de vii și în ghețurile Arctice se îngropa lacrima ultimului pinguin imperial...

Acum a venit rîndul balenei. Dar splendidul animal, mîndria oceanelor străbătute de aisberguri, a avut «șansa» de a trăi pînă în epoca în care omul a căpătat conștiința fărădelegilor sale. Și balena poate să aibă parte de o înmormîntare de lux, escortată de o poliție îngăduitoare, iar în cortegiul ei funerar se înșiruie reprezentanții a peste o sută de state. Niciodată în istorie vreoa altă viețuitoare decît omul nu a avut parte de așa o pompă funebră. Cu balena este însă altceva. Ea e un simbol. Iar macheta ei de mucava, cu două sute de cai putere sub burtă, anunță mai degrabă o posibilă renaștere decît moartea. Cei din cortegiul care străbate încet străzile capitalei suedeze au ieșit să țină piept obtuzității, iresponsabilității, aroganței, puterii fără glorie, sfidării profitului imediat din care moartea naturii și-a făurit coasă. Un semafor roșu a fost aprins în fața sinistrului ei șuier și simți că aceiași oameni care au avut curajul să navigheze către punctele din Pacific, unde «trebuiau» să se experimenteze cele mai noi bombe atomice sau cu hidrogen, sînt gata să iasă în fața harpoanelor țintite către trupurile albastre ale ultimelor balene.

Iar eu mă gîndesc la ziua cînd am plătit trei lei, prețul unui oblete cît palma, pentru a putea intra în pînțele unei balene împăiate, expusă curioșilor într-un iarmaroc moldovenesc. Intrau țărani din Carpați ștergîndu-se cu viincios pe picioare și își scoteau cușmele ca în biserică, și se minunau ca sub bolta cine știe cărei nemaivăzute catedrale, iar apoi șopteau filozofic: «Păcat! Mare păcat!...»

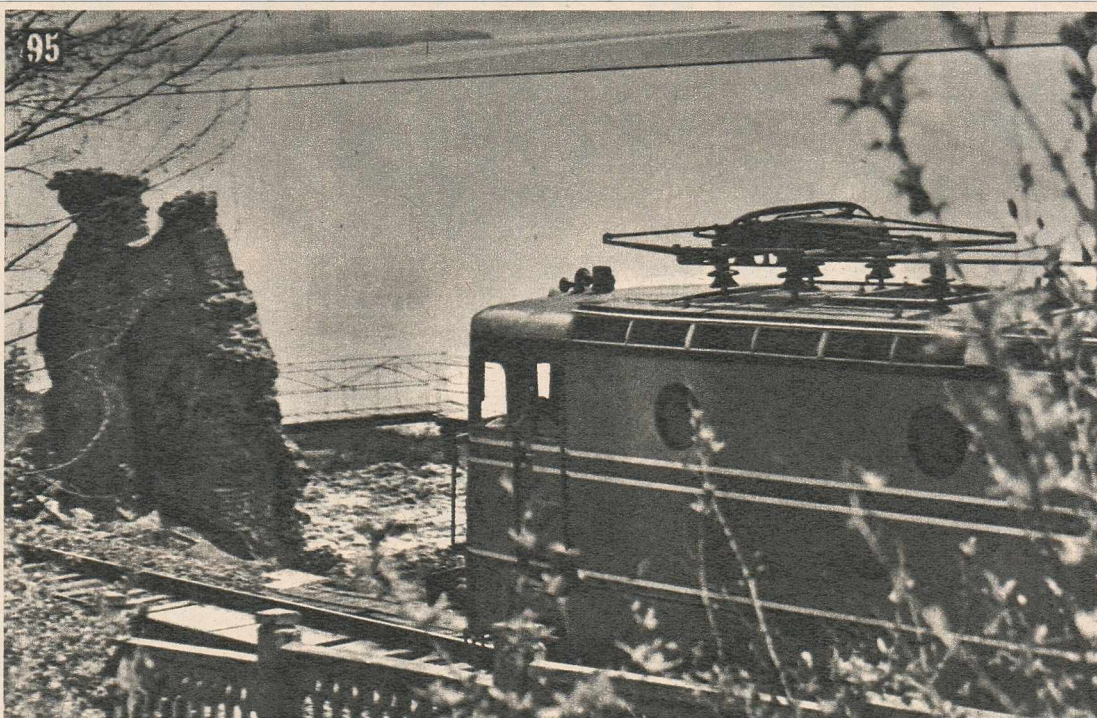
concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

93) Zestrea Dunării. FLORIN PERIETEANU — Galați

94) Bunicii. Ing. BALINT SIGHISMUND — Tg. Mureș

95) Întilnire peste veacuri. Prof. OCTAVIAN GHINEA
Craiova

96) Pescuitorii de perle. NELCA IACOB — Cluj

POȘTA CONCURSULUI

Valeria Rădulescu-București. Rezultatul concursului pe luna august pe care îl vom publica în numărul viitor (39 din 23 septembrie) va arăta în ce măsură gustul d-voastră în materie de fotografie este împărțit și de alții. Reproducerea în culori a fotografiilor din concurs nu este posibilă. Iată adresa dorită: Tg. Mureș, str. Gh. Doja nr. 115 (dealtfel, pe autorul d-voastră preferat aveți prilejul să-l regăsiți cu o nouă lucrare în numărul de față).

Ion Micle-Sighet. Sperăm ca și în cazul ce face obiectul ultimului d-voastră protest să găsim un modus vivendi. Cupoanele trimise sînt toate valabile.

Ana Marinca-Timișoara. După publicarea rezultatului pe luna august, vom vedea dacă putem să vă satisfacem dorința.

A.E. Druker-București. Vă mulțumim pentru aprecieri. Și rezervele dv. sînt de reținut. Propunerea întîmpină multe dificultăți de ordin tehnic.

1

2

3

OLIMPIADA FĂRĂ SPORT

Întrecerile olimpice s-au terminat. Ecurile lor încă nu s-au stins. Fîndcă acolo, la Mîinchen, s-au întîlnit în neuitate lor întreceri nu numai tineri și tinere cu cei mai puternici mușchi de pe mapamond, ci și purtători de idei și gînduri, reprezentanți autentici ai spiritului vremii noastre.

1) Yehudi Menuhin și muzicianul indian Ravi Shankar concertează în zilele Olimpiadei la «Haus der Kunst» — Casa artei. În această sală a fost prezentat un program semnificativ intitulat «Vestul și Estul cîntă împreună».

2) Bătrînul mîinchenez dansează, plin de tinerească voieșie, ca o jună din Martinica. Cînd și unde ar fi putut fi consemnat

acest inedit moment decît la Mîinchen, în zilele Olimpiadei?

3) Nicolae D. Nicolae. N-ați auzit de el? Ar fi de mare mirare, dat fiind că prea puține au fost zierele apărute în zilele J.O. care să nu fi consemnat isprava compatriotului nostru. N.D.N., fost maratonist, azi în vîrstă de 51 de ani, a parcurs pe jos din România și pînă la Mîinchen 1972 de kilometri — cîți ani numără era noastră — pentru ca în ziua feeriei deschiderii Jocurilor Olimpice să fie prezent și el pe stadion. Un pitoresc fotoreporter amator din Tunisia își îmbogățește colecția sa de «tipuri de la Olimpiadă» cu un interesant exemplar românesc.

CERBII ȘI MEDICINA

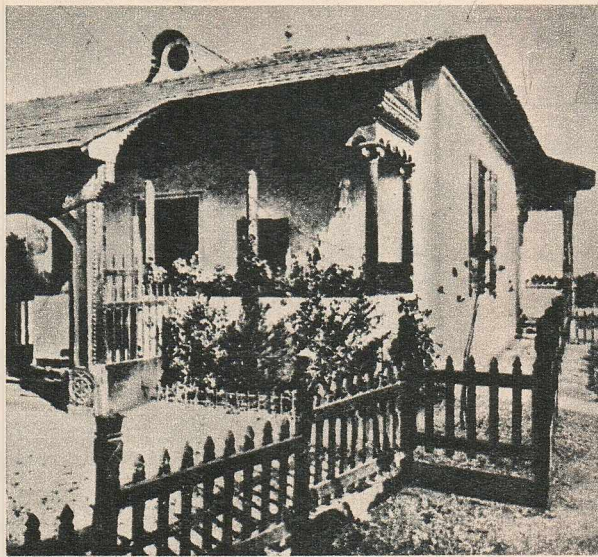
Ferma Paikuo din provincia Liaoning (R.P. Chineză) s-a specializat în creșterea unor splendide exemplare de cervidee. În prezent trăiesc aici 1 600 de cerbi, din ale căror coarne se obțin elemente valoroase pentru o serie de preparate ale medicinei tradiționale chineze.

RETETĂ

Se iau niște găuri cu diametrul între 10 și 20 cm. În jurul lor se întocmește, din urzeală și bătătură, o țesătură de grosime și culoare după gust. Cînd ceea ce s-a obținut se cheamă rochie de seară, se îmbracă — dar nu înainte ca toaleta să fi fost prezentată de Frédérique sau alt ilustru manechin parizian.

cititori căt-re cititori

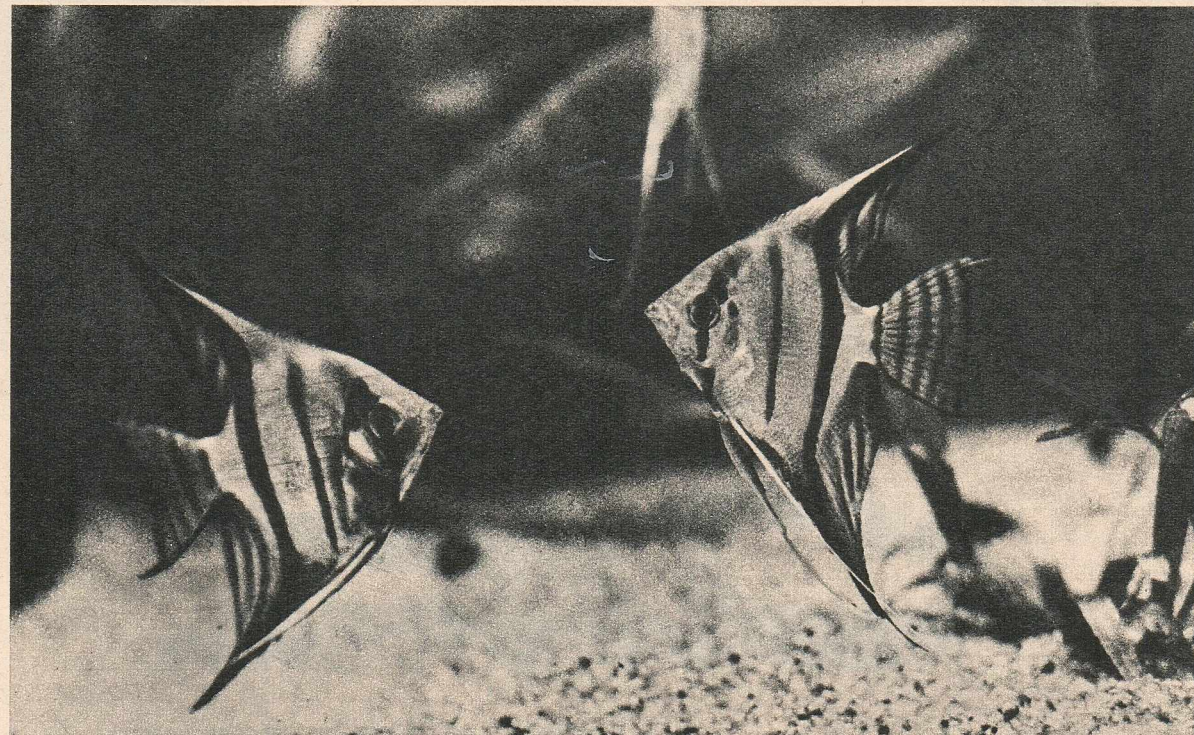
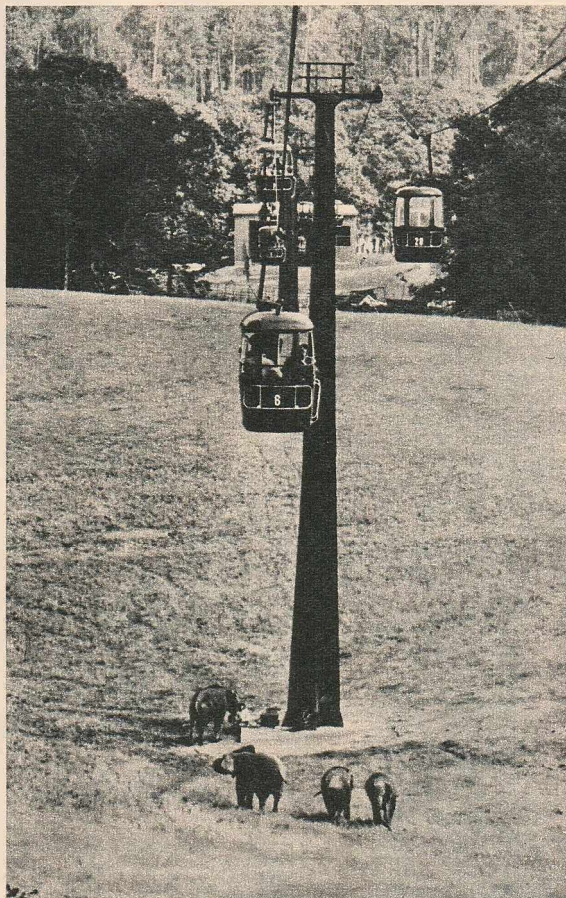
FĂCUTĂ DE MINE, ANTONIE MOGOȘ

Muzeul satului din București a fost inaugurat la 17 mai 1936. Patrimoniul inițial — mărit considerabil în anii următori — a fost format atunci din imobile autentice, aduse din toate colțurile țării și reconstituite: case de locuit, biserică, mori, gospodării întregi. Printre acestea se află și celebra casă din comuna Ceauru (Gorj), construită de meșterul Antonie Mogoș. În anul 1907 cercetătorii de la Muzeul de artă națională au achiziționat-o și au adus-o în București, montind-o pe locul fostei Monetării a Statului de la Șosea. În 1911, când Italia a sărbătorit unirea provinciilor sale, casa lui Mogoș a fost dusă la Roma și prezentată în cadrul unei expoziții internaționale, fiind admirată astfel de sute de mii de vizitatori. Readusă în țară, această bijuterie arhitectonică românească a fost montată din nou la București și acum se află în vatra Muzeului satului. «Făcută de mine, Antonie Mogoș, anul 187 și cinci» — a scris pe ea artistul.

Satul din inima Bucureștiului merită să fie vizitat chiar și numai pentru această mult voiajată și admirată căsuță țărănească.

CU TELECABINA PRIN JUNGLĂ

O adevărată senzație a produs-o ingeniosul mijloc de a vizita rezervația naturală de la Woburn Abbey. Instalația aceasta de cabine teleferice, desfășurată pe o distanță de 2 mile, dă posibilitatea celor ce o folosesc ca — la adăpost de neplăcuta înfîlnire cu fiarele aflate în libertate — să aibă o privire de ansamblu asupra splendidului parc natural cu turme de elefanți și cămile, lei, flamingo și alte vietăți.

AI AUZIT, TU?...

Ascuțindu-și tot mai mult auzul cu ajutorul aparatelor moderne, omul a aflat că dintre ființele îndeobște numite necuvîntătoare, doar rechini și șerpi sînt total surzi și muți; toți ceilalți reprezentanți ai regnului animal comunică prin sunete și se orientează cu ajutorul sunetelor.

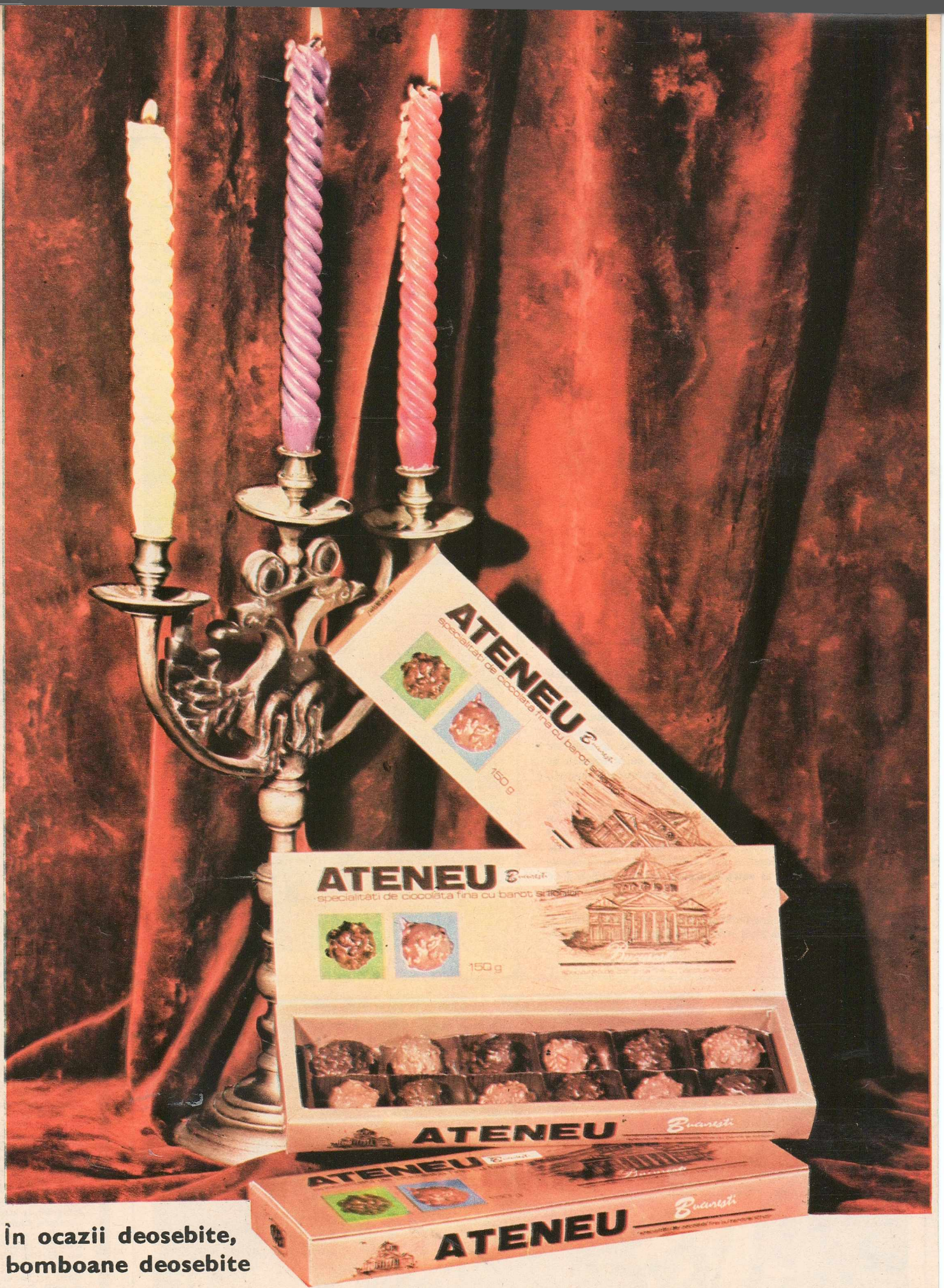
Cine ar fi crezut, de pildă, că bibanii velieri ai acvariumului din Drobeta Turnu Severin sînt niște limbuși și că ar putea sta la birfa așa cum se vede în fotografie? Păcat doar că noi nu le înțelegem graiul lor tăcut...

Doresc să corespundez următorii cititori:

Tomescu Tatiana, 21 ani, Galați, str. Mihai Bravu nr. 48: teme diverse; Nicolae Lidia, com. Sălcișoara, sat Mircea-Vodă, jud. Dimbovița: schimb de fotografii de actori și ilustrate; Tomușescu Ionela, 21 ani, muncitoare, Iași, str. Socola nr. 29, sc. A, ap. 3: muzică ușoară, prietenie, schimb de ilustrate; Moldovan Vasile, 21 ani, elev, com. Tîmpa, jud. Hunedoara; muzică, sport, prietenie, schimb de ilustrate; Dobiră Otilia, 19 ani, com. Bucurdea-Grinoasă nr. 2, of. p. Crăciunelul de Jos, jud. Alba: prietenie, schimb de ilustrate; Pirvulescu Valentin, Craiova, Calea București nr. 235: viața tineretului, științe sociale, literatură, tehnică, sport, prietenie, schimb de ilustrate; Costea Anton George, 17 ani, Pitești, str. Sf. Vineri nr. 6: teme diverse (în mod deosebit filatelie, muzică, prietenie); Milea Aurel, elev, Strehăia, str. M. Sadoveanu nr. 30, jud. Mehedinți: literatură, prietenie, schimb de ilustrate; Dinescu Marcela, director cămin cultural, com. Golăești, jud. Iași: prietenie, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Bako Viorel, sculptor mobilă, com. Sintana de Mureș, str. Nouă nr. 324, jud. Mureș; viața tineretului, muzică, teatru, prietenie, schimb de ilustrate; Muntean Vasile, 28 ani, casier, Teiuș, str. Republicii nr. 57, jud. Alba: teme diverse, schimb de fotografii originale și ilustrate; Baicu Rozica, 21 ani, muncitoare, Oltenița, str. 11 Iunie nr. 1, jud. Ilfov: schimb de fotografii de cîntăreți și ilustrate; Wentzer Rolf, 21 ani, com. Valea Lungă, jud. Dimbovița: viața tineretului, sport, schimb de ilustrate; Bucurescu Rodica, 24 ani, Moreni, str. Flacăra nr. 15, jud. Dimbovița: teme diverse, schimb de ilustrate; Zaharia Vasile, 22 ani, com. Pîrgărești, str. Pîriu-Boghi, of. p. Tg. Ocna, jud. Bacău: teme diverse, schimb de ilustrate; Paca Gheorghe, operator chimist, com. Șugag Dobra, jud. Alba: teme diverse, schimb de ilustrate; Raba Antoaneta, 17 ani, elevă, com. Scinteia, jud. Iași: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Spînu Adriana, Anina 2, str. Dealul Frumos nr. 55, jud. Caraș-Severin: schimb de fotografii de actori și ilustrate; Dumitrache Dorina, 19 ani, București, sect. 8, str. Nuvelei nr. 111: schimb de obiecte populare, de adrese de actori și ilustrate; Adamescu George, 17 ani, Pitești, str. Cîmpineanu, bl. 1, et. III, ap. 14: istorie, prietenie, schimb de ilustrate; Miess Eleonora, 17 ani, Brașov, str. Neptun nr. 25, sc. B, ap. 19, Steagul Roșu II: teme diverse, schimb de ilustrate; Bostan Neli, 25 ani, ospătară, Brașov, bd. Lenin nr. 59, ap. 1: schimb de ilustrate; Popescu Cristina, 22 ani, com. Cozieni, sat. Cozieni, jud. Buzău: prietenie; Roșca Mariana, 21 ani, București, sect. 7, Aleea Alexe Marin nr. 5: prietenie; Portase Margareta, 18 ani, elevă, Galați, Țiglina 3, microraiou 17, bl. C1, sc. 3, ap. 38: viața tineretului, prietenie, schimb de fotografii de actori, de cîntăreți și ilustrate; Zlat Aurica, 17 ani, com. Murgeni, jud. Vaslui: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Cremenciuc Doina, 17 ani, elevă, București, sect. 7, str. Bujoreni nr. 19, bl. C6, sc. 2, ap. 50: schimb de ilustrate; Vasiloiu Florentina, elevă, Brăila, cart. Viziru I, bl. 8, sc. 5, ap. 93: prietenie, schimb de ilustrate; Sorocaniuc Gheorghe, 26 ani, artificier, com. Barnar, jud. Suceava: teme diverse, schimb de ilustrate; Tușu Maricica, 21 ani, Hunedoara, bd. Republicii nr. 6, ap. 28: teme diverse, schimb de ilustrate; Ștern Margareta, 16 ani, Lugoj, str. 13 Decembrie nr. 82: schimb de ilustrate; Gonta Grigore, 18 ani, elev, loc. Titu, str. Gării nr. 4, jud. Dimbovița: teme diverse; Văleanu Adriana, 23 ani, telexistă, Tîrgu-Mureș, str. Libertății nr. 105, sc. A, et. II, ap. 12: literatură, schimb de ilustrate; Dima Sandu, 22 ani, mecanic, și Bodea Costică, 22 ani, lăcătuș, Motru, bl. F, sc. 1, et. III, ap. 14, jud. Gorj: teme diverse, schimb de ilustrate; Nițu Mitică, 28 ani, tehnician, Bocșa II, str. Republicii nr. 216, căminul tineretului, jud. Caraș-Severin: viața tineretului, politică internațională, prietenie, fotbal; Hanga Pușu, 31 ani, asist. farmacie, Oradea, str. Posada nr. 4, bl. R6, sc. 1, ap. 1: teme diverse; Marcu Silvia, 19 ani, elevă, București, sect. 4, str. Dunărea Albastră nr. 6: teme diverse; Mirea Georgeta, 19 ani, bibliotecară, București, sect. 5, str. Sibiel nr. 1, bl. D, sc. A, et. III, ap. 15: teme diverse; Manciu Genu, 22 ani, electronist, București, sect. 4, str. Calomfirescu nr. 4 bis: teme diverse, schimb de fotografii de actori, de timbre și ilustrate; Stoian Elena, 19 ani, elevă, Fetești, str. Mircea cel Mare nr. 69, jud. Ialomița: teme diverse, schimb de fotografii de actori, de cîntăreți și ilustrate; Lăzăroiu Gheorghe, Cimpina, str. Griviței nr. 54, jud. Prahova: prietenie, desen, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Teța Ionel, 19 ani, Roman, str. Martir Cloșca nr. 213, jud. Neamț; schimb de fotografii de actori și ilustrate; Buzner Doinica, 18 ani, elevă, Timișoara, str. Cozia nr. 58: muzică, prietenie; Ionescu Gigi, 19 ani, mecanic, București, bd. Preciziei, bl. F1, sc. A, et. I, of. p. 16: muzică, sport, schimb de ilustrate; Năstase Nineta, 16 ani, elevă, București, sect. 3, str. Căminului nr. 26, bl. D5, sc. 12, ap. 2: literatură, muzică pop, sport, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Haidecip Remus, 20 ani, Craiova, Calea București nr. 175 A: matematică, fizică, schimb de ilustrate; Vlaicu Ion, 24 ani, Cimpina, str. Griviței nr. 15, jud. Prahova: teme diverse, schimb de ilustrate; Drăgan Marin, 24 ani, electrician, București, sect. 4, str. Calomfirescu nr. 4 bis: politică internațională, pictură, matematică, muzică, sport.

N.R. Reamintim cititorilor care nu trimit adresele pentru inserarea în rubrica «Cititori către cititori» că acestea trebuie însoțite de cuponul de participare.

În ocazii deosebite,
bomboane deosebite

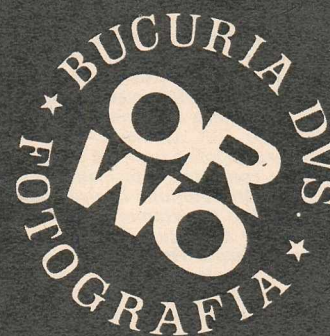
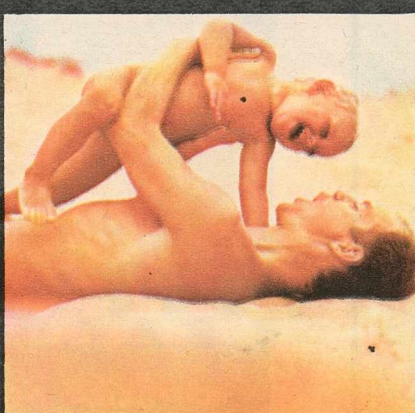
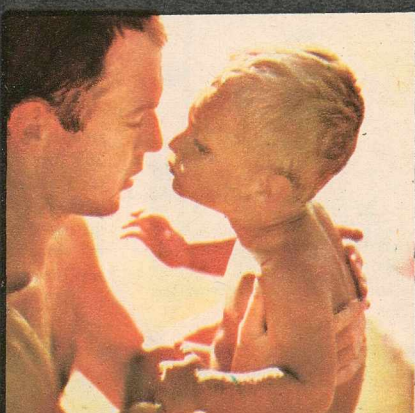
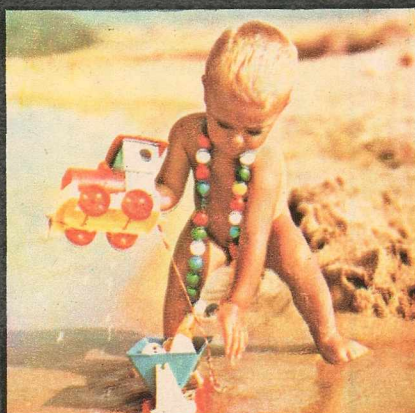
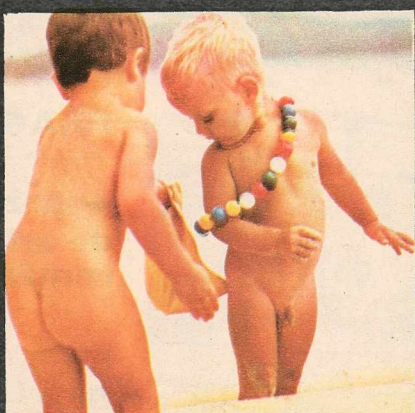
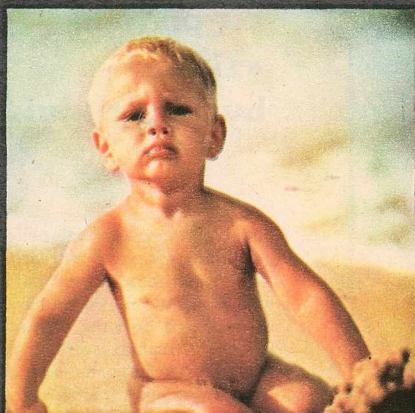
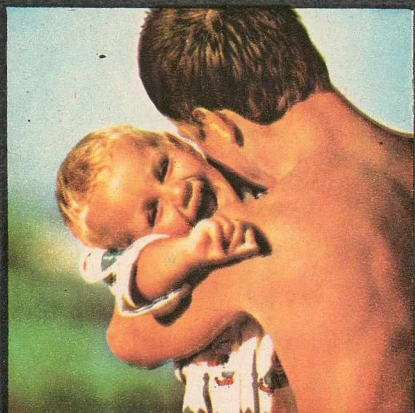

Ateneu

ciocolată cu lichior și barot

SPECIALITĂȚI ALE FABRICII DE PRODUSE ZAHAROASE-BUCUREȘTI

VĂ RUGĂM SĂ NE VIZITAȚI ÎN PERIOADA 15-24 OCTOMBRIE 1972 LA
TÎRĞUL INTERNAȚIONAL, BUCUREȘTI, PAVILIONUL R.D.G., HALA T.

Împrejurările nu ne ocolesc. Noi sîntem aceia care le ocolim, atunci cînd ne scapă
asemenea suite de scene.
ORWOCHROM UT 18 stăpînește toate domeniile fotografice: de la fotografiile făcute
de amatori pînă la documentația științifică.

VEB FILMFABRIK WOLFEN

Fotochemisches Kombinat

Deutsche Demokratische Republik

o săptămână în lume

Ca în fiecare an, la sediul O.N.U. de pe malul lui East River începe să se facă simțită, de la jumătatea lui septembrie, activitatea febrilă specifică sesiunilor Adunării Generale a O.N.U.: întrunirea reprezentanților statelor membre ale organizației mondiale — în prezent în număr de 132 — devine unul dintre evenimentele asupra cărora se îndreaptă atenția comentatorilor și a opiniei publice. Este un interes firesc: O.N.U. a fost conceput ca un for în cadrul căruia, laolaltă, state mari și mici, indiferent de orânduirea lor social-politică, și-au asumat sarcina de a conlucra pentru făurirea unei păci durabile și promovarea progresului social și economic în întreaga lume. În sfertul de veac și mai bine de existență a O.N.U., în lume s-au produs importante mutații, s-au înmulțit și au crescut în amploare problemele cu care este confruntată omenirea contemporană, ceea ce a evidențiat necesitatea sporirii rolului organizației mondiale în viața internațională — cu atât mai mult cu cât în activitatea O.N.U. s-au manifestat și continuă să se manifeste deficiențe și imperfecțiuni evidente, care afectează capacitatea sa de acțiune. «Schimbările care se produc în viața internațională — remarca tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul la Conferința Națională a P.C.R. — fac să crească tot mai mult rolul Organizației Națiunilor Unite și al altor organisme internaționale ca factori de stimulare a colaborării dintre state, de elaborare a normelor care să guverneze relațiile dintre țări și de asigurare a îndeplinirii în viață a acestor norme». Pornind tocmai de la aceste considerente, guvernul român a luat inițiativa de a propune înscrierea pe ordinea de zi a celei de-a XXVII-a sesiuni a Adunării Generale, ca o problemă importantă și urgentă, a unui punct intitulat: «Creșterea rolului Organizației Națiunilor Unite în menținerea și întărirea păcii și securității internaționale, în dezvoltarea colaborării dintre toate națiunile, în promovarea normelor dreptului internațional în relațiile dintre state». Cum se menționează în memoriul explicativ care însoțește acest document, apare necesar, după părerea guvernului român, să se întreprindă neîntârzial măsuri menite să ducă la întărirea capacității de acțiune și la creșterea eficacității O.N.U., ceea ce presupune însăși îmbunătățirea activității Organizației și a organismelor sale. Potrivit părerii guvernului român, este necesar ca aceste probleme, de stringentă actualitate, să fie supuse unei examinări aprofundate, cu participarea tuturor statelor membre. Acest punct de vedere reflectă deplina responsabilitate cu care țara noastră ține să se abordeze problemele legate de soarta omenirii, de îndeplinirea idealurilor de pace și securitate, de colaborare și progres ale popoarelor. Raportul final adoptat recent la Geneva de către Comitetul pentru dezarmare, evidențiază de asemenea și contribuția pozitivă a României la tratativele de dezarmare din acest an, documentul menționând propunerile făcute de țara noastră cu privire la necesitatea îmbunătățirii organizării și procedurilor Comitetului de dezarmare, a creării de condiții care să permită tuturor statelor interesate să ia parte la tratative, în scopul asigurării eficienței negocierilor în acest domeniu, al democratizării activității comitetului și supunerii ei unui control public efectiv.

Apropiata sesiune a Adunării Generale a O.N.U. și încheierea lucrărilor Comitetului de dezarmare de la Geneva, cu raportul ce urmează să fie supus dezbaterii marelui for, se află în atenția observatorilor scenei internaționale ca și alte evenimente, între care ar putea fi citate: rezultatele pozitive ale tratativelor dintre R.D. Germană și Finlanda, consacrate stabilirii relațiilor diplomatice dintre cele două țări, aprobarea de către primul ministru al Japoniei, Tanaka, a principiilor normalizării relațiilor cu R.P. Chineză — fapt netezind calea spre vizita pe care premierul japonez urmează să o facă într-un viitor apropiat la Pekin — sau contactele diplomatice dintre țările vest-europene în vederea perfectării reuniunii la nivel înalt a «celor zece» prevăzută în principiu pentru 19 octombrie. Un element care a stîrnit un interes deosebit l-a constituit importanța declarației făcute la 11 septembrie de Guvernul Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud — declarație în care, menționându-se că «o soluționare a problemei interne a Vietnamului de Sud trebuie să pornească de la situația reală a existenței în Vietnamul de Sud a două administrații, două armate și a altor forțe politice», se precizează că «G.R.P. este gata să accepte un guvern provizoriu de uniune națională care să nu fie dominat de nici una dintre cele două grupări antagoniste». În contextul perspectivei unei soluționări a conflictului din Vietnam, a reținut de asemenea atenția declarația făcută, la întoarcerea la Paris, de către Le Duc Tho, consilier special al șefului delegației R.D. Vietnam la conferința cvadripartită în problema Vietnamului. Arătând că în cadrul tratativelor delegația R.D. Vietnam se situează pe o poziție serioasă și de bunăvoință, Le Duc Tho a subliniat: «Dacă partea americană va adopta o poziție similară, sînt convins că problema va putea fi soluționată și pacea restabilită grabnic în Vietnam». Este ceea ce așteaptă și opinia publică mondială, care se pronunță pentru lichidarea focarelor de război prin tratative și contacte, pentru soluționarea pașnică a problemelor în interesul tuturor popoarelor, al cauzei cooperării internaționale.

I. CIOARĂ

Marți, 12 septembrie 1972

VARȘOVIA

cu prilejul «zilelor bucureștiului»

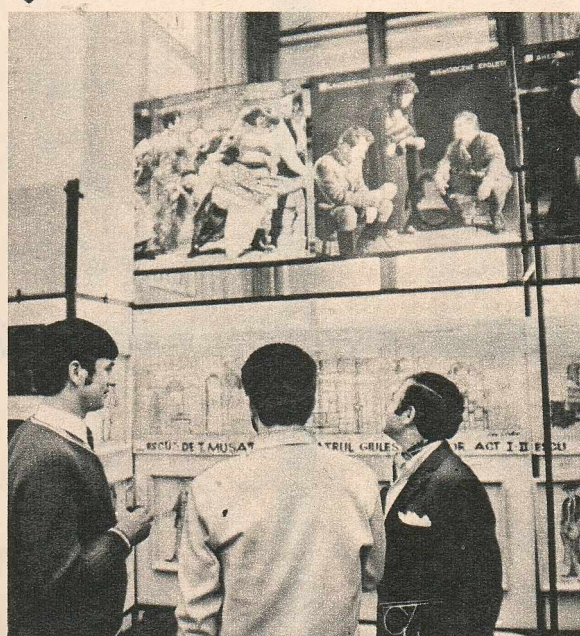
Printre manifestările prilejuite de «Zilele Bucureștiului», organizate recent în capitala R.P. Polone, s-a numărat și expoziția deschisă în holul Teatrului dramatic din Varșovia, prezentînd arta teatrală contemporană românească. Secvențele din diferite piese jucate pe scenele bucureștene, schițele de decoruri și de costume etc. au stîrnit interesul vizitatorilor expoziției.

PRAGA

expoziția de artă românească

Pînă la 1 octombrie va rămîne deschisă la Praga, într-una din sălile palatului Valdstein, una dintre cele mai reprezentative expoziții de artă românească din secolul al XX-lea. Deschisă cu prilejul zilei de 23 August, expoziția întrunește un număr de 285 lucrări de pictură, sculptură și tapiserie, fiind vizionată cu deosebit interes de un mare număr de vizitatori. În imagine, în prim plan, sculptura «Tinără» semnată de Silviu Rudu.

cimitire pentru limuzine

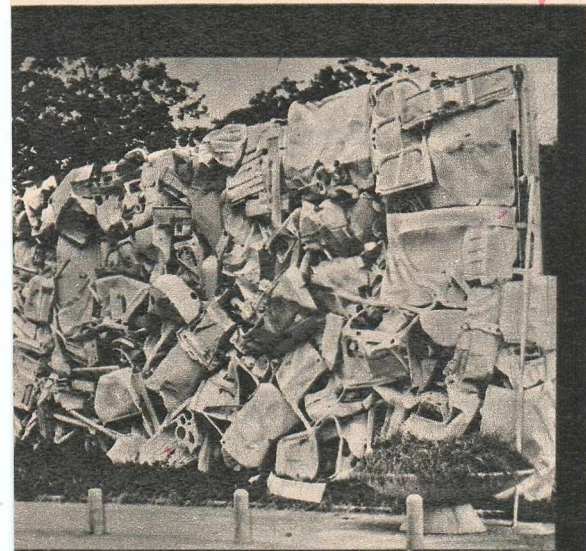
...UNUL SUBACVATIC... Ce se întîmplă cu «frumoasa americană» cînd îmbătrînește și trage să moară? Limuzina, care la nașterea ei a constituit «ultimul răcnet» al modelului automobilistic, trebuie să părăsească scena, alungată din urmă de avalanșa tipurilor noi de mașini ce se succed în serie, acoperind piețele lumii cu tentația performanțelor și a liniilor lor moderne. Cum numărul autovehiculelor atinse de morbul uzurii se ridică în fiecare an la milioane, trebuia găsită o soluție practică și puțin costisitoare de lichidare a exemplarelor muribunde. La Honolulu, bunăoară, se consideră cel mai potrivit aruncarea lor în ocean. Mașinile vechi sînt stocate la țărm și împinse apoi de buldozere speciale pe niște bacuri, care le transportă în largul insulei Oahu, unde, fără nici o ceremonie, le azvîrle în apele oceanului. Cimitirul subacvatic al limuzinelor nu este primul de acest fel. Unii specialiști susțin că, dincolo de valoarea practică a acestei operațiuni, ar exista și un avantaj de natură... ecologică. Întrucît carcacele scufundate în adîncuri ar oferi posibilități de refugiu anumitor specii de pești amenințați cu dispariția datorită pescuitului modern, industrial și intensiv.

turboreactor «de vânzare»...

Cel care vinde aparatul de zbor este un cetățean vest-german care a reușit să-l cumpere la un preț de «chilipir» (circa 7 000 de lei). Cum poate să ajungă totuși un avion de vânatoare — desigur, militar — în mâinile unui particular? Foarte simplu. Comandantul unei baze militare americane din Germania, regiunea Hanovra, a decis să vîndă la prețuri derizorii acele aparate aviatice aflate în dotarea unității sale, ce pot fi considerate ca ieșite din uz. Cumpărătorul, un locuitor din apropierea bazei americane, s-a gândit că poate scoate ceva bani achiziționînd, reparînd și apoi scoțînd la vânzare măcar un turboreactor. Acum, după ce a afișat inscripția «Zu verkaufen» (de vânzare), omul așteaptă să apară clienții. Numai că așteptarea aceasta ar putea să dureze mult... Pînă s-o găsi un amator la fel de excentric și la fel de neinspirat negustor.

ȘI UNUL TERESTRU. Replica terestră a cimitirului subacvatic de mașini ne-o oferă această imagine, parcă desprinsă dintr-o expoziție de sculptură suprarealistă. Deși inițial nu a fost vorba de un «exponat» la asemenea dimensiuni, totuși acest munte format din mașini avariate a cules în urma accidentelor de circulație de pe șoselele autostrăzile franceze are rolul unui monument care îi verticează pe pasionații volanului să-și tempereze zelul pe performeri și să respecte regulile de circulație, fără nici un rabat.

Vizita președintelui Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, în R.S.F. Iugoslavia

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, împreună cu tovarășa Elena Maurer, a întreprins în aceste zile o vizită de prietenie în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, la invitația președintelui Consiliului Executiv Federal al R.S.F. Iugoslavia, Gemal Biedici. Expresie a relațiilor, continuu ascendente, de prietenie și bună vecinătate dintre România și Iugoslavia, această vizită se înscrie într-un larg șir de contacte și întâlniri între conducătorii de partid și de stat din cele două țări. «Aș putea spune că vizita pe care o fac astăzi în Iugoslavia — tocmai datorită dezvoltării deosebit de favorabile a relațiilor dintre noi, a prieteniei care leagă popoarele noastre, remarca tovarășul Ion Gheorghe Maurer într-un interviu acordat agenției Taniug — are un caracter de lucru, obiectivul ei principal fiind căutarea căilor, obiectivelor pe care trebuie să le realizăm în comun, pentru a da acestei prietenii o bază cât mai solidă. Acesta este interesul popoarelor Iugoslaviei și acesta este interesul poporului român». În fotografie: în timpul convorbirilor oficiale.

realități din lumea capitalului

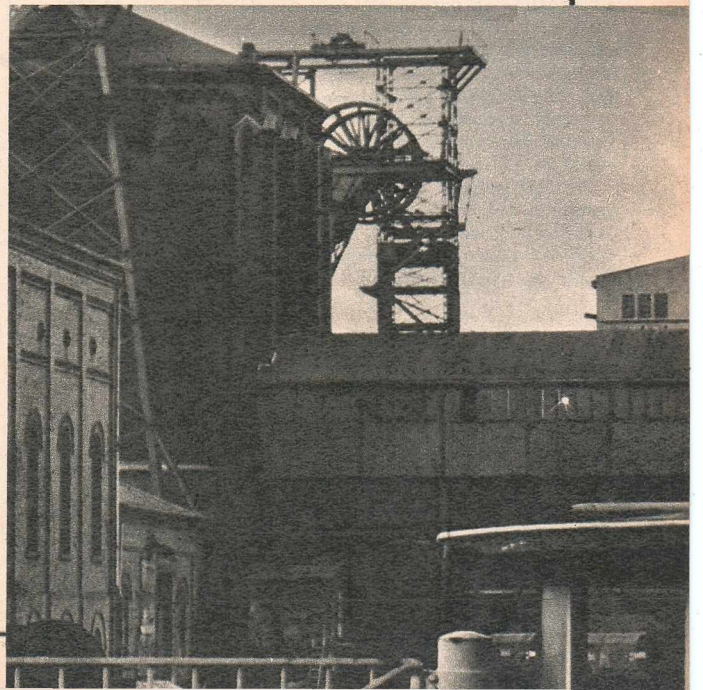

greva celor 300 000 constructori englezi

În timp ce macaralele și malaxoarele își opriseră mișcarea, și activitatea pe șantiere încetase, 300 000 de muncitori constructori din întreaga Anglie au ieșit pe străzile orașelor pentru a cere autorităților îmbunătățirea salarizării și elaborarea unei noi legislații a muncii, care să nu mai permită măsurile arbitrare, antimuncitorești, la care recurge în prezent patronatul sub oblăduirea legii Carr. În fotografie: demonstrația constructorilor greviști din Manchester.

uriașul bolnav din ruhr

Un aspect dezolant de la mina «Graf Bismarck» din bazinul Gelsenkirchen, pe care societatea «Deutsche Erdöl A.G.» a hotărît s-o închidă. Ceea ce a însemnat aruncarea pe drumuri a 7 600 muncitori. Nu este un caz singular în industria carboniferă a R.F.G., pe care însăși presa vest-germană o caracterizează drept «uriașul bolnav din ruhr». Într-adevăr, de mai mulți ani acest sector al industriei vest-germane, concentrat în mâinile capitalului privat, trece printr-o puternică criză, în pofida așa-numitei reorganizări fundamentale a întregului sector energetic preconizate de autorități. Minele sînt închise una după alta, iar muncitorii, sortiți șomajului. Numai în primele patru luni «măsurile de raționalizare» s-au tradus prin îngroșarea rîndurilor armatei șomerilor vest-germani cu 10 000 mineri, și pentru următoarele 18 luni se prevede licențierea altor 25 000 — conducerea societății «R.A.G.» anunțîndu-și intenția de a închide în 1973 noi puturi.

glob comentariu foto

ALGERIA: anul 10

Vedere panoramică a orașului Constantine. În prim plan, case în stil tradițional; în planul doi, noile construcții ale orașului.

Reforma agrară decretată la începutul acestui an în Algeria a intrat în faza decisivă. Desfășurată sub deviza «Pământul aparține celor ce-l muncesc și-l fructifică», reforma își propune crearea premiselor unei modificări structurale a mediului rural prin limitarea marilor proprietăți funciare, modernizarea formelor de exploatare a pământului, îmbunătățirea condițiilor de viață ale țăranimii, integrarea maselor de agricultori în efortul general de dezvoltare a țării. Acest an, în care poporul algerian sărbătorește împlinirea unui deceniu de la proclamarea independenței politice a țării și constituirea Republicii Algeriene Democratice și Populare, este astfel, în același timp, și ANUL UNU al revoluției agrare. Și tot anul acesta este cel dintâi, în care, după actul istoric al naționalizărilor în sectorul hidrocarburilor, lupta pentru dezvoltare economică a început să se desfășoare pe bazele sigure create de recuperarea tuturor bogățiilor solului și subsolului de sub dominația capitalului străin.

Conștiențe de faptul că o bază economică solidă a țării, prin angajarea pe calea unei puternice industrializări, este condiția esențială a unei independențe reale, autoritățile algeriene pun accentul pe constituirea unei industrii grele puternice, principalele investiții ale planului cvadrilateral 1970-1973 fiind orientate spre siderurgie, prelucrarea petrolului și lichefierea gazului metan, industria chimică și construcțiile mecanice. Lucrările întreprinse în zona industrială Skikda-Constantine-Annaba, în partea nord-estică a țării, — și nu numai aici — sînt semnificative în acest sens. La Skikda se construiește un vast complex industrial care va cuprinde o rafinărie cu o capacitate de 4,5 milioane tone pe an, o uzină de lichefiere a gazului metan, o unitate de producere a materialelor plastice. Între Skikda și Mesdar se va instala cea de-a patra conductă de petrol a țării, cu o capacitate anuală de 30 milioane tone. Pitorescul port Annaba e destinat să devină un centru al producției de oțel și îngrășăminte fosfatate. La Constantine, antică Cirta, oraș de un fermecător pitoresc, sînt în curs de implantare unități ale industriei mecanice, o uzină de tractoare și motoare diesel. Tot orașul Constantine va fi sediul unei universități cu o capacitate de peste 10 000 de locuri, al cărei proiect arhitectonic poartă semnătura de prestigiu internațional a lui Oscar Niemeyer. Școlile elementare au cuprins în acest an peste 2 milioane elevi, față de 800 000 în 1962. Universitățile au numărat 22 000 studenți, în comparație cu mai puțin de 1 000 cu zece ani în urmă. O seamă de institute pregătesc cadre tehnologice medii în 15 specialități.

Roadele politicii de consolidare a unei autentice independențe politice și economice a statului algerian pot fi regăsite în toate domeniile de activitate, pe întreg cuprinsul țării al cărei popor s-a angajat pe drumul unei ascensiuni rapide pe treptele progresului social și bunăstării.

D. ȘTEFAN

Noul complex de prelucrare a petrolului din Arzew.

dreptul de vot nu e suficient

În ziua celei de-a 52-a aniversări a adoptării amendamentului 19 la Constituția S.U.A., prin care s-a legalizat dreptul de vot al femeilor, un mare grup de newyorkeze au organizat o demonstrație pentru a reaminti revendicările de azi ale femeilor americane: salarii egale la muncă egală, lichidarea diferitelor forme de inegalități pe plan social ale femeilor etc.

șomerul care se apăra cu arma

Pînă în urmă cu unsprezece luni mecanicul canadian Anthony Gilliland a lucrat într-o fabrică de televizoare din Montreal. Într-una din zile a fost concediat cu preaviz. La vârsta de 30 de ani, omul avea de întreținut o familie numeroasă: soția și cinci copii. Negăsind nicăieri de lucru, s-a hotărît să-și procure hrana cea de toate zilele practicînd grădinăritul pe terenul din jurul casei sale. Vreme de câteva luni și-a putut asigura astfel o sursă proprie de aprovizionare, mulțumindu-se — el și familia sa — cu mijloacele modeste pe care le oferă condiția de șomer. Dar iată că pe capul bietului om s-a abătut altă nenorocire. Căii antrenaj zilnic la o școală de călărie din apropierea casei sale distrugeau răsadurile din grădina neîmprejmuită, sursa principală de hrană a familiei Gilliland. Omul a protestat, a adresat memorii, a amenințat. Zădarnic. Căii continuau să provoace distrugerile, pentru el fatale. Atunci cînd n-a mai avut încotro, mecanicul șomer, devenit grădinar, și-a procurat o armă și a stat la pîndă. Cînd au apărut călăreții, i-a ținut la distanță, strigîndu-le că nu va părăsi locul pînă ce copiii săi nu vor putea să-și astîmpere foamea cu legumele din grădina pe care o cultivează cu atîtea eforturi. După patru zile de rezistență s-a predat. Acum se așteaptă verdictul unui proces neobișnuit, în care nu se știe cine este de fapt acuzatul. În imagine, șomerul Anthony Gilliland și ziaristii care îi pun întrebări.

o confruntare electorală în perspectivă: augstein-barzel

Una dintre candidaturile-surpriză care au intervenit în campania electorală din R.F.G. o constituie aceea a cunoscutului ziarist vest-german Rudolf Augstein, actualul redactor-șef și editor al revistei hamburgheze de mare tiraj «Der Spiegel». După ce ani de zile Augstein a imprimat revistei sale o linie de critică virulentă la adresa diferitelor partide politice și acțiuni guvernamentale sau de opoziție, fiind socotit drept unul dintre cei mai temuți adversari ai politicianismului, ai corupției și ai manevrelor de culise, iată-l acum hotărît să se avînte el însuși în vîltoarea luptei electorale, acceptînd să candideze în viitoarele alegeri pentru Bundestag pe listele Partidului liber democrat care face parte din coaliția guvernamentală. De 16 ani membru al acestui partid, Augstein a decis de astă dată să candideze, ca semn al adeziunii sale la «Programul de la Freiburg» al acestui partid, program care se pronunță în favoarea destinderii și normalizării relațiilor în Europa și pentru îmbunătățirea raporturilor dintre R.F.G. și țările socialiste, inclusiv Republica Democrată Germană. Augstein, care este azi în vîrstă de 50 de ani, a declarat că este în favoarea menținerii coaliției guvernamentale dintre Partidul liber democrat și Partidul social democrat și că este gata să-l înfrunte pe liderul Uniunii creștin democrat, Reiner Barzel, chiar în circumscripția electorală Wiedenbruck-Paderborn (landul Renania de Nord — Westfalia), unde acesta candidează. Cercul vest-german se așteaptă la o confruntare aprigă între cei doi opoziționiști, intrarea în arena electorală a publicistului fiind în prezent obiectul celor mai aprinse comentarii.

În imagine, Rudolf Augstein (în dreapta) alături de coperta supradimensionată a unui număr din revista «Der Spiegel» pe care apare Rainer Barzel, în dreptul unui titlu: «Aventură la Bonn».

pasagerul clandestin avea... 3 ani

Cînd în avionul companiei «Trans World Airlines» — ce decolase de pe aeroportul din Los Angeles cu destinația Londra — micul Mark Desmond, în vîrstă de numai 3 ani, și-a făcut apariția lîngă fotoliul în care era așezat tatăl său, acesta a rămas literalmente stupefiat. Era convins că băiețelul trebuia să se afle alături de mama și surorile lui pe aeroport, făcînd încă semne de bun rămas. «Nimeni nu are idee cînd și cum s-a putut strecura în avion» — a declarat tatăl lui Mark la sosirea la Londra, unde l-a îmbarcat în primul avion cu direcția... Los Angeles.

arestatul nr. 30 677

Fotografia aceasta, care a făcut, se poate zice, înconjurul presei mondiale, a fost realizată în Statele Unite, în timpul unei recente demonstrații împotriva războiului din Vietnam. Omul cu numărul 30 677 este unul dintre demonstrații cărui, chiar în momentul arestării, i s-a pus în aplicare o nouă metodă de țineră a unei evidențe precise a luptătorilor pentru pace. Demonstrațiilor care cad în mâinile păzitorilor legii și ordinii li se agață pe loc în piept un «număr de ordine» dinainte pregătit. Un polițist înarmat cu aparat fotografic face imediat un clișeu, iar imaginea este trimisă arhivelor F.B.I. și C.I.A., unde se adaugă milioanele de fotografii ale «nesupușilor». Fotografia arestatului numărul 30 677 este un nou document care demonstrează interesul viu pe care-l poartă poliția celor care iau poziție împotriva agresiunii americane în Indochina.

un trăsnet, 32 de victime și un petrolier rupt în două

Totul s-a petrecut într-o fracțiune de timp. Imensul petrolier «Princesse Irene», abia descărcat de țiței, era în curs de vidanjare a balastului, când un trăsnet năprasnic a frânt în două vasul ancorat în rada portului francez Donges (Loire Atlantique). În clipa când s-a produs accidentul se aflau la bord 42 marinari, care se pregăteau să debarce pentru a-și petrece timpul liber în oraș. Afară ploua cu găleata și cerul era brăzdat de fulgere.

După lovitura de trăsnet au izbucnit incendii în câteva puncte ale petrolierului. «Dacă rezervoarele erau pline, explozia ar fi distrus complet vasul și nici un membru al echipajului n-ar fi scăpat cu viață» — a declarat căpitanul vasului. Totuși numărul victimelor a fost destul de mare: 3 morți, 3 dispăruți și 26 răniți. În ciuda intervenției pompierilor, incendiile n-au putut fi localizate timp de 12 ore. În imagine, pompierii în acțiune pentru a salva măcar partea neatinșă de foc a navei.

agendă

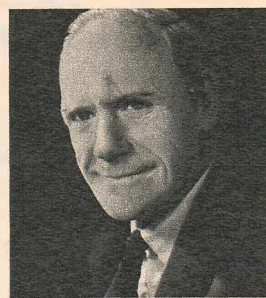
Marele poet militant cubanez NICOLAS GUILLEN a împlinit 70 de ani. Într-un interviu acordat cu acest prilej ziarului «Gramma» din Havana, el a declarat: «Știu că am fost cindva tipograf și apoi mult timp reporter. «Fac» poezie din 1918 și continui. Concep poezia ca pe o expresie profund umană, directă și comunicativă. Poezia adevărată implică o mare responsabilitate socială; mai mult decât nouă, ea se adresează altora și ca atare trebuie evitată, deopotrivă, vulgaritatea și demagogia»

Știrile care au circulat în ultimele săptămâni despre o eventuală vizită a președintelui Franței la Pekin s-au confirmat. În cadrul unei convorbiri ce a fost organizată la Palatul Elisée cu reprezentanții presei, GEORGES POMPIDOU a anunțat că în urma unei invitații a guvernului Republicii Populare Chineze va întreprinde o vizită la Pekin. Agenția France Presse a precizat că data vizitei nu a fost încă stabilită și că oricum ea nu va avea loc în viitorul apropiat.

Interesată într-o evoluție pozitivă a evenimentelor din Europa, Cehoslovacia consideră posibilă o reglementare contractuală a relațiilor sale cu R.F.G., încă înaintea alegerilor pentru Bundestag — a subliniat într-o cuvintare rostită la Ostrava ministrul de externe cehoslovac BOHUSLAV CHNOUPEK. Declarația a fost primită cu interes la Bonn, fiind apreciată în cercurile oficiale — potrivit agenției vest-germane D.P.A. — ca «incurajatoare».

Anunțând apariția în curind, la Ottawa, a unui studiu privind evoluția relațiilor canadano-americane, ministrul de externe al Canadei, MITCHELL SHARP, a menționat totodată că respectivul document scoate în evidență necesitatea «înlocuirii procesului de integrare economică americano-canadiană cu o politică menită să permită Canadei o abordare mai favorabilă pentru ea a actualei situații».

Pînă la sfîrșitul acestui an există posibilitatea practică de a se înregistra progrese substanțiale pe drumul rezolvării pașnice a problemei nord-irlandeze. O declarație în acest sens a fost făcută de primul ministru al Republicii Irlanda, JACK LYNCH, după convorbirile pe care le-a avut cu premierul britanic Edward Heath la München. După părerea sa, un prim pas spre încetarea conflictului ar putea să înlesnească conferința asupra viitorului Ulsterului ce va avea loc la Belfast.

Cu prilejul recentului turneu întreprins în Suedia, fostul membru al grupului «The Beatles», PAUL MCCARTNEY, împreună cu soția sa și interpreții din formația pop «Wings» pe care o conduce au fost reținuți de poliție. Motivul? În bagajele lor s-au găsit stupefiante (două lădițe de marihuana). După ce și-au recunoscut vina și au plătit o cauțiune de nouă mii de coroane, Paul McCartney și ceilalți și-au încheiat turneul și au părăsit Suedia. E rindul avocaților să-i scoată din încurcături.

cronica de trei secunde

PRIMATUL PRIMATELOR

E vorba că ne lipsesc primatele. Europeanii n-au primare. În domeniul primatelor, Europa dovedește o mare întârziere, dacă nu o subdezvoltare. R.F. a Germaniei, Italia nu se pot lăuda cu nimic în această direcție. Nici Franța nu are ceva de soi, mica crescătorie din Gabon e un fleac. Doar Olanda are «un centru de primare» ceva mai important — dar cu asta nu se face nici primăvară, nici cercetare, nici gaură în cer. Europa nu are primare și — ceea ce e mai grav — nici nu prea pare că va avea într-un viitor apropiat. «Europa va întâmpina greutăți dacă nu face rost de primare» — a concluzionat o conferință serioasă organizată la Lyon.

Dar de unde naiba să facem rost de primare? Era o vreme cînd se preconiza prin proverbe ca fiecare țară să-și facă rost de bătrîni. Lumea îmbătrînind, cerința proverbială s-a dovedit anacronică și a căzut în uitare. Acum, — chiar dacă nu s-a sintetizat într-un proverb — strigătul de alarmă e că n-avem primare. S-ar putea să apară pe ici-colo cite cineva care să se întrebe dacă nu e o exagerare, dacă alarma nu e falsă și dacă nu e falsă atunci de ce nu înlocuim primatul cu altceva. Nu există om de neînlocuit. Li se va replica imediat că da, nu există oameni de neînlocuit, și că nu, primarele nu pot fi înlocuite. Ele sînt indispensabile. Fără primare, murim. Și cu primare, murim, desigur — dar fără ele murim mai mult, mai rău și mai repede, ceea ce nu e bine.

Mai trebuie spus că primarele nu sînt oameni — și asta va dezlega problema. Primarele e maimuțe, și anume maimuțe, maimuțe care seamănă foarte bine cu omul, desprinse din trunchiul comun în urmă cu douăzeci sau douăzeci și cinci (nu se știe exact) milioane de ani. Ele au luat-o pe o ramură, noi pe altă ramură,

după care am coborît din copac. Ele s-au rățăcit de noi, după despărțirea la acea răscruce, dar așa cum se întîmplă în multe familii, omul și-a adus aminte de rudele astea cînd l-a răzbit nevoia. De unde ideea de a le prinde și de a încerca pe ele toate leacurile inventate de om pentru a-i prelungi viața. La ora actuală, în tot mai multe țări nu se lansează un medicament dacă nu l-ai încercat pe maimuța personală. E un fel de primat al primatului. De unde necesitatea unor «centre de primatologie» — adică vaste crescătorii unde speciile sînt adăpostite, ameliorate și reproduse în cantități suficiente.

Nu mai Europa stă prost cu primatele. Importurile din Africa sînt slabe și nesemnificative, mai ales că pe acolo capturile se fac fără discernămint și multe specii sînt pe cale de dispariție. În laboratoare, leacurile așteaptă experimentarea dar lipsește maimuța care să ne spună — prin moartea ei sau invers — dacă ceea ce s-a iscodit e de bine sau de rău. Avem prea multe leacuri la prea puține maimuțe.

În sfîrșit, s-ar putea găsi glasuri care să ceară întoarcerea la animalele laboratorului clasic: ciine, iepure, șobolan, cobai. Nu. Acești tradiționaliști nu știu ce înseamnă maimuța personală și nici nu cunosc progresele omului și ale științei. Pentru a supraviețui în vecii vecilor ca în vecii vecilor dar mai ales cu o secundă în plus, omul tinde, caută și visează la maimuțe.

De unde necesitatea, — cum foarte limpede titrează «Le Monde» — necesitatea unei «juste politici în creșterea primatelor». Ce se mai așteaptă? Puține politici s-ar dovedi mai juste...

Ah, mereu această Europă, cînd carteziană, cînd hamletiană!

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

gripa și hoția

Se spune că cleptomania, înainte de a fi un delict, ar fi o boală ca oricare alta. Că tendința de a acapara bunuri care nu-ți aparțin e o boală care, ca și gripa, poate să lovească pe fiecare. Hoția trece deci în teritoriul sacru al medicinei.

— Vezi, dragă, la X? A ajuns să fure... Și ce bărbat sănătos era...

— Sărmanul Y... De-abia a scăpat de oreion și acum fură de stinge...

Parcă și văd o asemenea bizară consultație medicală:

— Ce vă supără, domnule? Aveți amețeli? Aveți grețuri?

— Nu, doctore. Mă simt bine. Numai că-mi vine să fur...

Nu mă pricep la medicină dar nu cred că cleptomania e o boală, nu-mi dau seama ce perturbă. ar trebui să se producă în organism să te trezești cu mîna în buzunarul altuia...

Formele de cleptomanie sînt foarte diverse, a apărut pînă și cleptomania poetică. Se fură sub pretextul nobil al amintirii.

— De ce ai luat, dragă, pantofii omului?

Răspunsul e din cale-afară de romantic:

— Am vrut să am o amintire de la el...

Altă dată se fură în joacă. Așa... ca o șotie. Ghici cine ți-a luat scrumiera?

Energic și drăgălaș în același timp:

— De ce i-ai luat scrumiera?

— Am vrut să văd ce mutră comică o să facă cînd o să se vadă fără scrumieră. O să fie un haz...

Cu acest argument jucăuș poți să-i golești toată casa omului. Care o fi hazul, nu știu.

Altă dată se fură mai dur, ca o formă de pedeapsă:

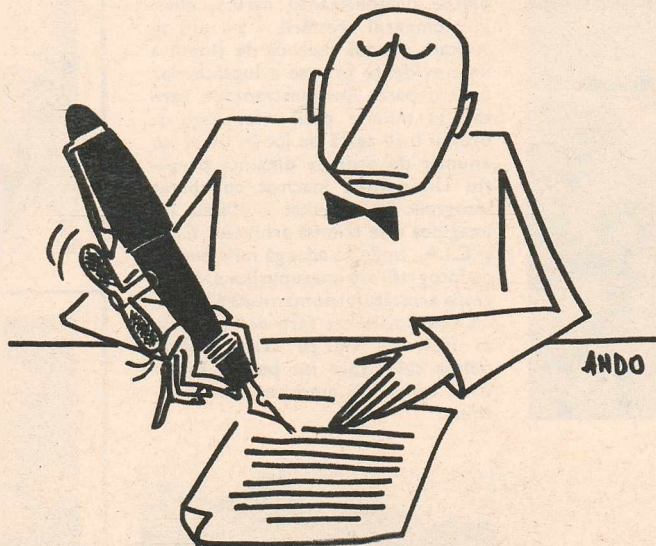
— I-am luat scaunul ăla vienez fiindcă nu m-a meritat.

După cum se vede, cînd vrei să furi, argumente se găsesc. Totul e să ai răbdare și bunăvoință...

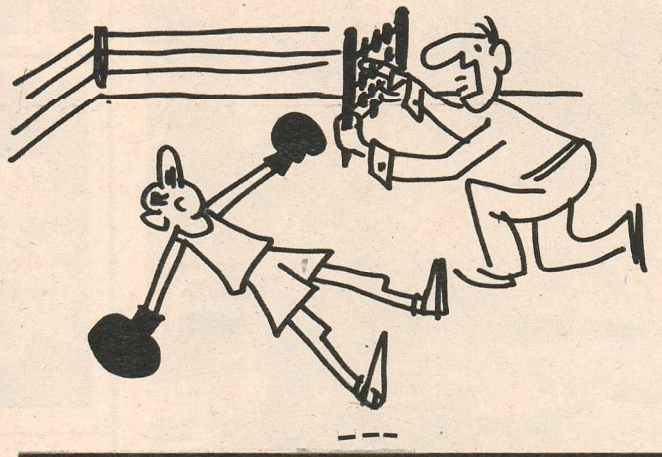
Zică medicina ce-o vrea, nu cred încă nici acum că hoția e o boală; și chiar dacă, Doamne ferește, e o boală, ea, în mod sigur, se poate vindeca mai repede ca un guturai.

umor

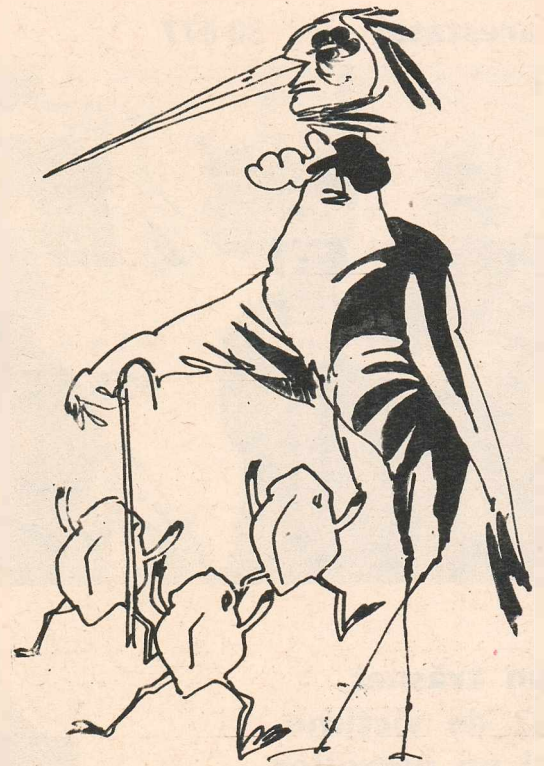
ANDO

M. OPROIU

Sorin POSTOLACHE

VIZITA BĂTRÎNEI THALIA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Culoare dintr-o scenă sau alta — Transpunere elevată a «Scaunelor». 2) Esența unui roman! — Repetiție fără pretenții. 3) Ființe vii la ore fixe — Scenă din mijlocul sălii, cu replici tari (uneori și directe!) și gong. 4) Uite actorul, nu e actorul după... opinia lui Baranga — Replică de debut («Toată lumea e o scenă...»). 5) Repetiție la... unu! — Yorick ca recuzită în dialog cu Hamlet. 6) Barbu Ștefănescu — Rolul în fond! — Numele de față dintr-o firmă defectă! 7) Întruchiparea absurdului pentru aventura lui Iona — E de mirare! 8) Scene cu cîntec (la propriu!) — Șansa... căderii. 9) .. de Barbu, cîntăreață română de operă — Ca astea mai rar. 10) Un fel de «care pe care»... joacă. 11) O maestră plină de... naturalețe în arta de a imita (dim.).

VERTICAL: 1) Sus cortina! — Șapte într-o seară cu Gheorghe Tudor. 2) Comici. 3) A cînta fără cuvinte — Mare filozof și umanist olandez. 4) Uvertura uverturii! — Punct de sprijin în balanța oricărei dileme — Un dram de talent! 5) Trucuri în montarea unor farse. 6) Teatru TV, de exemplu — Mi de jos! 7) Rupe inima tîrgului! — «Escu» în variantă arabă! 8) A coplesii — Curs în țara piticilor (dim. rar). 9) Pronume cu cuțitul în mină! — Omul cu o mie de fețe (pl.). 10) Fluviu în Italia — Orbit de iluzoria strălucire a idoliilor. 11) Apare într-un act... autentic (fem.) — «...o aia...»

Toma MICHINICI

Dezlegarea jocului «CULES» apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) FRAGUTA — FOC. 2) LINOTIPISTA. 3) OS — GISTE — RS. 4) RECOLTA — SAT. 5) IT — S — I — SEVA. 6) CEZAR — VISIN. 7) E — EROZIV — T. 8) AUR — DAR — OOO. 9) ROS — HAMBAR. 10) AD — ELAN — ORE. 11) CASTOR — FREZ.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUȘĂTESCU (disc)

Cornel BOZBICI (plastică) • Sanda FAUR (teatru) • E. DASCĂLU (muzică și televiziune)

CARTE

Frumoasă și substanțială activitate la Editura Univers. Notăm câteva apariții.

● **Romul Munteanu: Profiluri literare.** Un echilibru cu finețe menținut între atributele istoricului literar cu cele ale criticului și eseistului, fac din exegezele sale o lectură cum nu se poate mai profitabilă. Informația erudită, dar deloc greoaie, comentariul la obiect, însă și generalizator, contribuie la conturarea de mare pregnanță a unor «profiluri» scriitoricești precum: Alfred Jarry, Franz Kafka, Heinrich Mann, Robert Musil, Erich Kästner, Hans Fallada, Hermann Hesse, Wolfgang Borchert, H.W. Richter, Heinrich Böll, Kurt Tucholsky, Thornton Wilder, Tennessee Williams, Max Frisch, Alejo Carpentier, Romain Gary, Nikos Kazantzakis.

● În colecția Poesis, sub titlul **Noul Orfeu**, Petre Stoica traduce din limba germană, antologhează și prefațază o seamă de poeme din lirica poetului «înfrățirii umane» Yan Goll (1891-1950).

● În colecția Orfeu ni se oferă o ediție bilingvă din versurile lui Weöres Sándor, socotit unul dintre cei mai reprezentativi poeți ai litericii maghiare contemporane. Versiunea românească și cuvint înainte de Veronica Porumbacu.

● Pușkin, Lermontov, Herzen, Goncharov, Dostoievski, Cehov, Gorki, Esenin, comentarii de Mihai Novicov în volumul **Scriitori ruși.**

● Celebrul Daniel Defoe e prezent în vitrinele librărilor noastre prin romanele de aventuri și călătorii **Căpitanul Singleton (1720)** și **Colonelul Jack (1722)**. În românește de Ion Caraian.

● Northrop Frye: **Anatomia criticii.** Din prefața Verei Călin la ediția în limba română a acestei lucrări aparținând titularului catedrei de estetică și istorie literară la Colegiul Victoria din cadrul Universității din Toronto: „Frye ne comunică un mod original de înțelegere a criticii și literaturii. Problemele modurilor și genurilor literare, ale simbolului și alegoriei sunt regândite din unghiul oferit de ideea că «mitul este un element structural în literatură, pentru că, luată ca un tot, literatura este o mitologie deplasată». În românește de Domnica Sterian și Mihai Spărișiu.

● «...evoluția poeziei pune în lumină cel mai bine evoluția simțului literar al unei națiuni», spune Philippe van Tieghem în prefața la valoroasa sa carte **Marie doctrine literare în Franța.** Elaborată prin prisma acestui punct de vedere, lucrarea cunoscutului istoricograf francez a apărut și în limba română, traducerea fiind semnată de Alexandru George.

● Optsprezece prozatori ai «insulei înghețate» sînt prezenți în culegerea de nuvele islandeze **Omul de pe Marte**, destinată a prilejui cititorului contactul cu o literatură interesantă, dar mai puțin cunoscută la noi. Traducerea, de Leon-tina Moga. Prefața, de Mihai Pop.

CINEMA

● **Cornul de capră.** Producție a studiourilor bulgare. Povestire de un intens tragism, eroi prinși în plasa unor conflicte psihologice ce descind din scrierile clasice; regizorul Metodi Andonov omagiază frumusețea personajelor sale, al căror destin îl narează într-un limbaj ales, de o modernă expresivitate. Filmul a fost distins cu Premiul special al juriului la Festivalul internațional de la Karlovy Vary 1972. Interpreți — Katia Paskaleva, Anton Gorcev, Tudor Kolev, Kliment Dencev, Stefan Mavrodiev.

● **Mania grandorii.** Gérard Oury, cineast foarte prețuit pe ecranele noastre (Prostănacl, Creierul), are onoarea de a fi prezent cu un film proaspăt, o comedie în decorurile unei Spanii din alte veacuri. O distribuție surprinzătoare — Yves

Montand alături de Louis de Funès, Venantino Venantini lângă Gabriele Tinti. În alte roluri — Alberto de Mendoza, Karin Schubert, Alice Sapritch, Leopoldo Trieste.

Karin Schubert

● **Lumea animalelor.** Cîteva fabule reunite ingenios într-o «superproducție» de desen animat. Scenariul și regia — Horia Ștefănescu, Victor Antonescu, Constantin Crișmărel, Anton Badea. Imaginea — Olga Piriianu, Rad Codrean, Anca Barbu.

● **Nu pierdeți aceste scurt-metraje: Valori arhitecturale românești** (Nina Behar), **Temperamente** (Zoltan Terner), **Să treacă vara** (Florica Holban), **Arta naivă** (Constantin Budișteanu).

● După o absență considerabilă de pe platouri, Jean Delannoy își face reîntrarea cu o ecranizare după un roman polițist de James Hadley Chase: «Simple question de temps». Protagonistă — venerabila Françoise Rosay.

DISC

● **Angela Buciu**, solistă de muzică populară excepțional de dotată, ne dăruiește un nou recital. De dimensiuni medii, discul cuprinde opt piese folclorice într-o aleasă și bine gândită selecție. Cităm: «Pasăre mîndră, galbină», «Numai eu de-aș ști citit», «Tată lumea zice-așa», «Bănuiescu-mi olecuță». Angela Buciu este acompaniată de Orchestra George Vancu. Laude se cuvin tuturor (EPD-1302).

● **Viorica Flintașu**, însoțită de masiva formație de muzică populară a Radioteleviziunii (cu George Vancu la pupitrul), ne bucură inimile cu patru cîntece tot din părțile de miazănoapte. «Mult m-ântrebă maica mea», «Nănuța mea din Bihor», «Am învățat a cînta» și «Asta-i hora horilor» îmbogățesc sufletul oricărui iubitor de folclor. Atît datorită frumoasei voci a Viorică Flintașu cit și faptului că sînt mai puțin cunoscute (45-EPC-10 234).

● **Nădăjduim că «Electrecord»**, pe care-l iubim pentru nenumărate inițiative, unele chiar spectaculare, nu va întîrzi să editeze și cîntecul premiat în cadrul Concursului național de muzică ușoară. Poate că anul acesta le vom avea la îndemînă, nu ca în alte dăți, cînd apăreau după ce începeau să fie uitate. Însă îndrăznim o sugestie: ce-ar fi dacă s-ar înregistra și imprima și unele dintre melodiile nepremiate? Pentru că sînt cîteva cîntece pe care lumea le fredonează, în pofida faptului că n-au fost onorate c-un premiu, fie el cît de insignifiant. Cum ar fi, de pildă, piesa lui Sergiu Mandi!

PLASTICĂ

● **Cinci maeștri ai picturii contemporane** expun în sălile muzeului Șimu: H.H. Catargi, Al. Ciucurencu, Virgil Almășanu, Ion Sălișteanu și Ion Nicodim. Organizatorii au operat o selecție reprezentativă pentru creația din ultimii ani a celor cinci pictori.

● **Natura pentru Gheorghe Ionescu** este un motiv care ascunde frumuseți mirabile dar care trebuie

descoperite. El le va căuta studiind direct natura, ca vechii plein-airiști, stabilind echivalențe la care sensibilitatea artistului se conjugă armonios. Transgresind valul post-impresionist, pictura sa are o rezonanță modernă; lectura imaginii se face fără dificultăți și ochiul e captat de intensitățile luminoase ale culorilor și de atmosfera de spectacol cromatic (Dalles).

● **Grafica lui Constantin Mistorică** este degajată de referințele naturaliste. Abandonînd discursivitatea, artistul caută structuri dinamice, acordînd semnului funcția de a revela un sentiment și culorii de a sugera o atmosferă. Sînt lucrări sobre, concepute de un artist sensibil (Ateneul tineretului, Aleea Alexandru 38).

● **Pictor adept al unui cubism epurat** de multe din canoanele sale, dar păstrînd rigoarea formelor, desenator îmbibat în opera sa grafică de viziunile suprarealismului, **Corneliu Mihăilescu (1887-1965)** este unul dintre acei pictori pe care posteritatea i-a uitat pe nedrept. O cromatică bogată în valori spirituale, un echilibru al formelor, o neîncetată căutare a frumuseții plastice, sînt esențiale pentru opera acestui artist pe care **Petre Oprea** îl reabilitează în amplul și minuțiosul său studiu apărut în colecția «Artiști români» a Editurii «Meridiane».

● **Pictori despre pictură.** O antologie de texte alcătuite de Eric Protter (S.U.A.), care cuprinde fragmente din scrierile celor mai renumiți pictori, începînd cu secolul al XIII-lea și pînă în zilele noastre. Selecția e completată cu scrieri sau mărturii despre pictorii români (Editura «Meridiane»).

● **Ortega Y Gasset (1883-1955)** n-a fost un «profesionist» al criticii de artă. În studiile sale despre Velázquez și Goya, cunoscutul filozof spaniol realizează biografii de tip special, în care prevalează analiza bazată pe trei valori pe care filozoful le consideră capitale: vocea, împrejurările și hazardul, utilizînd adeseori și un punct de vedere semantic și structural. Cititorului îi va fi foarte utilă prefața lui Andrei Ionescu, care îl introduce în filozofia și metoda lui Ortega Y Gasset (Meridiane).

MUZICĂ

● **Spectacolele cu muzică și dansuri** de pe continentul latino-american — îmbinate de seva rodnică a neaseminatei arte populare din această parte a globului — constituie mereu și pretutindeni mari atracții. Iată de ce ne exprimăm satisfacția pentru programarea la București a două spectacole (la 19 septembrie în sala Ansamblului «Rapsodia română») ale **Baletului folcloric național «Aucaman»** din Chile, condus de profesorul Claudio Lobos. Printre ultimele mari succese înregistrate de formația artistică chiliană se numără cel de la München, în cadrul manifestărilor culturale ale Olimpiadei.

TEATRU

Virgil Ogășanu

● În sfîrșit, mult așteptata premieră a **Revizorului** (Teatrul «Bulandra», regia Lucian Pintilie), despre ale cărei creații actoricești

(Toma Caragiu, Virgil Ogășanu, Mariana Mișu, Vali Voiculescu-Pepino, Tamara Buciuceanu ș.a.) se vorbește insistent de cîteva luni, va vedea săptămîna viitoare luminile rampei. Se pare că noua stagiune va păși astfel în viață cu dreptul.

● **Hanul piraților** de I. Grinevici: spectacol ce va deschide stagiunea Teatrului «Ion Vasilescu», readucînd pe afiș numele unui comedio- graf cu un viu simț al satirei — îndreptată de astă dată împotriva celor ce știrbesc etica relațiilor sociale. În regia lui Ion Frunzetti și scenografia arh. I. Scacun, spectacolul făgăduiește bune momente comice în interpretarea actorilor Al. Giurgaru, Mihaela Dumbravă, Sorin Gheorghiu, George Bănică, Doina Tamaș și alții.

● **Teatrul Mic anunță** pentru prima parte a stagiunii și premiera **Testamentul cinelui** de Ariano Suassuna, în regia Soranei Coroamă, scenografia Adrianei Leonescu și interpretarea actorilor Tatiana Iekel, Jana Gorea, Magda Popovici, Tudorel Popa, Ion Ciprian, Const. Codrescu, Jean Lorin, Dinu Ianculescu ș.a.

● **D-ale carnavalului** de Caragiale, mult apreciat și călătoritul în lume spectacol al Teatrului «Bulandra» — semnat de Lucian Pintilie — este invitat să participe în octombrie la festivalul artistic berliniez «Festtage».

● **Regizorul, actorul și profesorul Alexandru Finți** a încetat din viață în zilele de început al acestei toamne. Gongul de deschidere a noii stagiunii teatrale nu-l va mai găsi prezent pe scena teatrului românesc pe deotatului ei slujitor de peste o jumătate de veac. Teatrul nostru va păstra, neștirbită, amintirea acestui artist de înaltă valoare și omenie.

TV

● **ÎN ACTUALITATE.** Marea întrecere socialistă continuă în toată țara, entuziasată și creatoare. Continuă și reflectarea ei la zi în filele **Teledinului** (zilnic în jurul orei 19.30).

● **REPORTAJ-ANCHETĂ.** «Încercări» se numește reportajul filmat semnat de Mirela Ilieșiu, cu și despre șoferii de incercare (duminică ora 17.15) ● «Meseriile satului» — tema anchetei realizate de emisiunea **Satul contemporan** (vineri ora 18.30) ● Pe teme externe: «Imagini din Chile» (luni ora 22.10).

● **DEZBATERI.** Geneva noilor orașe și sistematizarea unor centre industriale, în dialogul rubricii **Mai aveți o întrebare!** (joi ora 21.50).

● **ȘTIINȚĂ. Panoramic științific** (marți ora 22.10) ● **Drumuri în istorie** cu o temă în actualitatea culturală a țării: Ovidianum (vineri ora 19.00).

● **LITERATURĂ.** Emisiunea **Cronica literară** recenzează volumele «E. Lovinescu și antinomiile criticii» de Florin Mihăilescu și «Ethos și cultură» de Ion Dodu Bălan (luni ora 22.30 pr. 2) ● **Garabet Ibrăileanu**, în obiectivul emisiunii **Biblioteca pentru toți**, cu participarea lui Al. Pîru, Eugen Simion și Constantin Ciopraga (vineri ora 20.35).

● **TEATRU.** Radu Beligan în rolul lui Apollon de Bellac din piesa cu același titlu de Jean Giraudoux. Alți interpreți: Tamara Crețulescu, Mircea Albulescu, Mihai Fotino (marți ora 20.30).

● **FILM.** «Hai Franța», un film vesel, din lumea rugby-microbiștilor, cu Robert Dhéry, Diana Dors și Jean Lefébvre (duminică ora 20.30) ● **Teledinmateca** înlesnește o reîntîlnire cu capodopera cinematografiei japoneze «Ultimul samurai», cu Toshiro Mifune (miercuri ora 20.45) ● **Filmul lui René Clair** «Fantome de vînzare» (vineri ora 20.30) ● **Îl vedem pe Zbigniew Cybulski** în «Giuseppe la Varșovia» (sîmbătă ora 17.45 pr. 2).

● **NOU ROMAN FOILETON:** «Contele de Monte Cristo» cu Jean Marais. Primul episod, luni ora 20.15. ● **MUZICĂ.** Ascultăm doi virtuoși: flautistul Jean Pierre Rampal și

violoncelistul Mstislav Rostropovici (duminică ora 11.10) ● Emisiunea «360 de grade» ne face plăcută surpriză a unei întîlniri cu tenorul Petre Munteanu, eminent solist al Scalei din Milano și profesor al Conservatorului milanez (duminică ora 15.40) ● **Pagini alese** din creația lui J.S. Bach (sîmbătă ora 17.15 pr. 2).

● **FOLCLOR.** **Vetre folclorice** prezintă cîntec și joc din zona Albei (miercuri ora 18.00).

Stela Popescu

● **DIVERTISMENT.** Recital Pompilia Stoian (duminică ora 21.55) ● **Pînă la promisa nouă ediție** (fi-rește, revăzută) a **Stelei fără nume** — un program cu și fără foste și actuale stele (luni ora 21.05) ● **Cu multe nume binecunoscute** — Stela Popescu, Horia Șerbănescu, Violeta Andrei, Mihai Fotino, Corina Chiriac, Aurelian Andreescu — emisiunea de divertisment «Opriți timpul!» (sîmbătă ora 21.40).

● **SPORT.** Prima transmisie din actuala ediție a campionatului Diviziei A de rugby: Grivița Roșie — Steaua (duminică ora 14.00) ● și primul meci al reprezentativei noastre de fotbal din preliminariile Campionatului mondial: Finlanda — România (miercuri ora 18.30) ● **Hochei:** U.R.S.S. — Canada (vineri ora 22.30).

Diana Dors

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la concursul Pronosport nr. 38, etapa din 17 septembrie 1972

I. C.S. Tîrgoviște-Polit. Gl.	1
II. Dunărea Gg.-Delta Tl.	1, X
III. F.C. Galați-Metalul Buc 1	
IV. Ceahlău P.N.-Polit. Iasi	1, X, 2
V. C.F.R. Pașcani-S.N.O.	1, X
VI. Chimia Rm. V.-Gloria Bz.	1
VII. Gloria B-ța.-C.F.R. Arad	1
VIII. Metalurgistul Cugir-Mineral B.M.	X
IX. Polit. Tim.-Olimpia Ord.	1
X. Electroputere-Chimia Fg.	1
XI. F.C. Bihor-Corvinul Hd.	1
XII. Metrom Bv.-C.F.R. Tim.	1, X
XIII. Metalul Drobeta-C.S.M. Sibiu	1, X

flacăra **F** *album*

CHARLIE PERRIÈRE, conducătorul formației «Tropical Fiesta»,
și grupul de dansatoare «Les Charlettes» din Republica Africa Centrală.

Fotografie de **A. MIHAILOPOL**

